LUCIANI

SAMOSATENSIS

Dialogorum Selectorum

LIBRI DUO.

LUCIANI

Dialogorum Selectorum

LIBER UNUS.

LUCIANI
SAMOSATENSIS
Dialogorum Selectorum
LIBRI DUO,

A GULIELMO DU-GARDO recogniti, & (variis collatis exemplaribus) multò castigatiùs quàm antè editi:

CUM

Interpretatione Latinâ, multis in locis emendatâ, & ad calcem adjectâ.

Σπάρταν ἔλαχες, ταύτην κόσμει.

LONDINI:

Excudit T. WOOD;

Impensis J. WALTHOE, G. CONYERS, D. MIDWINTER, A. BETTESWORTH & C. HITCH, G. INNYS & R. MANBY, R. ROBINSON, B. MOTTE, A. WARD, J. & P. KNAPTON, T. LONGMAN, J. CLARKE, Duck-Lane, H. LINTOT, H. KNAPLOCK, & Exec. B. SPRINT.

M DCC XXXVII.

TYPOGRAPHUS

LECT. CANDIDO S.

DUOS hoſce *Luciani* Dialogorum Selectorum libros eo conſilio excudendos ſuſcepimus, ut Juventus Græcarum Literarum ſtudioſa ſine morum honeſtatiſque periculo illo Auctore poſthac uteretur; cujus alioqui dictionem ad Græcum ſermonem perdiſcendum cum primis aptam doctiſſimus quiſque judicaverit. Quantum

enim detrimentum adoleſcentium animis afferant ii, qui vel hunc, vel alios id genus Auctores ſine rerum delectu in lucem edunt, aut legendos proponunt, noſtrorum temporum perquam-corrupti mores, quorum incauta lectio parens eſt, ſatis declarant. Habenda igitur potior Virtutis ratio, neque committendum unquam, ut illius jacturam, vel maximæ eruditionis prætextu, Juventus faciat.

Latinam inſuper Interpretationem, multis in locis emendatam, viſum eſt potiùs ad calcem rejicere, quàm ex adverſo opponere: non ſolùm ut Græca Lingua accuratiùs excolatur, ſuo fulgore magìs ſplendens: ſed etiam ut otioſis Ignaviæ anſa penitus præcidatur,

tur, qui oculos in Interpretationem ſubinde conjicientes, eíque fidentes, pefunctoriè, ὡς ὅπι τὸ πολὺ (quod uſu compertum eſt) lectiones parant, memoriæ parùm conſulentes, atque adeò Græcarum Literarum ſtudium tantùm non contemptui habentes. Vale, *Amice Lector*, & noſtris conatibus fave.

Ut Lectori innoteſcat quid in hac Editione præſtitum ſit, viſum eſt σφάλματα nonnulla, & ὑστερήματα priorum Editionum, præſertim *Londinenſis*, ob oculos ponere, quæ omnia in hac poſtremâ emendari, ſuppleríque videat.

Pr. notat Edit. priorem: *Nov.* hanc novam.

Διάλ. α'. *pr.* τὸ κῇ πρῶτον. *nov. pag.* 1. *lin.* 5. τὸ μὲ πρῶτον. — *pr.* ἀνέπλϕ ἀλλὰ. *nov. p.* 1. *l.* 9. ἀνέπλϕ. ἀλλὰ — *pr.* τῇ θύρα. *nov. p.* 1. *l.* 13. τῇ θύρᾳ. — *pr.* ὁ ἔφερον. *n. p.* 1. *l.* 15. ὃ ἔφερον. — *pr.* πόντι. *n. p.* 2. *l.* 6. πιόντι. — ἀνεςρέφετι. *n.* 2. 7. ἀνεςρέφετο. *pr.* πυρώσως. *n. p.* 2. *l.* 10. πυρώσας. — *pr.* δἔφυγεν. *n.* 2. 14. διέφυγεν. — *pr.* νόμιλω. *n. p.* 2. *l.* 19. νομὴν. — *pr.* ὑπ' ἐκείνος. *n.* 2. 22. ὑπ' ἐκείνοις. — *pr.* ὑπεξελθῶν σε. *n.* 2. 22. ὑπεξελθών σι. — *pr.* μελαϊχολᾷν. *n.* 2. 27. μελαγχολᾶν. *& alia hujuſmodi multa in quolibet Dialogo, quæ cujuſlibet Græcis literis leviter imbuti eſt corrigere.*

Διάλ. δ'. *pr.* κατέχθη. *n.* 5. 21. κατιωέχθη. — *pr.* κἀκείνιλω. *n.* 6. 1. κἀκείνίλω.

Διάλ. ζ'. *pr.* κἀν. *n.* 9. 23. κᾆν.

Διάλ. ιϑ'. *pr.* ἐμβῶν. *n.* 15. 25. ἔμβιον.

Διάλ. ιε'. *pr.* Χαρμόλεως ὁ μεγαρικός. ΕΡΜ. ἀπόδυθι. *n.* 21. 27. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς ἑπέρας ϑ',

ἐπέρας☞, ᾧ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. ΕΡΜ. Ἀπόδυθι. — pr. τὸ κάλλος καὶ τὴν κόμην. n. 21. 30. τὸ κάλλος, καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην. — pr. δαπάνησθε πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ ἐξαπατῶν τὰς νέας. n. 24. 30. δαπάνησθε πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατακάσας, φεύγσιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα. καὶ ἔνθεν ἐξαπατῶν τὰς νέας. ———

Διάλ. ιή. pr. οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, τὰς δὲ πολέμους καιρούς. n. 30. 29. οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἑταίραις συνὼν, καὶ τὰς δὲ πολέμους καιρούς——

Διάλ. ιθ'. pr. φεὶ τῆς Ὀλυμπιάδος☞ τῆς μητέρος σου ὅμοια πολλὰ ἐλέγοντο. Ἀλέξανδ. κἀγὼ. nou. 31. 29. ἐλέγοντο. Δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπειν ἐν τῇ εὐνῇ. εἶτα ὕστω σε τεχθῆναι, τὸ ὂν Φίλιππον ἐξαπατῆν οἰόμενον πατέρα σου εἶναι. Α Λ. Κἀγὼ ταῦτα——

Διάλ. κά. pr. ὅτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν. Ταῦτά με ἀνιᾷ. n. 37. 1. θεραπεύουσιν, ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς, καὶ νεκροὶ ὅμοιοι, ἡμῶν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός. Ταῦτά με ἀνιᾷ———

Διάλ. κβ'. pr. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς ὅτε σὺ, n. 38. 27. ὦ Τάνταλε, εὖ ἴσθι ὡς ὅτε σύ——

Διάλ. κγ'. pr. αὐτῷ τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν. βάλε δέ σοι ἐπιδείξω. n. 39. 33. γυναικεῖον ὄν. ΜΕΝΙΠ. Οὐκοῦν, ἀλλὰ προσπλύζομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. ΑΙΑΚ. Βάλε δέ σοι ἐπιδείξω. —— pr. ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. Αἰ. ὅτ☞ δὲ Σόλων. n. 40. 8. ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γὰρ ὡς ὑδὲν ἴσον κύαμοι καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε. ΑΙΑΚ. Οὕτ☞ δὲ Σόλων. —— pr. τὴν σεαυτοῦ

σεαυτῦ τέχνῳ. Σωκ. τί γὰρ ἄν ἄλλο. n. 41. 17. τὴν σεαυτῦ τέχνῳ, καὶ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο.———

Διάλ. κθ'. pr. ὁ δὲ Λάμπις ἀποσφάξας ἑαυτόν. n. 49. 32. ὁ ὁ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίδος τῆς ἑταίρας ἀποσφάξας ἑαυτόν. —— pr. σὺ δὲ, ὦ ἀκαρνάν, ἔσεσε γὰρ κἀκεῖνος τί αἰτιᾷ τὰς ἄλλας. n. 50. 6. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνὰν (ἔσεσε γὰρ κἀκεῖνος, καὶ κατηρᾶτο τῇ Μυρτίῳ,) τί αἰτιᾷ τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δὲ ἄ; — pr. ὑπὸ δὲ τῆς αἰσχρᾶς ἡδονῆς, ἐάλως ὁ γενναῖος. n. 50. 10. ὑπὸ δὲ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ἐπιπλάσεων καὶ σεναγμῶν, ἐάλως———

Διάλ. λϐ'. pr. ἡδέα τὰ ἁπάντων. n. 58. 26. ἡδέα τὰ ἁπαντώντων. —— pr. οἶμαι δὲ καὶ τὴν σκηνῆς πολλάκις. 64. 18. καὶ τὰ ἐπὶ σκηνῆς. — pr. ὑπέμνησαι n. 66. 11. ὑπέμνησας.——

Διάλ. λγ'. pr. Χάρ. καὶ ὡς φιλοτιμῶν) πρὸς ἀλλήλας. n. 82. 25. ΧΑΡ. Καὶ τοιῶτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιῶσι, ὡς φιλοτιμῶν). ——— pr. Ὀθρυάδην, τὸ ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτῦ ὀνόματι. — n. 82. 33. ——— αἵματι. ———

Βιβλίῳ β'.

Διάλ. ϛ'. pr. δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τήν τε Ἀριάδνην. n. 97. 7. γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρωμένην ὖσαν αὐτῦ, τήν τε Ἀριάδνην ——— pr. καὶ τὴν Ἰκαρίαν. n. 97. 10. τὴν δὲ Ἰκαρίαν ——— pr. εἰ μὴ ἔξῃ σὺν τῷ ἐραστῷ τὸ κυνίδιον αὐτῆς —— n. 97. 13. ——

σὺν

σὺ τῷ ἀρανῷ τὸ ξύνηθες σὸ εἶνο, κὴ ὅπερ ἠγαπα κονίδιον αὐτῆς. —— pr. κὴ τὴν αἰτίαν σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέχες. Αὐτὸς γὴ σὺ επέπληκάς γε—— n. 98. 2. —— τὴν αἰτίαν ἔ νοθυθῆναι ἡμῶν τὸ ξυνέδριον σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέχες, θνητοῖς ἐπιμιγνύμῳ κὴ κατιὼν παρ' αὐτὰς σὺ ἄλλοτε ἄλλῳ χήματι. ὥστε ἡμᾶς δεδιέναι μή σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὁπότε ἂν ταῦρ ἧς, ἢ τῶν χρυσοχόων τις κατεργάζε χρυσὸν ὄντα. κὴ ἀντὶ Διὸς, ἡ ὅρμ, ἢ ψέλιον, ἢ ἐλλόδιον ἡμῖν γένῃ, πλὴν ἀλλὰ ἐμπέπληκάς γε —— τὸν ἀρανὸν τ ἡμιθέων τύτων. —— pr. ἀνέωξας τοῖς τοιύτοις τὰς θύρας, ἅπαντες —— —— n. 98. 20. —— τὰς θύρας, κὴ ἐπὶ τὰς θνητὰς ἐτράπῃ, ἅπαντες —— pr. κὴ αἱ θήλφαι θεαί. ὥστε ταῦτα μὲ ἑάσφ —— n. 98. 22. —— αἱ θήλφαι θεαί. τίς γὴ σὸκ οἶδε τ Ἀσχίσλω, καὶ τ Τιθωνὸν, καὶ τ Ἐνδυμίωνα, καὶ τ Ἰάσωνα, καὶ τὺς ἄλλυς, ὥστε ταῦτα μὲ ἑάσφ ——

Διάλ. γ'. pr. —— παράπαν, μήτε προσομιλύς τὸ ὅλον. διόπερ καὶ αὐτὸς —— pov. 110. 14. —— τὸ παράπαν, μήτε προσομιλύς τὸ ὅλον. Σκόπ γὴ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπφτα μήτε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τὸ παράπαν, ἀφιεὶς καὶ βαδίζφ ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξωνεῖναι τοῖς βυλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχοθυησομένῳ ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαστροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἆρα ὁ τοιύτ ἐρᾷν δόξει ἄν; ὃ σό γε, ὦ Ζεῦ, φαίης ἄν, ἐραθεὶς πολλάκις. εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλθὼν ἔραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων, ὁ δὲ,

μήτε

μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ σεῖραν κατακλείσας παρθενεύοι, καὶ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χρόας, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἔσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος ὁ παραπαίειν δόξειεν ἄν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τῆς γάμου, καταμαραίνων εὐπρόσωπον ὄντα καὶ ἐπέρασον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῇ θεσμοφόρῳ τρέφων ἀφ' παντὸς τοῦ βίου; Διόπερ ταῦτα καὶ αὐτὸς —— pr. —— ἡ κόλαξ, ἡ οἰκέτης, μέγα τὸ μίσθωμα —— n. 112. 13. —— ἡ κόλαξ, ἡ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος ὑπερυμνύμενος ἔτι τὴν νάθον ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξω ὢν ὑπερήτησαν αὐτῷ μέγα τὸ μίσθωμα —— pr. ἄχρις ἂν ἡ ἱπποτροφίας —— n. 113. 15. —— ἄχρις ἂν, ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱπποτροφίας —— pr. ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε. ὦ Μίδα καὶ Κροῖσε —— n. 120. 23. —— ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος ἀναπεπταμένοις ταῖς κόλπαις ὑποδέξαιτο ὄντα καλὸν ἐρασὴν ἀφ' τοῦ τέγους καταῤῥέοντα; ὦ Μίδα καὶ Κροῖσε —— pr. —— θεὸς ἐς νέωτα καὶ τὸ γενησόμενον —— n. 125. 6. —— ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθησόμενον —— pr. —— ἐκφέρουσι αὐτὸν ἐν τοῦ συμποσίου πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων, —— n. 126. 20. —— ἐκφέρουσι αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπλημμυρῶν. πλὴν ἀλλὰ ἐκ νήφων. ——

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΔΙΑΛΟΓΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ά.

Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.

ΚΥΚ. Ὦ Πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ξένου, ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ μου τὸν ὀφθαλμὸν ἐπιχειρήσας; ΠΟΣ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΥΚΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ΟΥΤΙΝ ἑαυτὸν ἀπεκάλει, ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟΣ. Οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον, ἐξ Ἰλίου δὲ ἀνέπλευ. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, ἢ σὺ πάνυ σὺθαρσὴς ὤν; ΚΥΚΛ. Κατελάβομεν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, πολλοὺς τινας ἐπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις. ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα (πέτρα δέ ἐστί μοι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, συγκαυσάμενος ὁ ἕτερον δένδρον ἀπὸ τῆς ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι, ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινας, ὥσπερ

εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λιμῷ ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκεῖνος, εἴτε ΟΥΤΙΣ, εἴτε Ὀδυσεὺς ἦν, δίδωσι μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχέας, ἡδὺ μὲν καὶ εὔοσμον, ἐπισχε-
5 λαστότατον δὲ καὶ ταραχωδέστατον, ἅπαντα δὲ εὐθὺς ἐδόκει μοι συμφέρεσθαι πιόντι, καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφετο, καὶ σὺν ἔτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἤμην. τέλος δέ, εἰς ὕπνον κατεσπάσθην. ὁ δὲ ἐποξύσας τὸ μοχλὸν, καὶ πυ-
10 ρώσας γε, προσέτι ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλός εἰμί σοι, ὦ Ποσείδον.

ΠΟΣ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ᾗς σὺν ἐξέθορες μεταξὺ τυφλώσεως; ὁ δ' ἦν Ὀδυσεὺς πῶς διέφυγεν;

15 ΚΥΚΛ. Ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. ΚΥΚΛ. Ἀλλ' ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάσιοιμι ἐξιόντα. καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν, ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεὶς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομήν,
20 συντιλάμενος τῷ κριῷ ὁπόσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

ΠΟΣ. Μανθάνω, ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γε ἔλαθεν ὑπεξελθών σε. ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν.

25 ΚΥΚΛ. Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ εἴροντο τὸ ἐπιβουλεύοντος τὸ ὄνομα, κἀγὼ ἔφην, ὅτι ΟΥΤΙΣ ἐστὶ, μελαγχολῶν οἰηθέντες με, ᾤχοντο ἀπιόντες· ὥστε κατεσοφίσατό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὃ μάλιστα ἡνίασέ με, ὅτι καὶ
30 ἀνωδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, ἔδ' ὁ πατήρ, φησὶν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε.

ΠΟΣ. Θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνοῦμαί γε αὐτὸν, ὡς μάθῃ, ὅτι εἰ καὶ πήρωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τά γε τῶν πλοίων τὸ σώζειν
35 αὐτοὺς καὶ ἀπολύειν ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστιν. πλεῖ δὲ ἔτι.

ΔΙΑΛΟ-

ΔΙΑΛΟΓΟΣ β'.

Μενελάου καὶ Πρωτέως.

ΜΕΝ. ΑΛΛΑ' ὕδωρ μέν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἀνάλιόν γε ὄντα· καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως ἐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. ΠΡΩ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ Μενέλαε. γίγνομαι γάρ. ΜΕΝ. Εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλά μοι δοκεῖς (εἰρήσεται γὰρ πρὸς σε) γοητείαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς ἐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος. ΠΡΩ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσαμβής, ἐπεὶδαν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὦ γενναιότατε, τὴν χεῖρα. εἴσῃ γάρ, εἰ ὀρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε μοι πρόσεστιν. ΜΕΝ. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡΩ. Σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς ἐδὲ πολύπους ἑωρακέναι πώποτε, ἐδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθὺς οὕτω εἰδέναι. ΜΕΝ. Ἀλλὰ τὸ μὲ πολύπους εἶδον. ὃ πάσχει δέ, ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ. ΠΡΩ. Ὁποῖόν ἐστιν, ὅταν πέτρᾳ προσελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφὺς ἔχῃ κατὰ τὰς πλευράνας, τοιοῦτον ἀπεργάζεται ἑαυτόν, καὶ μεταβάλλει τὴν χρόαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἁλιέας, μὴ ἀφανὴς

ὧν ἕνεκα τοῦτο; ἀλλ' εἰκὸς τῷ λίθῳ. ΜΕΝ. Φασὶ ταῦτα. τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡΩ. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσειας, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕΝ. Ἰδὼν εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τερατῶδες, τὸ αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ γ'.

Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων.

ΠΟΣ. Ἔγωγε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρωποί ἐστε, καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνοῦς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν κομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν. καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρῳδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω εἰς Ταίναρον αὐτῇ σκοπιᾷ καὶ κιθάρᾳ. ὑδὲ παρειδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον. ΔΕΛ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. ΠΟΣ. Καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, δίον χορὸν μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο· ὅπως γῆν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν; ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τὴν τέχνην. ὁ δὲ πλεύσας παρὰ τὸν τυράννου ἐπεθύμησε, πλεύσας οἴκαδε ἐς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον, καὶ ἐπιβὰς πομπείου τινὸς κακέργων ἀνδρῶν, ὡς ἔοικε πολὺν ἄγων χρυσὸν καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένετο,

ἐγένετο, ἐπιβουλεύσειν αὐτῷ οἱ ναῦται, ὁ δὲ, (ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκοπὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ἅσαντα θρηνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἐάσατε ῥίψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται. καὶ ἀνέλαβε τὴν σκοπὴν, καὶ ἦσε πάνυ λιγυρῶς, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντας ἀποθανόμενον. Ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενον αὐτὸν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. Ἑταιρῶν τῶν φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ Ε'.

Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.

ΠΟΣ. Τοῦτο μὲν ξενὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλείσθω. τὸ δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες παραλαβοῦσαι τῇ Τροιάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. ΝΗΡ. Μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον. ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω, ἐλεεῖσθαι γὰρ αὐτὸν οἰκίσασα ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς ἐπόνθυιαν. ΠΟΣ. Τοῦτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, ἡ Θέμις. ἢ δ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτήν· ἀλλ', ὅπερ ἔφην, ἐν τῇ Τροιάδι ἐν τῇ Χερρονήσῳ τεθάψεις· ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διανομὴν εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρας τῆς Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθήκει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν

ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. ΝΗΡ. Ἀλλὰ καὶ ἐκείνῳ σῶσαι δέησει, χαρισάμενος τῷ Διονύσῳ. τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτθη ἡ Ἰνώ. ΠΟΣ. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὖσαν. ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαρίστειν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον. ΝΗΡ. Αὕτη ἦ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρυξὸς ἀσφαλῶς ὀχεῖται; ΠΟΣ. Εἰκότως· νεανίας γάρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν φοράν. ἡ δὲ, ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβᾶσα ὀχήματος παραδόξου, καὶ ἀπιδοῦσα εἰς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα ζεθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πλήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τοῦ κεράτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως ἀπείληπτο, καὶ κατέπεσεν εἰς τὸ πέλαγος. ΝΗΡ. Οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλλῃ βοηθεῖν πιπτούσῃ; ΠΟΣ. Ἐχρῆν. ἀλλὰ ἡ Μοῖρα πολλῷ τοῦ Νεφέλης δυνατωτέρα.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ε'.

Ξάνθε καὶ Θαλάσσης.

ΞΑΝ. Δέξαι με, ὦ Θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα, κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα. ΘΑΛ. Τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; ΞΑΝ. Ἥφαιστος. ἀλλ' ἀπολωλέκαμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑΛ. Διὰ τί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ; ΞΑΝΘ. Διὰ τὸν υἱὸν τὸν Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τοὺς Φρύγας ἐκέτευσα, οὐδ' οὗτος ἐπαύσατο τοῦ ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸ ῥεῦμα, ἐλεήσας τοὺς ἀθλίους, ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι

κλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπόχοιτο τὸν ἀνδρῶν· ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος (ἔτυχε γὰρ πλησίον πως ὤν) πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἰπόθι ἄλλοθεν φέρων, ἐπῆλθέ μοι, καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πλευράς, καὶ μυρίκας, ὥπλησε δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας. αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας, μικρᾶς δεῖν ὅλον ξηρὸν εἰργάσατο. ὁρᾷς δή, ἂν ὅπως ἀμφήμαι ὑπὸ τῶν ἐγκαυμάτων; ΘΑΛ. Θολερὸς, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός. τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν. ἡ θέρμη δὲ, ὡς φῂς, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὃς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὥρμησας, οὐκ αἰδεσθεὶς ὅτι Νηρεΐδου υἱὸς ἦν. ΞΑΝ. Οὐκ ἔδει δῆν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας; ΘΑΛ. Τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τοῦ Ἀχιλλέα;

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ε'.

Διὸς, Ἀσκληπιῦ, καὶ Ἡρακλέους.

ΖΕΥΣ. Παύσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπρεπῆ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια δή σοι μυήσεσθαι τῶν θεῶν. ΗΡΑΚ. Ἀλλὰ ἐθέλοις, ὦ Ζεῦ, τουτονὶ τὸν φαρμακέα προκατακλίνεσθαί μου; ΑΣΚΛ. Νὴ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. ΗΡΑΚ. Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐνεραύνωσεν, ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα; νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὖθις ἀθανασίας μετείληφας; ΑΣΚ. Ἐπιλέλησθας γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡράκλες, ἐν τῇ Οἰτῃ κατακλαγείς, ὅτι μοι ὠγθείζοις τὸ πῦρ; ΗΡΑΚ.

ἄκων ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωκε ἡμῖν, ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα ἀκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ῥιζατόμενος εἶ καὶ ἀγύρτης· νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν τὰ φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ἐπιδεδήγμενός. ΑΣΚΛ. Εὖ λέγεις, ὅτι σου τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην, ὅτι πρώην ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος, ὑπ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος τῷ σώματι, καὶ χιτῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο καὶ πυρός. Ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἀλλὰ ἐδήλωσα ὥσπερ σὺ, ὅτε ἐξαίνου ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυκὼς, καὶ παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ. ἀλλ' ὁ δὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα. ΗΡΑΚ. Εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὡς ὁ κολοσύσει σε ὀπώρᾳ ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, ῥίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐν τῷ οὐρανῷ, ὥστε μηδὲ τὸν Παιήονα ἰάσασθαί σε τὸ κρανίον συντριβέντα. ΖΕΥΣ. Παύσεσθε, φημὶ, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀπεπέμψομαι ὑμᾶς τοῦ συμποσίου. καί τοι εὐγναμον, ὦ Ἡρακλες, προκατακλίνεσθαί σου τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ζ'.

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΡ. Ἧκουσας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπερφιλὰ καὶ κἀπίθανα; ἢν ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐν τῷ οὐρανῷ στρὰν καθήσω, ὑμεῖς δὲ ἢν ἀποκρεμασθέντες

θέντες καταστρᾶν βιάζεσθέ με, μάτην πονήσετε· ὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε. Εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι ὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα καὶ τὴν θάλασσαν σωαρτήσας μετεωριῶ, καὶ τἄλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὰ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἓν ἁπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐσω, ὐκ ἂν ἀρνηθείην. ὁμῶς δὲ τοσούτων ὑπερφέρειν, ὡς μὴ καταβαρήσῃ αὐτὸν, κἂν τὴν γῆν, κἂν τὴν θάλασσαν προσλάβωμαι, ὐκ ἂν πεισθείην. ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες· ὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγεις τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. ΑΡΗΣ. Οἴει γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν; ὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σε, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὃ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔ. δοξέ μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, ὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρός σε. μέμνησαι γὰρ ὐ πρὸ πολλοῦ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοίῳ ὢν δεδιὼς, καὶ ταῦτα, τρεῖς ὄντας. καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα, κἂν ἐδέδετο αὐτῷ χεραυνῷ καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ, ἐπήει μοι γελᾶν ἐπὶ τῇ καλλιρρημοσύνῃ αὐτοῦ. ΕΡΜ. Σιώπα, εὐφήμει. ὐ γὰρ ἀσφαλὲς ὅτε σοι λέγει, ὅτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ η'.

Διογένης καὶ Πολυδεύκης.

ΔΙΟΓ. Ὦ Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπιδὰν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γάρ ἐστιν οἶμαι ἀναβαίνειν αὖριον) ἢν πως ὀφθῇς Μένιππον τὸν κύνα (εὑρήσεις δ' ἂν αὐ-

τὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνιον, ἢ ἐν Λυκείῳ τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασαι, ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ἐπιγελασόμενον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, ἐπὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ, ἐὰν παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν. ἐπὶ μάλιστα ἐπῄδειν ὁρᾶν τοὺς πλουσίους, σατράπας, καὶ τυράννους, ὅτου ταπεινοὺς, καὶ ἀσήμους, καὶ μόνης οἰμωγῆς ἀφθόγγους. ἔτι μανθάνοιεν καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ. καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τὴν πήραν ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ που εὑροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ᾠὸν ἐν καθαρσίῳ, ἤ τι τοιοῦτο. ΠΟΛΥ. Ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖός τις ἐστὶ τὴν ὄψιν; ΔΙΟΓ. Γέρων φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἄπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον. γελᾷ δ' ἀεὶ, καὶ τὰ πολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟΛ. Ῥᾴδιον εὑρεῖν ἀπὸ γε τούτων. ΔΙΟΓ. Βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους; ΠΟΛ. Λέγε, ἐπεὶ βαρὺ γοῦν οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα λήρους, καὶ ὡς περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ προκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τοὺς νέους. ΠΟΛ. Ἀλλ' ἐμοὶ ἀμαθεῖ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι, κατηγορήσαντα τῆς σοφίας αὐτῶν. ΔΙΟΓ. Σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε. ΠΟΛ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟΓ. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον.

ἀπάγγελε

ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν, τί, ὦ μάταιοι, τ' χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτὰς λογιζόμενοι τὰς τόκους, κ τάλαντα ἐπὶ ταλάντοις σωτιθέντες, ὅς χρὴ ἕνα ὄβολον ἔχοντας ἦκεν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ. Εἰρήσεται κ ταῦτα πρὰς ἐκείνους. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ κ τοῖς καλοῖς γε κ ἰχυροῖς λέγε, Μεγίλλῳ τε τῷ Κορινθίῳ, κ Δαμαξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν ὅτε ἡ ξανθὴ κόμη, ὅτε τὰ χαροπὰ ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἔτι ἐστὶν, ἢ νεῦρα εὔτονα, ἢ ὦμοι πλατεροί, ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, φασὶ, πρανία γυμνὰ τῶ κάλλους. ΠΟΛ. Οὐ καλεπὸν ὁδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τὰς καλὰς κ ἰχυράς. ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων (πολλοὶ δ' εἰσὶ, κ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, κ οἰκλείροντες τὴν ἀπορίαν) λέγε μήτε θακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενος τὴν συταῦθα ἰσοτιμίαν, κ ὅτι ὄψονται τὰς ἐκεῖ πλουσίους ὁδὲν ἀμείνονας αὐτῶν. κ τοῖς Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκλελύσθαι αὐτάς. ΠΟΛ. Μηδὲν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε. ὁ γὰρ ἀνέξομαί γε. ἀ δὲ πρὸς τὰς ἄλλας ἔφηθα, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟ. Ἐάσομεν τάυτας, ἐπεί σοι δοκεῖ. σὺ δὲ, οἷς προεῖπον, ἀπένεγκε παρ' ἐμοῦ τὰς λόγους.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ θ'.

Πλάτων, ἢ κατὰ Μενίππ.

ΚΡΟΙΣ. Οὐ φέρομαι, ὦ Πλάτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κύνα παροικοῦντα. ὥστε ἢ ἐκεῖνον ποῖ κατάστησον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ.

τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται, ὁμόνεκρος ὤν; ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὰν ἡμεῖς οἰμώζωμεν καὶ στένωμεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν ἐτοῖς τῷ χρυσίῳ, Σαρδανάπαλος δὲ τοῖς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ τοῖς θησαυρῶν, ἐπιγελᾷ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν. ἐνίοτε δὲ καὶ ᾄδων, ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγάς. καὶ ὅλως λυπηρός ἐστι. ΠΛΟΥ. Τί ταῦτά φασιν, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Ἀληθῆ, ὦ Πλάτων, μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγενεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται, καὶ ἀφελέχονται τοῦ ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς. ΠΛΟΥ. Ἀλλ' οὐ χρή. λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερόμενοι. ΜΕΝ. Καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλάτων, ὁμόψηφος ὢν τοῖς τότων στεναγμοῖς. ΠΛΟΥ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἴσως ἂν ἐθελήσαιμι συσιάζειν ὑμᾶς. ΜΕΝ. Καὶ μήν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσυρίων, ἴστω γινώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσομένου μου. ἔνθα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατᾴδων, καὶ καταγελῶν. ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις; ΜΕΝ. Οὐκ. ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ὑβρίζοντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφῃρημένοι. ΚΡΟΙ. Πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙΔ. Ὅσα μὲν ἐγὼ χρυσοῦ; ΣΑΡ. Ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς; ΜΕΝ. Εὖγε, ἴστω ποιεῖτε. ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς, ἐγὼ δὲ, τὸ γνῶθι σαυτὸν πολλάκις σωτήριον ἐπάσομαι ὑμῖν. πρέπει γὰρ ἐν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπᾴδομεν.

ΔΙΑΛΟ-

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ι'.

Μενίππε, Ἀμφιλόχε, καὶ Τροφωνίε.

ΜΕΝ. Σοφὼ μάλ' τοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε, καὶ οἱ μάταιοι τ' ἀνθρώπων θεὺς ὑμᾶς ὑπολήφασιν εἶναι. ΤΡΟΦ. Τί δ' ἂν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσι; ΜΕΝ. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες, καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτερατεύεσθε ὡς τὰ μέλλοντα προφδότες, καὶ προφητεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις. ΤΡΟΦ. Ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν ὅστις ἂν εἰδείη, ὅτι αὐτῷ ἀποχρητέον ὑπὲρ αὐτοῦ. ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, ἐς μαντεύομαι, ἤν τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι Λεβαδείᾳ τὸ παράπαν, οὐδ' ἠπίστῃς σὺ τούτοις. ΜΕΝ. Τί φῄς; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσαλμῶ ταῖς ὀθόναις, γελοίως μάζαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων, ἐσερπύσω ἀφ' ὅ τι σωμίον ταπεινὸν ὄντος ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν ἐδεισάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ ἀποφέρων. Ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστιν; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡΟ. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον. ΜΕΝ. Ὃ μήτε ἄνθρωπός ἐστιν, ὡς φῄς, μήτε θεὸς, καὶ συναμφότερόν ἐστι; νῦν ἔγωγε τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; ΤΡΟ. Χρᾷ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. ΜΕΝ. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι ἐς λέγεις. ὅτι μέντοι ὅλος εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

ΔΙΑ-

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ια'.

Ἑρμῆς & Χάρων.

ΕΡΜ. Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὁπόσα μοι ὀφείλῃς ἤδη, ἵνα μὴ αὖθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. ΧΑΡ. Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ. ἄμφνον γὰρ ὠρίσαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον. ΕΡΜ. Ἀγκυραν ἐπτάλαντον ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑΡ. Πολλὰ λέγῃς. ΕΡΜ. Νὴ τὸν Αἰδανέα τὰ πέντε ὠνησάμην, καὶ πρεσβυτῆρα δύο ὀβολῶν. ΧΑΡ. Τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολὸς δύο. ΕΡΜ. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ ἕξιν πέντε ὀβολὸς ἐγὼ κατέβαλον. ΧΑΡ. Καὶ τοῦτος προσίθει. ΕΡΜ. Καὶ κηρὸν, ὡς ἐπιπλάσαι τὰ σκαφίδια τὰ ἀνεωγότα, καὶ ἥλως δὲ, καὶ καλώδιον, ἀφ' ὧν τὴν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. ΧΑΡ. Εὖγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω. ΕΡΜ. Ταῦτά ἐστιν, εἰ μήτι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ· ποτὲ δὴ ἓν ταῦτ' ἀποδώσῃ φής; ΧΑΡ. Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἢν δὲ λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἐνέσται τότε ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πορθμία. ΕΡΜ. Νῦν ἔν ἐγὼ καθεύδωμαι, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύσιμι. ΧΑΡ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δὴ ὀλίγοι, ὡς ὁρᾷς, ἀφικνοῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ. ΕΡΜ. Ἄμφνον ἔτως, εἰ μὴ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπό σου τὸ ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρον, οἷα εἶοι παρεγίνοντο ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀναπλεω, καὶ τραυμάτιαι οἱ πολλοί· νῦν δ' ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ

ἢ παιδὸς ἀποθανόντος, ἢ ὑπὸ τῆ γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωθηκῶς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη, ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγενεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν ἀφ' χρήματα ἥκουσιν, ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς ἐοίκασι. ΧΑΡ. Πάνυ γὰρ φιλοπόνητά ἐστι ταῦτα. ΕΡΜ. Οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἁμαρτάνειν. πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφλόμενα παρὰ σοῦ.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ιϛ'.

Πλάτωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΛΟΥ. ΤΟΝ γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλέσιον Εὐκράτους, ᾧ παῖδες μὲν οὐκ εἰσιν, οἱ δὲ κληρονόμοι θηρῶντες πενταχισμύριοι. ΕΡΜ. Ναὶ, τὸν Σικυώνιον φῆς· τί οὖν; ΠΛΟΥ. Ἐκεῖνον μέν, ὦ Ἑρμῆ, ζῆν ἔασον ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἰ γε οἷόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω· τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρῖνον τὸν νέον καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους καταύσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. ΕΡΜ. Ἄτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον. ΠΛΟΥ. Οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ δικαιότατον· τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, εὔχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιοῦνται, οὐδὲν προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μιαρώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θεραπεύουσιν ἔν γε τῷ φανερῷ· καὶ νοσοῦντος, ἂν μὲν βουλεύωνται, πᾶσι προθήλατα, θύσφι δὲ ὅμως ἐπιχωροῦνται ἢν ῥαίσῃ· καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνδρῶν· ἀφ' ταῦτα ὁ μὲν ἔξω ἀθάνατος, οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχαλῶντες. ΕΡΜ. Γελοῖα πείσονται, παῦροι ὄντες· πολλοὶ κακεῖνος εὖ μάλα ἀφ-

βεκολεῖ αὐτὰς, καὶ ἐπελπίζει. καὶ ὅλως, ἀεὶ θανόντι ἐοικὼς, ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νεῶν. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆρον εὖ σφίσι διηρημένοι βόσκονται, ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες.

ΠΛ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας ὥσπερ Ἰόλεως, ἀνηδόνησάτω. οἷδ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, τὸν ὀνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες, ἠκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. ΕΡΜ. Ἀμέλησον, ὦ Πλάτων, μετελεύσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτὰς καθ' ἕνα ἐξῆς. ἐπὰν δὲ οἶμαι εἶσι. ΠΛ. Κατάσπα. ὁ δὲ παραπέμψας ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὖθις ἔφηβος γενόμενος.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ιγ'.

Τερψίωνος καὶ Πλάτωνος.

ΤΕΡ. Τοῦτο, ὦ Πλάτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἑνενήκοντα γέροντα Θέκριτον ζῆν ἔτι; ΠΛ. Δικαιότατον μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἴ γε ὁ μὲν ζῶν, μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων. σὺ δὲ, παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, ἁρπάζων τὸν κλῆρον. ΤΕΡ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δωρούμενον, ἀπελθεῖν ἐκ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; ΠΛ. Καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς. τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δωρούμενον πρὸς ἡδονὴν, ἀποθνήσκειν. τὸ δὲ ἄπαν μοῖρα γὰρ καὶ ἡ φύσις διέταξεν. ΤΕΡ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τὴν ἀταξίαν, ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον, πρότερον, καὶ μὴ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν·

αὐτόν· ἀναστρέφεται δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὴ τὸ ὑπέργηρων, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιπὸς ἔχοντα, μόγις ὀρθῶντα, οἰκέταις τετράσιν ἐπικεκυφότα, κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, ὀδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον ὑπὸ τῶν νέων καταγελώμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλίστης καὶ ἐρρωμενεστάτης νεανίσκης. ἄνω γοῦν τοταμοῦ τοῦτό γε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐμοῦ, ποτε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ἂν σοὶ ἐβεράπευον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τοῦ βοὸς πολλάκις σοὶ φέρει. ΠΛΟΥ. Ταῦτα μέν, ὦ Τερψίων, πολὺ σωφρονέστερα γίνεται, ἢπερ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δέ τι παθόντες, ἀλλοτρίοις ἐπιχαίρετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε, φέροντες αὐτοῖς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων καταρυτιόμενοι. τὸ καὶ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεται. ὅσῳ γοῦν ὑμεῖς ἀποθανεῖν εὔχεσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καινήν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε γραιῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες, καὶ μάλιστα, εἰ ἄτεκνοι εἶεν· οἱ δὲ ἔντεκνοι, ὑμῖν ἀνέρασοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων σωφρονοῦντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τοῦ ἔρωτος, ἢν καὶ τύχωσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐρασταὶ ἔχωσιν. εἶτα ἐν ταῖς ἀγαθήκαις, ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορήσαντες, ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ, ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας, ἀπομυγέντες. ΤΕΡΨΙΩΝ. Ἀληθῆ ταῦτα φῄς. ἐμοὶ γοῦν Θόκριτος πόσα κατέφαγεν, ἀεὶ τεθνήξεσθαι δοκῶν; καὶ ὁπότε ἐστιώμην, ὑποστένων, καὶ φυχίον τι καθάπερ ἐξ

ὧν

ὡς νεοτλὸς ἀτελὴς ὑποκρούζων· ὡς ἔγωγε ὅσον αὐτίκα οἰόμ@ ἐπιδῆσθ αὐτὸν τ σορῷ, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιντό με οἱ ἀντιρασαὶ τῇ μεγαλοδορεᾷ. κ) τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντίδων ἄγρυπν@ ἐκείμην ἀριθμῶν ἔκασα, κ) ἀστατάτλαν. ταῦτα γᾶν μοι ἔ ἔ ἀποθανεῖν αἴτια γεγένηται, ἀγρυπνία κ) Φροντίδες. ὁ δὲ τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καταπιὼν ἐφεξήκει θαπομένῳ πρώϊον ἐπιγελῶν.

ΠΛΟΥΤ. Εὖγε, ὦ Θάκρίτε, ζῷης ἐπιμήκισον, πλουτῶν ἅμα, κ) τοιούτων καταγελῶν, μὴ ἦ πρότερον γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ πρεπέμψῃς πάντας τοὺς κόλακας. ΤΕΡ. Τοῦτο μέν, ὦ Πλοῦτων, κ) ἐμοὶ ἥδιστον ἤδη, εἰ κ) Χαριάδης προτεθνήξεται Θακρίτυ. ΠΛΟΥΤ. Θαῤῥεῖ, ὦ Τερψίων. κ) Φειδων γὰ κ) Μέλαιθ@, κ) ὅλως ἅπαντες, προελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς Φροντίσιν. ΤΕΡ. Ἐπαινῶ ταῦτα. ζῴης ἐπιμήκιστον, ὦ Θάκριτε.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ. ιθ'.

Ζηνοφάντυ κ) Καλλιδημίδυ.

ΖΗΝ. Σὺ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲ γὰ, ὅτι παράσιτ@ ὢν Δφνίᾳ, πλέον ἢ ἱκανῶς ἐμφαγὼν, ἀπεπίγλω, οἶσθα. παρῆς γὰρ ὑποδυήσκοντί μοι. ΚΑΛ. Παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δὲ ἐμὸν, παράδοξόν τι ἐγένετο. οἶσθα γὰ κ) σύ πᾳ Πτοιόδωρον τ γέροντα. ΖΗΝ. Τον ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ ᾄδειν συνόντα; ΚΑΛ. Ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, ὑπιόχνῳμ@ ἐπ' ἐμοὶ τῷ κληρονόμῳ τελυτήξειν· ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς

μῆκιστον

μήκιστον ἐπεγένετο, κ) ὑπὲρ τ Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον· πριάμβ ⊙ γὰρ φάρμακον, ἀνέπεισα τ οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρ ⊙ αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἐπιμελῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ κ) ἐπιδοῦναι αὐτῷ. εἰ δὲ τοῦτο ποιήσῃ, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. ΖΗΝ. Τί ἂν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας. ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λαβόμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μάγκιστρ ⊙ κύλικας ἑτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοὶ, σφαλεὶς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν. εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν. ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα σπασάμενος σκείμην, ὑποβολιμαῖ ⊙ ἀντ' ἐκείνου νεκρός. τί τοῦτο γελᾷς, ὦ Ζηνόφαντες; κ) μὴν ἐκ βαθέος γε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελᾷν. ΖΗΝ. Ἀσεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρων δὲ τι πρὸς ταῦτα; ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον. εἶτα σωυεὶς, οἶμαι, τὸ γεγενημένον, ἐγέλα κ) αὐτὸς, οἷα γε ὁ οἰνοχό ⊙ εἰργασαι. ΖΗΝ. Πλὴν ἀλλ' ἐδέ σε τὴν ὁδὸν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι, ἦκε γὰρ ἄν σοι μᾶλλ τ λεωφόρε ἀσφαλέστερον, εἰ κ) ὀλίγῳ βραδύτερ ⊙ ἦν.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ιε'.

Κυήμωνος καὶ Δαμοίππου.

ΚΝΗ. Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα. ΔΑ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. Πυνθάνῃ ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμων ἀκόσιος κατα-
λέλοιπα, κατασοφισθεὶς ὁ ἄθλιος, ὃς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα ἔχειν τἀμὰ, παραλιπών. ΔΑΜ. Πῶς τοῦτ' ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα, ἐβεράπευον ἐπὶ θανάτῳ· κἀκεῖνος ἐμοὶ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο. ἔδοξε δή μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τἀμὰ πάντα, ὡς κἀκεῖνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ πράξειε. ΔΑΜ. Τί οὖν δὴ ἐκεῖνος; ΚΝΗΜ. Ὅ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα. ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος, καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τἀμὰ, ὥσπερ τις λάβραξ. καὶ τὸ ἄγκυστρον τῷ ὀφελάτι συγκαταπάσας. ΔΑΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἁλιέα. ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας. ΚΝΗ. Ἔοικα. οἰμώζω τοιγαροῦν.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ις'.

Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΧΑΡ. Ἄκουσατε ὡς ἔχω ὑμῖν τὰ πράγ-
ματα. μικρὸν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ

τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑποσαθρόν ἐστι, καὶ ἀφαρρεῖ τὰ πολλά. κἂν ἡμῖν τραπῇ ἐπὶ θάτερα, σχήσεται περιτραπέν. ὑμεῖς δὲ τοσοῦτοι ἅμα ἥκετε, πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἢν δὲ μὴ τάχιον ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε, καὶ μάλιστα ὁπόσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε. ΝΕΚΡΟΙ. Πῶς δ' ἂν ποιήσαντες εὐπλοήσομεν; ΧΑΡΩΝ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ, τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἠιόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ λοιπὸν τοῦτο μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὃς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ, καὶ τὰ ἐπίπλοα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλών. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἑξῆς, ἀφαγίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. καὶ οὕτω ποιήσομεν. καὶ οὗτοσὶ τίς ὁ πρῶτός ἐστι; ΜΕΝΙΠ. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πήρα μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον, ἐς τὴν λίμνην ἀπορίφθη, τὸν τρίβωνα δὲ ἐκόμισα, εὖ ποιῶν. ΕΡΜ. Ἐμβαινε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν προεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῇς ἅπαντας. ὁ καλὸς οὗτος τίς ἐστι; ΧΑΡ. Χαριμόλεως ὁ Μεγαρικὸς ἐπέρας, ὃ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. ΕΡΜ. Ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς. εὔζωνος εἶ, ἐπίβαινε ἤδη. ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσί, καὶ τὸ ἀφόδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ἂν εἴης; ΛΑΜ. Λάμπιχος, Γελῴων τύραννος.

ΕΡΜ.

ΕΡ. Τί ἦν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρῃ; ΛΑ. Τί ἦν ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἥκειν τύραννον ἄνδρα; ΕΡ. Τύραννον μὲν εὐδαιμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα. ὥστε ἀπόθου ταῦτα. ΛΑ. Ἰδοὺ σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται. ΕΡ. Καὶ τὸ τύφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν. βαρύσῃ γὰρ τὸ πορθμεῖον σωρευόμενα. ΛΑ. Οὐκοῦν, ἀλλὰ τὸ ἀφόβημα ἔασόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεδρίδα. ΕΡ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑ. Εἶεν. Τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὁρᾷς. ΕΡ. Καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργήν, καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. Ἰδοὺ σοι, ψιλός εἰμι. ΕΡ. Ἐμβαινε ἤδη. σὺ δὲ ὁ παχὺς ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; ΔΑΜ. Δαμασίας ἀθλητής. ΕΡ. Ναὶ ἔοικας. οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. ΔΑ. Ναὶ, ὦ Ἑρμῆ. ἀλλὰ παράδεξαί μὲ γυμνὸν ὄντα. ΕΡ. Οὐ γυμνόν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον, ὥστε ἀπόδυθι αὐτὰς, ἐπεὶ καταδύσῃ τὸ σκάφος, τὸ ἕτερον πόδα ὑπερθεὶς μόνον. ἀλλὰ καὶ τὰς στεφάνους ταύτας ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα. ΔΑ. ἰδοὺ σοι γυμνὸς, ὡς ὁρᾷς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοσάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. Οὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι, ὥστε ἐμβαινε. σὺ δὲ τὸ πλοῦτον ἀπόθεμαι, ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφὴν, μηδὲ τὰ σὐτάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα. κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἴποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς, μηδὲ ὅτι μέγαν τάφον ἐπί σοι ἔχωσαν λέγε. βαρύσῃ γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα. ΚΡΑ. Οὐκ ἐκὼν μέν, ἀπορρίψω δέ. τί γὰρ ἄν καὶ πάθοιμι; ΕΡ. Βαδαί. σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος, τί βέλῃ;

βάλῃ; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρῃς; ΚΡΑ. Ὅτι νίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἡρέισθυσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡ. Ἆρες σὺ γῆ τὸ τρόπαιον. σὺ δὲ δὸς καὶ εἰρήνη, καὶ ὁδὸν ὅπλων δείσῃ. ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπό γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς ὁ ἐπὶ τοῦ φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαθὺν πώγωνα καθειμένος; ΜΕΝ. Φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ, μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστὸς· ὥστε λάβὲ τοῦτον καὶ τοῦτον, ὄψῃ γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. ΕΡ. Κατάθες σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον, εἶτα καὶ ταῦτα πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσῳ μὲν τὴν ἀλαζονίαν νομίζῃ, ὅσῳ δὲ ἀμαθείαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκαταθέτους, καὶ συνοίας πολυπλόκους; ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλὴν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν, νὴ Δία, καὶ χρυσίον γε τυτί, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν. ἐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα εἰκρύπτῃς αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθες, καὶ τὸν τύφον, καὶ τὸ οἴεσθαί σε ἀμείνονα εἶναι τῶν ἄλλων· ὡς εἴγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντορος δέξαιτο ἄν σε; ΦΙΛ. Ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπείπερ ὕτω κελεύεις; ΜΕ. Ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνα τοῦτον ἀπόθου, ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὡς ὁρᾷς. πέντε μνῶν τρίχες εἰσὶ τὰλάχιστον. ΕΡ. Εὖ λέγεις. ἀπόθες καὶ τοῦτον. ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ἀπκείρων ἔσαι; ΕΡ. Μένιππος ὅτοσί, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψει αὐτὸν ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος. ΜΕ. ὄκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνάδος, γελοιότερον γὰρ τοῦτο. ΕΡ. ὁ πέλεκυς ἱκανός. ΜΕΝ. Εὖγε, ἀνθρωπινώτερον

πινώτερον ἢ νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτῆς τὴν κινάδεραν. βάλῃ μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῆς ὀφρύων; ΕΡΜ. Μάλιστα. ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ ἐς ταῦτας ἐπῆρκεν, ὥστε οἶδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαρμα; καὶ πρὸς θάνατον ἀποθυμίας; ἔμβηθι δ' ἔν. ΜΕΝ. Ἔν ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει. ΕΡΜ. Τί, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Κολακίαν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. ΦΙΛ. Οὐκοῦν, καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παῤῥησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὰ γέλωτα. μόνον γοῦν τὰ ἄλλων γελᾷς; ΕΡΜ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κοῦφα γὰρ καὶ πάνυ εὔφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὰ κατάπλων χρήσιμα. καὶ ὁ ῥήτωρ ὁ σὺ, ἀπόθου τὰ ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπειραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμοὺς, καὶ τἄλλα βάρη τὰ λόγων. ΡΗ. Ἦν, ἰδοὺ ἀποτίθεμαι. ΕΡΜ. Εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰς ἀπήγας. τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα. τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσθω, πέτασον τὸ ἱστίον. εὔθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πεδάλιον. εὖ πάσασθε. τι οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὰ πάγανα διδναμβῶν; ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ὠήλωτινι ψυχὴν ὑπάρχειν. ΜΕΝ. Ψεύδεται. ἄλλα γοῦν ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΜΕΝ. Ὅτι μηκέτι δαπάνης πολυτελοῦς δεῖπνα, μηδὲ νύκλωρ ἐξιὼν, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατάλήσας, περίσσιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα. καὶ ἔωθεν ἐξαπατῶν τὰς νέας ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, ἀργύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. Σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών; ΜΕΝ. Πῶς,

ὃς

ὃς ἔσπευσα ἐπὶ τ᾽ θάνατον, καλέσαντος μηδενός; ἀλλὰ μεταξύ λόγων, ὑ κραυγή τις ἀκούει, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; ΕΡ. Ναὶ, ὦ Μένιππε. ὐκ ἀφ᾽ ἑνός γε χώρυ, ἀλλ᾽ οἱ μὲ ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες, ἄσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῳ Λαμπίχυ θανάτῳ, ἡ γυνὴ αὐτῦ συνέχει πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κἀκεῖνα ἐπὸ τ᾽ παίδων βάλλει ἀφθόνοις τοῖς λίθοις. ἄλλοι δὲ Διόφαντον τ᾽ ῥήτορα ἐπαινῦσιν ἐν Σικυῶνι, ἐπιταφίυς λόγυς διεξιόντα ἐπὶ Κράτωνι τύτῳ. κ᾽ νὴ Δία γε, ἡ Δαμασίυ μήτηρ κακύυσα, ἐξάρχει τ᾽ θρήνυ σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ. σὲ δὲ ὐδεὶς, ὦ Μένιππε, δακρύει. καθ᾽ ἡσυχίαν δὲ κεῖσαι μόνος. ΜΕΝ. Οὐδαμῶς, ἀλλ᾽ ἀκύσῃ τῶν κυνῶν μετ᾽ ὀλίγον ὠρυομένων οἴκτιρον ἐπ᾽ ἐμοὶ, καὶ τ᾽ κοράκων τυπλομένων τοῖς πτεροῖς, ὁπότ᾽ ἂν συνελθόντες θάπτωσί με. ΕΡΜ. Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ᾽ ἐπεὶ κατεπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲ ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθείαν ἐκείνω προϊόντες. ἐγὼ δὲ, κ᾽ ὁ πρωτεύς, ἄλλυς μεθελκυσόμεθα. ΜΕΝ. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ. προΐωμεν δὲ κ᾽ ἡμεῖς. τί ἔν ἔτι κ᾽ μέλλετε; δικασθῆναι δεήσει, κ᾽ τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχὺς, καὶ γύπας, καὶ λίθυς. ἀχθήσεται δὲ ὁ ἑκάστυ βίος.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ. ιζ᾽.

Κράτητ☉ κ᾽ Διογένης.

ΚΡΑΤ. Μοίριχον τ᾽ πλύσιον, ἐγίνωσκες, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλύσιον, τὸν ἐκ Κορίνθυ, τὸν τὰς πολλὰς

ολκάδας ἔχοντα, ὃ ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλέσι☉ κ☽ αὐτὸς ὤν, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθῃ ἐπιλέγειν, Ἦ μὰ ἀνάφρ', ἢ ἐγώ σε. ΔΙΟΓ. Τίν☉ ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους; ΚΡΑ. Τῦ κλήρυ ἕνεκα ἑκάτερ☉, ἡλικιῶται ὄντες. κ☽ τὰς Ἀθήνας ἐς τὸ φανερὸν ἐτίθεντο. Ἀριστέαν μὲν ὁ Μοίριχ☉, εἰ προαποθάνοι, δεσπότιν ἀφιεὶς τ☉ ἑαυτῦ πάντων. Μοίριχον ὃ ὁ Ἀριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτῦ. ταῦτα μὲν ἐγέγραπτο. οἱ δ' ἐθεράπευον ἀλλήλους, ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. κ☽ οἱ μάντεις, εἴτε ἀπὸ τ☉ ἄστρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τ☉ ὀνείρατων, ὡς γε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ κ☽ ὁ Πύθι☉ αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστέᾳ παρεῖχε τὸ κράτ☉, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ. κ☽ τὰ τάλαντα, ποτὲ μὲν ἐπὶ τῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε. ΔΙΟΓ. Τί δ' ἂν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκῦσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. Ἄμφω τεθνᾶσιν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας, οἱ δὴ κλῆροι, ἐς Εὐνόμιον κ☽ Θρασυκλέα ἐξελήλυθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, ὧδε πώποτε προμαντευομένυς ὅτω γενέσθη ταῦτα. Ἁπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶν☉ ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τ☉ πόρον πλαγίῳ ἐμπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν. ΔΙΟΓ. Εὖ ἐποίησαν. ἡμεῖς δὲ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἥμῳ, ὧδέ τοι ἦτο ἐνενοεῖμεν ἐκ ἀλλήλων. ὅτε πώποτε ἐυξάμενο Ἀντισθένει ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τ☉ βακτηρίας αὐτῦ (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνυ ποιησάμεν☉) ἤτε οἶμαι σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντ☉ ἐμῦ, τὰ κλήματα, κ☽ τ☉ πίθον, κ☽ τὴν πήραν, χοίνικας δύο θέρμων ἔχυσαν. ΚΡΑΤ. Οὐδὲν γάρ μοι τύτων ἔδει, ἀλλ' ὐδέ σοι, ὦ Διόγενες. ἃ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένυς ἐκληρονόμησας, κ☽ ἐγὼ σῦ, πολλῷ μείζω κ☽ σεμνο-

σεμνότερα τ῀ Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟΓ. Τίνα ταῦτα φῄς; ΚΡΑ. Σοφίαν, αὐταρκείαν, ἀλήθειαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟΓ. Νὴ Δία μεμνημαι, τῦτον ἀγαθὸν τὸν πλῦτον παρ' Ἀντισθένες, καί σοι ἔτι πλείω καταλιπών. ΚΡΑ. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἠμέλων τ῀ τοιύτων κτημάτων, κ᾽ ὀλὶς ἐθεράπευν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν, ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. ΔΙΟΓ. Εἰκότως. ὃ γὰ εἶχον ἔνθα δεξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν διεῤῥυηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τ῀ βαλαντίων. ὥςε εἴποτε κ᾽ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτὸς ἢ σοφίαν, ἢ παῤῥησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπλεν εὐθὺς, κ᾽ διέῤῥει, ᾧ πυθμένας σέγειν ὀ δυνάμενος· οἷον τι πάσχυσιν αἱ ᾧ Δαναῦ αὗται παρθένοι, ἐς τ῀ τετρυπημένον πίθον ἐπαντλῦσαι, τὸ δὲ χρυσίον ὀδῦσι, κ᾽ ὀρύξι, κ᾽ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡΑ. Οὐκῦν ἡμεῖς μὴ ἔξομεν καὶ ταῦθα τ῀ πλῦτον. οἱ δὲ ὀβολὸν ἤξυσι κομίζοντες, κ᾽ τῦτον ἄχρι ᾧ πορθμέως.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ιη'.

Ἀλεξάνδρε, Ἀννίβε, Μίνωϊ, κ᾽ Σκιπίωνι.

ΑΛΕΞ. ΕΜΕ' δεῖ προκεκρῖσθαί σε, ὦ Λίβυ. ἀμείνων γὰρ εἰμι. ΑΝΝΙΒ. Οὔμμην, ἀλλ' ἐμέ. ΑΛΕΞ. Οὐκῦν ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙΝ. Τίνες δ' ἐστέ; ΑΛΕΞ. Οὗτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος, ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππε. ΜΙΝ. Νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι. ἀλλὰ κ᾽ ὦδί τινος ὑμῖν ἡ ἔρις; ΑΛ. Περὶ προεδρίας. φησὶ γὰ ὅτος ἀμείναν γε-

γενῆαζ στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ ζ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ πάντων χεῖρον τ πρὸ ἐμοῦ φημὶ διενεγκεῖν τὰ πολέμια. ΜΙΝ. Οὐκοῦν σὺ μέρει ἑκάτερον εἰπάτω. σὺ δὴ πρῶτος ὁ Λίβυς λέγε. ΑΝΝΙΒ. Ἐν μοὶ τοῦτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι συναῦδα κὴ τὴν ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον, ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον ἕτος συνέγκαιτό μου. φημὶ δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ἐπὶ μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δυναμίν τε περιβαλόμενοι, κὴ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον, ὑπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἠξιώθην, ἄρισος κριθείς. κὴ τοὺς γε Κελτίβηρας εἷλον, κὴ Γαλατῶν κράτησα τ ἑσπερίων, κὴ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς, τὰ περὶ τ Ἠριδανὸν ἅπαντα κατέδραμον, κὴ ἀνασάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλις, κὴ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τ προαστείων τῆς πρεσβύσης πόλεως ἦλθον, κὴ τοσούτους ἀπέκλεισα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι, κὴ τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς. κὴ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ἔτε Ἄμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμην, ἔτε θεὸς εἶναι προσποιούμην, ἢ συύπνια τῆς μητρὸς διεξιών, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς σωφρονεστάτοις ἀντεξεταζόμην, κὴ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκόμην. ὁ Μήδος κὴ Ἀρμένιος καταγωνιζόμην, ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινα, κὴ τῷ τολμήσαντι παραδιδόντας εὐθὺ τὴν νίκην. Ἀλέξανδρος δὲ, πατρῴαν ἀρχὴν παραλαβὼν, ηὔξησε, κὴ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος σῇ τ τύχης ὁρμῇ. ἐπεὶ δ' ἂν νίκησέ τε, κὴ τ ὅλεθρον σφῶν Δαρεῖον

Δαρεῖον ἐν Ἰσσῷ τε καὶ Ἀρβήλοις κρατήσεν, ἀπέστας τῆ πατρῴων, προσκυνεῖσθαι ἠξίου, καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαιφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἦρξα ἐπίσης τῆ πατρίδος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τὴν πολεμίαν μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλουσάντων τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ἑαυτὸν παρέσχον. καὶ καταδικασθεὶς, ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα, βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαίδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς. καὶ ὅτε Ὅμηρον, ὥσπερ ὅτος, ἐρράψῳδουν. ὅτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὴ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. ταῦτα ἐστὶν, ἃ ἐγὼ Ἀλέξανδρε ἀμείνων φημὶ εἶναι, εἰ σοί ἔστι καλλίων ὑτοσὶ, διότι ῥαβδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ, ἐμοὶ δὲ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίῳ, καὶ στρατηγικῷ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἢπερ τῇ τύχῃ κεχρημένῳ. ΜΙΝ. Ὁ μὲν εἰρηκεν ἐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον, ἐδ' ὡς λίθων εἰκὸς ἦν ὑπὲρ αὐτοῦ. σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῄς; Ἀ Λ. Ἔχρην μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄνδρα ἕτω θρασύν· ἱκανὴ καὶ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ ὅτος λῃστὴς ἐγένετο, ὅμως δ' ὅρα εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διήνεγκα· ὃς νέος ὢν ἔτι, παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καὶ φοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χροτονηθεὶς, καὶ ἐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ἐθελέπων, ἀγαπᾷν ἀρχὴν ὁπόσων ὁ πατὴρ καλέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δῆνον ἡγησάμενος, εἰ μὴ πάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐπὶ τε Γρανικῷ

κράτησα μεγάλῃ μάχῃ, καὶ τὴν Λυδίαν λαὸν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν ἀεὶ χειρούμενος, ἦλθον ἐπὶ Ἰσσὸν, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμενε, μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῶν νεκροὺς ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα, φησὶ γοῦν ὁ πορθμεύς, μὴ ἀφορμέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ χειρίας ἀφαπηξαμένους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀφαπλεῦσαι. καὶ ταῦτα δὲ ἔπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώσκεσθαι ἀξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀραβίοις διηγήσωμαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν εἷλον, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην. καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτους ἄνδρας, ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλῃ ἱππομαχίᾳ. καὶ τοὺς φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκεῖνοι, παρὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων, καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες περὶ ἐμοῦ. τὸ δὲ ἐν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον· σὺ δὲ ὑφ' ὑμῶν ἐν Φυγῇ ὢν παρὰ Πρυσίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν, πανουργότατον καὶ ὠμότατον ὄντα. ὡς γοῦν δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐῶ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύι, ἀλλὰ ποικιλίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοις. νόμιμον δὲ, ἦ προφανές, οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ οἷα ἐποίησε τὴν Καπύην, ἑταίραις σιτῶν, καὶ τὸν μὲν πολέμου καιρὸν ὁ θαυμάσιος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπέρια δόξας, ἐπὶ τὰ ἕω μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα; Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος. ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξε μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα. εἰρήνα. σὺ δὲ, ὦ Μίνως,

ὦ Μίνως, δίκαζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα. ΣΚΙ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσῃς. ΜΙΝ. Τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὢν ἐρεῖς; ΣΚΙ. Ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. ΜΙΝ. Τί δῆτα καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚΙ. Ἀλεξάνδρου μὲν ἥττων εἶναι, τοῦδ' Ἀννίβου ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς δῆτα οὗτος ἀναίσχυντος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ᾧ οὐδὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νενικηκὼς αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιῶ; ΜΙΝ. Νὴ Δί' εὐγνώμονα φῄς, ὦ Σκιπίων. ὥστε πρῶτος μὲν κεχρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ σύ. εἶτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὤν.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ιθ'.

Διογένης καὶ Ἀλεξάνδρος.

ΔΙΟΓ. Τί τοῦτο, ὦ Ἀλεξανδρε, καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ ἡμεῖς ἅπαντες; ΑΛΕΞ. Ὁρᾷς, ὦ Διογένες, ὃ παράδοξον ἦν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ἀπέθανον. ΔΙΟΓ. Οὐκοῦν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτὸν σὲ εἶναι υἱόν, σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα; ΑΛΕΞ. Φιλίππου δηλαδή. ὃ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἀμμωνιος ὤν. ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος τῆς μητέρος σου ὅμοια πολλὰ ἐλέγοντο. δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι σὺν τῇ εὐνῇ. εἶτα ὕστερον σε τεχθῆναι, τὸν δὲ Φίλιππον ἐξαπατηθῆναι οἰόμενον πατέρα σου εἶναι. ΑΛ. Κἀγὼ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ σύ. νῦν δὲ ὁρῶ ὅτι οὐδὲν ὑγιές, οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τὴν Ἀμμωνίαν προφῆται ἔλεγον. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν σοὶ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀλεξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα

ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπτηξαν, θεὸν εἶναί σε νομίζοντες. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας; ΑΛ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες. ὁ γὰρ ἔφθασα ἐπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων, Περδίκκᾳ τῷ δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλά τί γελᾷς, ὦ Διόγενες; ΔΙΟΓ. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀνεμνήσθην οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλὰς, ἄρτι σε παρφληφότα τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ προσάτην αἱρούμενοι, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους. ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προσιθέντες, καὶ νεὼς οἰκοδομούμενοι, καὶ θύοντες ὡς Δράκοντος υἱῷ· ἀλλ' εἰπέ μοι, πῶς σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; ΑΛΕΞ. Ἔτι μὲν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτῳ ταύτῃ ἡμέραν. ὑπισχνεῖτο δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστὴς, ἣν ποτε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ἐν ποσὶν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγών με, θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἷς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν. ΔΙΟΓ. Μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν σὲ ἔτι νεκρὸν ὄντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἄμμωνα, ἢ Ὄσιριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ θαυμασιώτατε, μὴ ἐλπίσῃς. ὁ γὰρ θεμὶς ἀνελθεῖν τινὰ τῶν ἄπαξ ἀπαλλαγέντων τοῦ λίμνου, καὶ ἐς τὸ εἴσω τοῦ σωμίου παρελθόντων. ὁ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, ὁδὸν ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητον. ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρῃς ὁπότ' ὢν ἐννοήσῃς ὅσων εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφῖξαι, σωματοφύλακας καὶ ὑπασπιστὰς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, διαδημένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον· ἢ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; ἢ δὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε, μὴ οἰεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς

τῆς τύχης; ΑΛΕΞ. Σοφὸς, ἁπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπλότατος ὤν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὴ ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστειλεν. ὡς δὲ κατεχρῆτό μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ, θαυμάζω, καὶ ἐπαινῶ, ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὂν τἀγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸ πλεῖστον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο κἀγὼ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε λευκοτέραν αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς, ἂν καταριθμήσωμαι μικρῷ γε ἔμπροσθεν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ἀποθήσομαι, ἐπεὶ συνταῦθά γε ἑλέβορος ὁ φύεις, σὺ δὲ κἂν τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε, καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις· οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. ☞ γὰρ ☞ Κλεῖτον ὀκνεῖν ὁρῶ, ☞ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σε ὁρμῶντας, ὡς διεσπάσαντο, καὶ ἀμύναιντό σε ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτῃ βάδιζε. καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ κ'.

Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

ΦΙΛΙΠ. ΝΥΝ μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ ἐμοῦ υἱὸς εἶναι. σὺ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἀμμωνός γε ὤν. ΑΛΕΞ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱὸς εἰμι, ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. ΦΙΛΙΠ. Πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκεις σοι, τὸ παρέχειν

σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τ προφητῶν;
ΑΛΕΞ. Οὐ τᾶτο. ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με, κὴ ἐδεὶς ἔτι ἀνθίστατο, οἱ ὅμοιοι θεῷ μάχεσθ. ὥστε ῥᾴδιον κράτειν αὐτῶν.
ΦΙΛ. Τίνων κράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὃς δειλοῖς ἀεὶ σωλωέχθης, τοξάρια κὴ πελτάρια, κὴ γέρρα οἰσυΐνα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν, κὴ Φωκέων, κὴ Ἀθηναίων, κὴ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτικὸν, κὴ τὴν Θετταλὴν ἵππον, κὴ τὺς Ἠλείων ἀκοντιστὰς, κὴ τὸ Μαντινέων πελτασικόν. ἢ Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριὺς, ἢ κὴ Παίονας χφρώσασθ, ταῦτα μεγάλα. Μήδων ὄ, κὴ Περσῶν, κὴ Χαλδαίων, κὴ χρυσοφόρων ἀνθρώπων, κὴ ἀέρων, ἐκ οἶσθα ὡς πρὸ σᾶ μύριοι μ Κλεάρχ ἀνελθόντες, κράτησαν, ἐδ' εἰς χεῖρας ὑπομφάντων ἐλθεῖν κείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθ, φυγόντων; ΑΛΕΞ. Ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, κὴ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, ἐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. κὴ ὅμως ὁ Δαρεῖος αὐτὺς, ἐδὲ προσδοσίαις ὠνούμ τὰς νίκας, κράτειν αὐτῶν. ἐδ' ἐπιώρκησα πώποτε, ἢ ὑποχόμ ἐψευσάμ, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι ᾧ νικᾶν ἔνεκα, κὴ τὺς Ἕλληνας ὄ, τὺς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον, Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκόντς ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ. Οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτ γὰ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τᾷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δόντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὺς τὰς σὰς πράξς ἐπαινέσαι ἐτόλμησε, σὺ δὲ κὴ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κάνδυν, ὡς φασι, μετενέδυς· κὴ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθε, κὴ προσκυνεῖσθ ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠξίους. ☞ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμίμ τὰ τ νενικημένων. ἐὼ γὰ λέγω ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέσυσι συγκατακλείων πεπαιδευμένης ἄνδρας

ἄνδρας, καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπεραγαπῶν. ἓν ἐπῄνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχε τῆς Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης. βασιλικὰ γὰρ ταῦτα. ΑΛΕΞ. Τὸ φιλοκίνδυνον δέ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθήλασας εἰς τὸ ἔπαλξιν τεῖχος, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; ΦΙΛ. Οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώσκεσθαί ποτε τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοι τοιοῦτο ἦκισα συνέφερε. Θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴποτε τρωθείης, καὶ βλέπειν σε φοβοῖτο τὸ πολέμιον ἀκκομιζόμενον, αἵματι ῥεόμενον, οἰμώζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα γέλως ἦν τοῖς ὁρῶσι. καὶ ὁ Ἄμμωνος γόης, καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο, καὶ οἱ προφῆται, κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν, ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λιποψυχοῦντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ ὁπότε ἤδη τέθνηκας, σὺκ οἴῃ πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἀκείνῳ ἐπικερτομοῦντας, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἀκλάδῳ κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξῳδηκότα, κατὰ νόμον σωμάτων ἁπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ ἀληθὲς τοῦτο κρατεῖν ῥᾳδίως, πολύ σε τῆς δόξης ἀφῃρεῖτο τῶν κατορθωμάτων. πᾶν γὰρ ἐδόκει συνδεὲς ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκεῖν. ΑΛΕΞ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ μὲν Διονύσῳ συνάμιλλον τιθέασί με. καί τοι τὴν Ἄορνον ἀκείνῳ ὑφ' ἑτέρου ἀκείνου λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχφρωσάμην. ΦΙΛ. Ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἄμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν, καὶ σὺκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέ-

ξανδρε, ὐδὲ τ τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῇς ἤδη νεκρὸς ὤν;

ΔΙΑΛΟΓΟΣ κα΄.

Ἀχιλλέως ϗ Ἀντιλόχυ.

ΑΝΤΙΛ. Οἷα πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσέα σοι εἴρηται ϖερὶ τ θανάτυ, ὡς ἀγεννῆ ϗ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε ϗ Φοίνικ; ἠκροώμην γ ὁπότε ἔφης βέλεσ ἐπάρυρ ὦν, ϑητεύειν ϖαρά τινι τῶν ἀκλήρων, ᾧ μὴ βίοτ πολὺς εἴη μᾶλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲ ἦν ἀγεννῆ τινα Φρύγα ϑῆλυν, ϗ ϖέρα τ καλῶς ἐχοντ φιλόζωον ἴσως ἐχρῆν λέγειν. τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν τ φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἁπάντων, ταπεινὰ ὕτω ϖερὶ αὐτ ϑρονοεῖσ, πολλὴ αἰσχύνη, ϗ ἐναντιότης πρὸς τὰ ϖεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ. ὃς ἐξὸν ἀκλέως ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἑκὼν προείλ τὸν μετ τ ἀγαθῆς δόξης θάνατον. ΑΧΙΛ. Ὦ ϖαῖ Νέσορ, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρ ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὤν, ϗ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύσκλειον ἐκεῖνο δοξάριον ϖροετίμων τ βίυ. νῦν δὲ σωφρονίσθην ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελὴς, εἰ ϗ ὅ, τι μάλισα οἱ ἄνω ῥαψῳδήσυσι, μετ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία. καὶ ὅτε τὸ κάλλ ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, ὅτε ἡ ἰσχὺς πάρεσιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὁμοῖοι, καὶ κατ' ὀδὸν ἀλλήλων διαφέροντες. ϗ ὅτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, ὅτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν

Ἀχαιῶν θεραπεύσιν, ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς, καὶ νεκρὸς ὁμοῖος, ἡμῖν κακὸς, ἡδὲ καὶ ἐθελός. ταῦτά με ἀνιᾷ, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν. ΑΝΤΙΛ. Ὅμως τί ἂν ἄν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νομῷ, καὶ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως τε, ὁρᾷς τὲ ἑταίρων ὅσοι ἅμα σοὶ, ἴσμεν οἵδε; μὴ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεσθαι πάντας. φέρε δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τῶν πραγμάτων, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. Ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸ Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἱ οὐκ ἂν οἶμαι δόξαιντο ἀνελθεῖν, εἴτις αὐτοὺς ἀναπέμψειε θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνθράσιν. ΑΧΙΛ. Ἑταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις. ἐμοὶ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιᾷ, οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον. εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χεῖρας ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. ΑΝΤΙΛ. Οὐκ. ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ. τὸ γὰρ ἀνωφελὲς καὶ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾷν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δέδοται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ κϛ'.

Μενίππυ καὶ Ταντάλυ.

ΜΕΝ. Τί κλαίεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς; ΤΑΝ. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ δίψους. ΜΕΝ. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νὴ Δία ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί; ΤΑΝ. Οὐδὲν ὄφελος· εἰ ἐπικύψαιμι. φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὰν προσιόντα αἰσθηται

αἰσθηταί μου. ἢν δέποτε καὶ ἀρύσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, ὁ φθάνων βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ ἀφ' ὑδατίλων ἀφαρύσας, οὐκ οἶδ' ὅπως αὖθις ἀπολείπει ξηραν τὴν χεῖρά μου. ΜΕΝ. Τεράσιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε, ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ δεῖ σε πιεῖν; ὁ γὰρ σῶμα ἔχεις, ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδίᾳ που τέθαπται, ὅπερ καὶ πρώην καὶ διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχή, πῶς ἂν ἔτι ἡ διψώης, ἢ πίνοις; ΤΑΝ. Τοῦτ' αὐτό ἡ κόλασίς ἐστι, τὸ διψῆν μου τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα ὄντων. ΜΕΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πιστεύσομεν, ἐπεὶ φὴς τῇ διψει κολάζεσθαι. τί δ' ἔστι σοι τὸ ὀδυνῶν ἔσαι; ἢ δεδίας μὴ ἐνδείᾳ τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; ὁρῶ γὰρ ἄλλον μὴ τοῦτον ἄιδα, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. ΤΑΝ. Ὀρθῶς μὲ λέγεις. καὶ τοῦτο δ' ἔστι μέρος τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν, μηδὲν δεόμενον. ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτὲ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε Ἑλλεβόρου νὴ Δία. ὅς τις τοὐναντίον τοῖς ὑπὸ τῆς λυπούντων κακῶν διεθηγμένοις πέπονθας, ὁ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος. ΤΑΝ. Οὐδὲ τὸν Ἑλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γένοιτό μοι μόνον. ΜΕΝ. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, εὖ ἴσθι ὡς ὅτε σὺ, ὅτε ἄλλος πίεσθαι τὸν νεκρῶν· ἀδύνατον γάρ. καίτοι ὁ πάντες ὥσπερ σὺ ἐν καταδίκης διψῶσι, καὶ ὕδατος αὐτοὺς ἐχομένους.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ κγ'.

Μενίππου καὶ Αἰακοῦ.

ΜΕΝ. Πρὸς τοῦ Πλούτωνος, ὦ Αἰακέ, διήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα. ΑΙ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μέμ τοι κεφαλαιώδη μάνθανε. ὅτοσι μέν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα· καὶ τὸ πορθμεῖα τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας ἐσιών. ΜΕΝ. Οἶδα ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πυλωρεῖς, καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐριννῦς. τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς παλαιοὺς δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισήμους αὐτῶν. ΑΙ. Οὗτος μέμ Ἀγαμέμνων, ὅτος δ' Ἀχιλλεύς, ὅτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον. ἔπειτα Ὀδυσσεύς, εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων. ΜΕΝ. Βαβαί, Ὁμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψῳδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται, ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολύς, ἀμυδρὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. ὅτος δή, ὦ Αἰακέ, τίς ἐστι; ΑΙ. Κῦρος ἐστιν. ὅτος δὲ Κροῖσος. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Σαρδανάπαλος. ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας. ἐκεῖνος δὲ, Ξέρξης. ΜΕΝ. Εἶτά σε, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλλὰς ἔφριττε, ζυγνύντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, ἅμα δὲ τῶν ὀρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἵος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι; τὸν Σαρδανάπαλον, ὦ Αἰακέ, παταξαί μοι κατὰ κόρρης ἐπίτρεψον. ΑΙ. Μηδαμῶς, ἅμα θρύψῃς γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν. ΜΕΝΙΠ. Οὐκοῦν, ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. ΑΙΑΚ. Βούλει δέ σοι ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; ΜΕΝ. Νὴ Δία γε.

ΑΙΑΚ.

ΑΙΑΚ. Πρῶτος ὅτος σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί. ΜΕΝ. Χαῖρε, ὦ Εὔφορβε, ἢ Ἄπολλον, ἢ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς. ΠΥΘ. Νὴ, καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι; ΠΥΘ. Οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω, εἴ τι σοι ἐδώδιμον ἡ πήρα ἔχει. ΜΕΝ. Κυάμους, ὦ γαθέ. ὥστε καὶ τοῦτό σοι ἐδώδιμον. ΠΥΘ. Δὸς μόνον, ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γὰρ ὡς ἐδὲν ἴσον κύαμοι καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε. ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος. καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιτταικὸς, καὶ οἱ ἄλλοι. ἑπτὰ γὰ πάντες εἰσὶν, ὡς ὁρᾷς. ΜΕΝ. Ἄλυποι ὅτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι, καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδῷ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξιωθηκὼς, τίς ἐστιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἠμιέφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. ΜΕΝ. Ὦ χαλκόπυε βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τὸς κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. Μελαγχολία τις, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, ἢ πολλὴ κόρυζα. ταῦτά σε ἀπολωβάκωσεν αὐταῖς κρηπῖσιν οὐκ ἄξιον ὄντα, πλὴν ἀλλ' ἐδέν σε τὸ σόφισμα ὠφέλησεν. ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δέ, ὦ Αἰακὲ, πῦ ποτε ἆρά ἐστι; ΑΙΑΚ. Μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλά. ΜΕΝ. Ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἶπε ἐνθάδε ἐστίν. ΑΙΑΚ. Ὁρᾷς τὸ φαλακρόν; ΜΕΝ. Ἅπαντες φαλακροί εἰσιν. ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα. ΑΙΑΚ. Τὸν σιμὸν λέγω. ΜΕΝ. Καὶ τοῦθ' ὁμοιον. σιμοὶ γὰ ἅπαντες. ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις; ΜΕΝ. Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσιν.

καὶ

καὶ τάγε χήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί, τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοι Ἀρίσιππος, καὶ Πλάτων αὐτός· ὁ μὲν λοπτνέων μύρε, ὁ δὲ τὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννες θεραπεύῃ ἐκμαθών. ΣΩΚ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν. ΜΕΝ. Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ, τάγε τοιαῦτα. πάντες ἂν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τὰληθὲς λέγειν, ὑδὲν εἰδότα. ΣΩΚ. Καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς. οἱ δὲ, εἰρωνείαν ᾤοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι. ΜΕΝΙΠ. Τίνες δὲ ἦτοί εἰσιν οἱ φοιτῶσί; ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου. ΜΕΝ. Εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶνταῦθα μέτρῳ τὴν σεαυτοῦ τέχνῃ, ἣ σὺκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. ΜΕΝ. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸ Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἅπτομαι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔοικα γοῦν ὐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκόων. ΑΙΑΚ. Κἀγὼ ἤδη ἅπειμι, μὴ καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψῃ, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Ἄπιθι. καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ, ὦ Αἰακέ.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ κδ'.

Μενίππυ καὶ Κερβέρυ.

ΜΕΝ. Ὦ Κέρβερε, συγγενὴς γάρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν, εἰπέ μοι πρὸς τὸν Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης, ὁπότε κατῄει

κατ' ἐμὲ πρὸς ὑμᾶς. εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὁπότ' ἐθέλοις. ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν μέν, ὦ Μένιππε, πανταπασιν ἐδόκουν ἀτρέπτῳ προσώπῳ προσιέναι, καὶ ἐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν. καὶ τοῦτ' ἐμοὶ φῆναι τοῖς ἔξω δοκεῖν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸ ζόφον, κἀγὼ ἔτι ἀμελοῦντα αὐτὸν ἔλακον τῷ κωνείῳ, κατέσπασα τοῦ ποδός, ὥσπερ τὰ βρέφη σπῶσιν, καὶ τὰ ἐκεῖ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο. ΜΕΝ. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος; ΚΕΡΒ. Οὔκ· ἀλλ' ἐπείπερ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἐώρα, κατεθρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὁ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωσιν οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, ὦ Μένιππε, πάντα γε τὰ τοιαῦτα εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ σοφὸς τολμηρὸς καὶ ἀνδρεῖος, τὰ δ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. ΜΕΝ. Ἐγὼ δ' οὖν πῶς σοι κατελήλυθέναι ἔδοξα; ΚΕΡΒ. Μόνος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης πρὸ σοῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσήλθετε, μηδ' ὠθούμενοι, ἀλλ' ἐθελούσιοι, γελῶντες, οἰμώζειν παραγγείλαντες ἅπασιν.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ κέ.

Χάρωνος καὶ Μενίππου.

ΧΑΡ. Ἀπόδος, ὦ κατάρατε, τὰ πραθμία. ΜΕΝ. Βόα, εἰ τοῦτό σοι ἡδύ, ὦ Χάρων. ΧΑΡ. Ἀπόδος φημὶ ἀνθ' ὧν σε διεπραθμευσάμην. ΜΕΝ. Οὐκ ἂν λάβοις

λάβοις παρὰ σοῦ μὴ ἔχοντος. ΧΑΡ. Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων; ΜΕΝ. Εἴ μοὶ καὶ ἄλλός τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ, οὐκ ἔχω. ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἄγξω σε, νὴ τὸν Πλούτωνα, ὦ μιαρὲ, ἢν μὴ ἀποδῷς. ΜΕΝ. Κἀγὼ τῷ ξύλῳ σου πατάξας, διαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ. Μάτην ἄρ' ἔσῃ πεπλουκὼς τοσοῦτον πλοῦν; ΜΕΝ. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὃς μοι παρέδωκέ σοι. ΕΡΜ. Νὴ Δία· ὀναίμην, εἰ μέλλω γε ὑπερεκλίνειν τὸν νεκρῶν. ΧΑΡ. Οὐκ ἀποστήσομαί σου. ΜΕΝ. Τοῦτο γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον, παρεκάλεσε. πλὴν ἀλλ' ὅ γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; ΧΑΡ. Σὺ δ' οὐκ ἠδεῖς ὡς κομίζειν δέον; ΜΕΝ. Ἠδειν μέν, οὐκ εἶχον δέ. τί ἦν, ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. Μόνος ἂν αὐχήσεις προῖκα πεπλευκέναι; ΜΕΝ. Οὐ προῖκα, ὦ βέλτιστε. καὶ γὰρ ἤντλησα, καὶ τὸν κώπην ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν. ΧΑΡ. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ πορθμεῖα. τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ. ὁ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι. ΜΕΝ. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὖθις εἰς τὸν βίον. ΧΑΡ. Χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ σοῦ Αἰακοῦ προσλάβω. ΜΕΝ. Μὴ συνόχλει ἄν. ΧΑΡ. Δεῖξον τί σὺ τῇ πήρᾳ ἔχεις. ΜΕΝ. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τοὺς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. ΧΑΡ. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ σε ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν τῶν ἐπιβατῶν ἁπάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ᾄδων, οἰμωζόντων σχεδόν. ΕΡΜ. Ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, οἷον ἄνδρα διεπορθμεύσας; ἐλευθερον ἀκριβῶς, καὶ θείως αὐτῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἄν σε λάβω ποτέ— ΜΕΝ. Ἂν λάβῃς, ὦ βέλτιστε, θὶς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

ΔΙΑΛΟ-

ΔΙΑΛΟΓΟΣ κέ.

Διογένης καὶ Μαυσώλε.

ΔΙΟΓ. Ὦ Κὰρ ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς; ΜΑΥ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μοὶ, ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μοῦ ἁπάσης, ἦρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων. καὶ νήσους δέ τινας ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ μνῆμα παμμεγέθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ ὅτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατοι εἰκασμένων λίθου καὶ κάλλιστου, οἷον οὐδὲ νεὼν εὕροι τις ἂν ῥᾳδίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν; ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῄς, καὶ τῷ κάλλει καὶ τῷ βάρει καὶ τάφου; ΜΑΥΣ. Νὴ Δί' ἐπὶ τούτοις. ΔΙΟΓ. Ἀλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, ὅτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐνεῖνη, ὅτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γὰρ τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθείη ἂν τοῦ ἐμοῦ. φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνὰ, καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῃρήμεθα, καὶ τὰς ῥῖνας ἀπεσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἁλικαρνασσεῦσι μοὶ ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους. ὡς δήτι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστι· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ἐκεῖ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῄς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς

θοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.
ΜΑΥΣ. Ἀνόητα ἂν μοι σκεῖνα πάντα, καὶ ἀστόιμος ἔσαι Μαύσωλος καὶ Διογένης;
ΔΙΟ. Οὐκ ἰστόιμος, ὦ γενναιότατε· ἀλλὰ Μαύσωλος μὲν δὴ οἰμώξεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο. Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ, καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἁλικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον. ὁ Διογένης δὲ, οὗ μὲ σώματος εἰ καὶ τίνα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν. οὐδὲ ἦν ἔμελεν αὐτῷ τούτου. λόγον δὲ, τοῖς ἀρίστοις ὡς ἐν αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκὼς ὑψηλότερον, ὦ Καρῶν ἀνδραποδέσατε, οὗ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ κζ'.

Νιρέως, Θερσίτου, καὶ Μενίππου.

ΝΙΡ. Ἰδὲ δὴ Μένιππος ὁτουοῦν δικάσῃ, πότερος εὐμορφότερός ἐσιν. εἰπὲ, ὦ Μένιππε, ὁ καλλίων σοι δοκῶ; ΜΕΝ. Τίνες δὲ καὶ ἐστε, πρότερον οἶμαι. χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. ΝΙΡ. Νιρεὺς καὶ Θερσίτης. ΜΕΝ. Πότερος ὁ Νιρεὺς, καὶ πότερος ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον. ΘΕΡ. Ἐν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὅμοιός εἰμί σοι, καὶ οὐδὲν τηλικοῦτον διαφέρῃς, ἡλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπάντων εὐμορφότατον προσφπῶν. ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψελὸς οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικασῇ. ὥρα δέ σοι, ὦ Μένιππε,

Μένιππε, ὄντινα καὶ εὐμορφότερον ἡγῇ. ΝΙΡ. Ἐμὲ τὴν Ἀγλαΐας καὶ Χαροπῆς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον. ΜΕΝ. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες. ἀλλὰ τὰ μὲν ὄσα ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον, ταύτῃ μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὐθρυπτιον τὸ σόν. ἀλαπαδνὸν γοῦν αὐτὸ, καὶ σὺν ἀνδρῶδες ἔχεις. ΝΙΡ. Καὶ μὴν ἤρα Ὁμήρου, οἵπερ ἦν, ὁπότε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. ΜΕΝ. Ὀνείρατά μοι λέγεις, ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις, σκιᾶ δὲ οἱ τότε ἴσασιν. ΝΙΡ. Οὐκοῦν ἐγὼ σύ ταῦθα εὐμορφότερος εἰμι, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὔμορφος· ἰσοτιμία γοῦν σύ ἅπασι, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. Ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ κη'.

Μενίππου καὶ Χείρωνος.

ΜΕΝ. Ἥκουσά, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμήσας ἀποθανεῖν. ΧΕΙΡ. Ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε. καὶ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. ΜΕΝ. Τίς δέ σε ἔρως καὶ θανάτου ἔσχεν ἀνεράσθαι τοῖς πολλοῖς χρήμασι; ΧΕΙΡ. Ἔρῳ πρός σε οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. ΜΕΝ. Οὐκ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; ΧΕΙΡ. Οὐκ, ὦ Μένιππε. τὸ γὰρ ἡδὺ, ἔγωγε ποικίλον τι, καὶ οὐκ ἁπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι. ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτὸς, τροφῆς, αἱ ὧραι δὲ αὗται, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἕκαστον,

ἔχαιρον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θατέρου θατέρῳ, συνεπλήθυν γῶν αὐτῶν. ὁ γὰρ σὺν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ σὺν τῷ μεταχεῖν ὅλως, τὸ τερπνὸν ἦν. ΜΕΝ. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων. τὰ σὺν ἄλλοις δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' ὧν προελόμενος αὐτὰ ἔχεις; ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ω Μένιππε. ἡ γὰρ ἰσοτομία, πάνυ δημοτικὸν, καὶ τὸ πρᾶγμα ἔδεν ἔχει τὸ διάφορον σὺν φωτὶ εἶναι, ἢ σὺν σκότῳ. ἄλλως τε, οὐδὲ δίψῃν ὥσπερ ἄνω, ὅτε πιεῖν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν. ΜΕΝ. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ φιλοπίπτης σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος φέρῃ. ΧΕΙΡ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΜΕΝ. Ὅτι εἴ τί σὺν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταὐτὸν ἐγένετό σοι προσχορὲς, καὶ συνταῦθα ὅμοια ὄντα, προσχορ' ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολήν γε ζητεῖν τινα, καὶ σύτευθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. ΧΕΙΡ. Τί δ' ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασι, σωφρονοῦντα ὄντα, ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἴεσθαι.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ κθ'.

Διογένης, Ἀντισθένης, καὶ Κράτητος.

ΔΙΟΓ. Ἀντίσθενες καὶ Κράτης, χολιῶ ἄγομαι. ὥστε τί σοι ἄπιμεν εὐθὺ τὴν καθόδον φιλοπατήσοντες, ὀψόμενοι τοὺς κατιόντας οἵοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ; ΑΝΤ. Ἀπίωμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας

οντας αὐτῶν ὁρᾶν, τὸς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεῖ-
θῆναι, ἐνίους δὲ μόλις κατιόντας, ἢ ἐπὶ τρά-
χηλον ἀθῆντος ὑπ' Ἑρμοῦ, ὅμως ἀντιβαίνοι-
τας ἢ ὑπλίσις ἀντερείδοντας, ὐδὲν δέον. ΚΡΑ.
Ἐγὼ γὰρ ἢ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπότε
κατῄειν κατὰ τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. Διήγησαι,
ὦ Κράτης. ἔοικας γάρ τινα παῤγέλοια ἐρεῖν.
ΚΡΑΤ Καὶ ἄλλοι μὲ πολλοὶ συγκατέβαι-
νον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμηνόδω-
ρός τε ὁ πλούσιος, ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης
ὁ Μηδίας ὕπαρχος, ἢ Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος.
ὁ μὲν ἦν Ἰσμηνόδωρος (ἐπεφύκειτο γὰρ ὑπὸ
λιγυρῶν παρὰ τὸ Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα οἶμαι
βαδίζων) ἔσεσέ τι, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖς
χερσοῖν εἶχε, καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ
κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμ-
φετο τῆς τόλμης, ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων,
καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθερὰς χωρία πανέρημα
ὄντα ὑπὸ τῶ πολέμων, διοδεύων, δύο μόνους
οἰκέτας ἐπήγετο, ἢ ταῦτα, φιάλας πέντε
χρυσᾶς, ἢ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτῶ ἔχων.
ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς ἤδη, καὶ νὴ Δί' ὑπ'
ἄσεμνος τὴν ὄψιν ἐς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο,
ἢ ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων, καὶ ἠξίου τὸ ἵπ-
πον αὐτῷ προσαχθῆναι. καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐ-
τῷ συνετεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφότεροι ἁλό-
παρέντες ὑπὸ Θρᾳκός τινος πελτασοῦ, ἐν τῇ
ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὴ Καππαδόκην συμ-
πλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς δί-
ωκειτο, πολὺ τῶν ἄλλων προϋπεξορμήσας. ὑ-
ποσὰς δὲ ὁ Θρᾴξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδὺς, ἀπο-
σείει τὸν Ἀρσάκην κοντόν. ὅτος δὲ ὑποθεὶς τὴν
σάραυσαν, αὐτόν τε ἀμπείρει, ἢ τὸν ἵππον.
ΑΝΤ. Πῶς οἷόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ
τοῦτο γενέσθαι; ΚΡΑΤ. Ῥᾴδια, ὦ Ἀντί-
σθενες, ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν, εἰκοσίπηχύν
τινα

τινα κόντον προβεβλημέν@. ὁ Θρᾷξ δ', ἐπεὶ δὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρύσατο τὴν προσβολήν, κ) παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχε) τῇ σαρίσῃ τὴν ἐπέλασιν. Ϲ τιτράσκ) τ ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμῷ κ) σφοδρότητ@ ἑαυτὸν ἀμφιέροντα, διαλαύνε) ὑ Ϲ ὁ Ἀρσάκης ἐς τ βασ῀ῶνα διαμπάξ, ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγήν. ὁρᾷς οἷόν τι ἐγένετο, ἀ ἀνδρὸς, ἀλλὰ ἵππ@ μᾶλλον τὸ ἔργον, ἠγανάκτ) δὲ ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἠξίω ἱππεὺς κατιέναι. ὁ δέ γε Ὀροΐτης ὁ ἰδιώτης, κ) πάνυ ἀπαλὸς τὼ πόδε, κ) ἀδ' ἑσάναι χαμαὶ, ἀκ ὅπως βαδίζ) ἐδύνατο. πάσχει δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τ ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τ ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροποδητὶ, μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἔκ)το, κ) ἀδημονᾷ μηχανῇ ἀνίσασ) ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἁράμεν@ αὐτὸν, ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον, ἐγὼ δὲ ἐγέλων. ΑΝΤ. Καὶγὼ δὲ ὅτε κατήχ), ἀδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφεὶς οἰμώζοντας αὐτοὺς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώρην, ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. παρὰ τ πλῶν δὲ, οἱ μ ἐδάκρυόν τε, κ) ἀναυτίων, ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς. ΔΙΟΓ. Σὺ μ, ὦ Κράτης, κ) Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων. ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανϛὴς, ὁ ἐκ Φραιῆ, κ) Λάμπις ὁ Ἀκαρνὰν, ξεναγὸς ὤν, κ) Δάμις ὁ Πλάτιος ἐκ Κορίνθ, συγκατήεσαν. ὁ μ Δάμις ὑπὸ δ παιδὸς ἐκ Φαρμακῶν ἀποθανών. ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίδ τ ἑταίρας, ἀποφάξας ἑαυτόν. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῷ ἆθλι@ ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, κ) ἐδήλα ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, κ) λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς,

ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀπεθάνοι. εἶτα τῷ μὲν Δα-
μιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, ὅτι ἄδικα μέλοι ἐ-
παθες, ἔφην, ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὀ-
μοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς συνενηκονταέτης
ἦν, ὀκλωκαιδεκαέτῃ νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς
παρεῖχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνὰν (ἔστενε γὰρ κἀκεῖ-
νος, καὶ κατηρᾶτο τῇ Μυρτίᾳ) τί αἰτιᾷ τὸν
ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὔ; ὃς τὰς μὲν πολεμίους ἐ-
δὲ πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἠγω-
νίζω περὶ τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τυχόντος παιδι-
σκαρίου, καὶ δακρύων ἐπιπλάσεων καὶ σεναγμῶν,
ἄλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γοῦν Βλεψίας αὐτὸς,
ἑαυτοῦ κατηγορῶν φθάσας πολλὴν τὴν ἄνοιαν,
ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι
κληρονόμοις εἰς ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομί-
ζων. πολὺν ἐμοί γε καὶ τὴν τυχοῦσαν τερπω-
λὴν παρέχον τότε γενόντες. ἀλλ' ἤδη μὲ ἐπὶ
τῷ σωμίῳ ἐσῳμῷ. ἀποβλέπειν χρὴ, καὶ ἀποσκοπεῖν
πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. βαβαὶ, πολλοί γε
καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες, πλὴν τῶν
νεογνῶν τούτων καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ
γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἆρα τὸ
φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; τοῦτον ἂν τὸν
ὑπέργηρων ἔρεσθαι βούλομαι. τί δακρύεις τηλι-
κοῦτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε,
καὶ ταῦτα, γέρων ἀφιγμένος; ἦπου βασιλεὺς
ἦσθα; ΠΤΩ. Οὐδαμῶς. ΔΙΟΓ. Ἀλ-
λὰ σατράπης; ΠΤΩ. Οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟ.
Ἆρα δὴ ἐπλούτεις, εἶτα ἀνιᾷ σε τὸ πολὺν
τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι; ΠΤΩ. Οὐ-
δὲν τοιοῦτον. ἀλλ' ἔτι μὲ ἐγεγόνει ἀμφὶ τὰ
συνενήκοντα· βίον ὃν ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ
ὁρμιᾶς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πένης ὤν, ἄ-
τεκνός τε, καὶ προσέτι χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν
βλέπων. ΔΙΟΓ. Εἶτα τοιοῦτος ὢν, ζῆν
ἤθελες; ΠΤΩ. Ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς,
καὶ

καὶ τὸ τεθνάναι ἀθνὸν κ☽ φαυλίδιον. ΔΙΟΓ. Παραπαίῃς, ὦ γέρον, κ☽ μῳρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεών, κ☽ ταῦτα, ἡλικιώτης ὢν ☉ πορθμέως. τί ἔν ἄν τις ἴτι λέγοι ☉ τ☉ νέων, ὁπότε οἱ τηλικ☉τοι φιλόζωοί εἰσιν; ☉ς ἐχρῆν ἀώκειν ☉ θάνατον, ὡς ☉ ἐν τῇ γήρᾳ κακῶν φάρμακον; ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπίδηται, ὡς ἀποδράσιν βουλευόντας, ὁρῶν ☉ τὸ τόμιον εἰλυμμένους.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ λ'.

Αἴαντος κ☽ Ἀγαμέμνονος.

ΑΓΑΜ. ΕΙ σὺ μανεὶς, ὦ Αἶαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμελίσας ☽ κ☽ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ ☉ Ὀδυσσέα; κ☽ σφῶν ἔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἦκε μαντευσόμενος, ἔτε προσφωνεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην, κ☽ ἑταῖρον· ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνων, παρῆλθες. ΑΙ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον· αὐτὸς γάρ μοι ☉ μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντεξεταθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. ΑΓ. Ἠξίους δὲ ἀναναγώνιστ☉ εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἁπάντων; ΑΙ. Ναί, τά γε τοιαῦτα. οἰκεῖα γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, ☉ ἀνεψιᾶ γε ὄσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε ☉ ἀγῶνα, κ☽ παρεχωρήσατέ μοι ☉ ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα καταπεκόφθαι ὑπὸ ☉ Φρυγῶν, ἀμείνων ἠξίου εἶναι, κ☽ ἐπιτηδειότερ☉ ἔχειν τὰ ὅπλα. ΑΓ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἣ δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παρα-

ἀδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρεσα, ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά. ΑΙΑ. Οὐκ. ἀλλὰ τὴν Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. ΑΓΑΜ. Συγγνώμην, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὤν, ὠρέχθην δόξης ἠδίστης πράγματος, ὑπὲρ ἧς καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει, ἐπεὶ καὶ σὲ κρατήσασα, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς. ΑΙΑ. Οἶδα ἐγὼ, ἥτις μου κατεδίκασεν, ἀλλ' ὁ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. τὴν γοῦν Ὀδυσσέα μὴ ὑχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον, εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ λα'.

Μίνως καὶ Σωκράτης.

ΜΙΝ. Ὁ μὲν λεγόμενος Σώκρατες, ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθαι. ὁ δὲ ἱερόσυλος ὑπὸ τοῦ Χιμαίρας διασπασθήτω. ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀποταθείς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κερέσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἧπαρ. ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἅπιτε κατὰ τάχος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς Μακάρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον. ΣΩΣΤ. Ἄκουσον, ὦ Μίνως, εἰ σοὶ δίκαια δόξω λέγειν. ΜΙΝ. Νῦν ἀκούσω αὖθις. ὁ γὰρ ἐξελήλεγξαι, ὦ Σώκρατες, πονηρὸς ὤν, καὶ τοσούτους ἀπεκτονώς; ΣΩΣ. Ἐλήλεγμαι μέν, ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. ΜΙΝ. Καὶ πάνυ, εἴγε ἀποτίνυσι τὴν ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. Ὅμως ἀπόκριναί μοι, ὦ Μίνως. βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε. ΜΙΝ. Λέγε μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους διακρίνωμεν ἤδη. ΣΩΣ. Ὁπόσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἑκὼν ἔπραττον,

πρᾶτον, ἢ ἐπεκέκλωστό μοι ὑπὸ τῆς μοίρας; ΜΙΝ. Ὑπὸ τῆς μοίρας δηλαδή. ΣΩΣΤΡΑ. Οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν. ΜΙΝ. Ναὶ, τῇ Κλωθοῖ, ἣ ἑκάστῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πραχθέα. ΣΩΣ. Εἰ δέ τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύσειέν τινα, ἀδυνάμου ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζομένου, οἷον δήμιος ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστῇ πεισθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ τινὰ αἱτιάσῃ καὶ φόνου; ΜΙΝ. Δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον, ἐπεὶ καὶ τὸ ξίφος αὐτό. ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο ὄργανον ὂν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρώτως πραχθέντι τὴν αἰτίαν. ΣΩΣΤ. Εὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύῃ τοῖς παραδείγμασι· ἢν δέ τις ἀποστείλαντος τοῦ δεσπότου, ἥκῃ αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τὴν χάριν ἰσέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραπτέον; ΜΙΝ. Τὸν πέμψαντα, ὦ Σώκρατες. διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἦν. ΣΩΣ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἀδίκα ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὼ προσέταττε, καὶ τούτους τιμῶν τοὺς διακονησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; καὶ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἄν, ὡς ἀντιλέγειν δυνατὸν ἦν τοῖς μὴ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. ΜΙΝ. Ὦ Σώκρατες, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα ἀκατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσῃς τῆς ἐπερωτήσεως. διότι ἀληθὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ, μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ λϚ'.

Μένιππος, ἢ Νεκυομαντεία.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ, ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

ΜΕΝ. Ὦ Χαῖρε μέλαθρον, πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς.
Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον, ἐς φάος μολών.
ΦΙΛΩΝ. Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ Κυων; ἐμβλῦσαι ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους. τί δ' αὐτῷ βάλῃ τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος, πῖλος καὶ λύρα καὶ λεοντῆ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. Χαῖρε, ὦ Μένιππε. καὶ πόθεν ἡμῶν ἀφῖξαι; πολὺν γὰρ χρόνον ἀπέφηνας σεαυτὴν πόλῃ. ΜΕΝ.
Ἥκω νεκρῶν κοσμοῦντα, καὶ σκότου πύλας λιπών,
Ἵν' ᾅδης χωρὶς ὦκισται θεῶν.
ΦΙΛ. Ἡράκλῆς, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών, κἄτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν; ΜΕΝΙΠ.
Οὐκ. ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν ἀΐδης μ' ἐδέξατο.
ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας; ΜΕΝ.
Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τῆς νέας πλέον.
ΦΙΛ. Παῦσαι μακάριε τραγῳδῶν, καὶ λέγε ἑτοσί πως ἁπλῶς καταβὰς ἀπὸ τοῦ ἰαμβείου, τίς ἡ σολή; τί σοι τὴν κάτω πορείαν ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ ἐχ ἡδεῖά τις, οὐδὲ ἀσπάσιος ἡ ὁδός. ΜΕΝ.
Ὦ φιλότης, χρῴ με κατήγαγον εἰς ᾅδαο,
Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίᾳ Τειρεσίαο.
ΦΙΛ. Οὕτως; ἀλλ' ἢ παραπαίεις. ἢ γὰρ ἂν ἔτας ἐμμέτρως ἐρραψῳδεῖς πρὸς ἄνδρας φίλους. ΜΕΝΙΠ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε.

μεως

νεως· ἢ δὲ Εὐριπίδη καὶ Ὁμήρῳ συγγενόμενος, σὺν οἷσθ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. Καινὸν οὐδέν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ σοῦ, ἁρπάζουσιν, ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν. ΜΕΝ. Ἀθλιοι καὶ κακοδαίμονες. ἃ γὰρ ἴσασιν, οἷα ἔναγχος κεκύρωκε παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηκε τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ μὰ τὸν Κέρβερον, ὀδεμία μηχανὴ σοῦ ἀφυγεῖν αὐτούς. ΦΙΛ. Τί φῄς; δέδοκταί τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε; ΜΕΝ. Νὴ Δία καὶ πολλά· ἀλλ' ὁ θέμις σοὶ φέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, ὁδὲ τὰ ἀπόῤῥητα ἐξαγορεύειν, μὴ καί τις ἡμᾶς γράψεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τῷ Ῥαδαμάνθυϊ. ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς σοῦ Διός, μὴ φθονήσῃς τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς τάττ' ἄλλα, καὶ πρὸς μεμνημένον. ΜΕΝ. Χαλεπὸν μὲ ἐπιτάττεις τὸ πίταγμα, ὦ ἀπάντη ἀσφαλές. πλὴν ἀλλὰ σοῦ γε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλῃσον, ὥσπερ τὸν Δανάλου φυλάττοντας ——————

2. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπῃς, ὦ γαθὲ, τὰ δεδογμένα, πρὶν σὲ ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου. ἥτις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἶδες γὰρ ἔξωθεν ἅττε εἶδες, ἅττε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς, εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκλωνον ὄντα σε, μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν. ΜΕΝ. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν ὦ πάθοι τις, ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; ὦ δὴ πρῶτά σοι δείκνυμι τὴν γνώμην τὴν ἐ-

μὴν, καὶ ὅλως ὡρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν ἀκόων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων, ὑμνοῦντων δὲ μόνον τὴν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγεμόνα εἶναι καλὰ, καὶ ὑπερέργως ἐνήμην πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἦκον οἱ νόμων τἀναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε συσιάζειν, μήτε ἁρπάζειν· ἐν μεγάλῃ δὲ καθειστήκειν ἀμφιβολίᾳ, οὐκ εἰδὼς ὅτι χρησαίμην ἐμαυτῷ. ὅτε γὰρ τὰς θείας ἀνάγκας ἡγοίμην μοιχεῦσαι, καὶ συσιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων ἐγίνωσκον, ὅτ' ἂν τοὺς νομοθέτας τἀναντία τούτοις παραινεῖν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον.

3. Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους, ἐγχρίσαι τε ἐμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαί μοι, ὅτι βούλοιντο, καὶ τίνα ὁδὸν ἁπλῆν καὶ βεβαίαν ὑποδεῖξαι τοῦ βίου· ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσῆλθον αὐτοῖς. ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν εἰς αὐτὸ, φασὶ, τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. παρὰ γοῦν τούτοις μάλιστα εὕρισκον ἐπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα. ὥστε μοι τάχιστα χρυσοῦν ἀπέδειξαν ὅτοι τοῦ ἰδιωτῶν βίον. ἀμελεῖ, ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδέως, καὶ μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι, τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν. ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν ῥυπῶντα καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, σωρεύειν ἐπιῤῥαψῳδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἱδρῶτα,

καὶ

καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἰεσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν. ὁ δέ τις αὖ πάλιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸ πλοῦτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. ἐγὼ μὲν γὰρ τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅσους ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὑσημέραι παρ' αὐτῶν ἤκουον ἐναντίων· καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀτοπώτατον, ὅτι καὶ τὰ ἐναντιωτάτων ἔκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανὸς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἂν ποτε θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταὐτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς οὖν ἐπαθον τοῖς νυσταζουσι τοῦτοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἐμπαλιν. ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων ἀτοπώτερον, τοὺς γοῦν αὐτοὺς τούτους εὑρισκον ἐπιτηρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, ἐώρων ἀπριξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ μὲν τόκων ἀφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας. τοὺς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας. ἡδονῆς τε αὖ κεδὸν ἅπαντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρτημένους. σφαλεὶς οὖν καὶ ταύτης τ' ἐλπίδος, ἔτι μᾶλλον ἐδυχέραινον, ἠρέμα παραμυθούμενος ἐμαυτὸν, ὅτι μὴ πολλῶν καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ σωφρόνων ἀφορμῶν ἀνήκοός τε εἰμι, καὶ τἀληθὲς ἔτι ἀγνοῶν προσέρχομαι.

4. Καί μοί ποτε ἀγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα, ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα, δεηθῆναί τινος τῶν μάγων, τοῦ Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ

Δμφδόχων. ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπᾳδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε ᾧ ἄδει τὰς πύλας, καὶ καταάγειν ὸν ἂν βάλωνται ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν. ἄριστον ἔν ἡγεμόνι εἶναι, παρά τινος τούτων Δμφιπραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ὅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἄν τις ἕλοιτο εὖ φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας ὡς εἶχον τάχους, ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ, συγγίνομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πωλιῷ μὲ τὴν κόμην, γένυσιν δὲ μάλα σεμνὸν καθήμενον, τέγνομαι δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ καὶ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βέλοιτο μισθῷ καθηγήσασθαί μοι τῆς ὁδοῦ. παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ, πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμενος ἔλαυνε, κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην, ἔωθεν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον, ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς ὁ σφόδρα κατήκουον. ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπίτροχόν τι καὶ οὐκ ἀσφαλὲς ἐφθέγγετο, πλὴν ἀλλ' ἐώκει γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γὰρ τὴν ἐπᾳδὴν τρὶς ἂν μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἐπτυσάς, ἐπανῄει πάλιν, ὁδὸν τῶν ἀπαντώντων προβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ τοῦ Χοάσπου ὕδωρ. εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πόας. ἐπεὶ δὲ ἄλλις εἶχε τῆς προθαμτήσεως περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγών, ἐκάθημέ τε μετ' ἐμοῦ, καὶ περιήγνισε δᾳδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπᾳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας. εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας, καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φαντασμάτων,

ταρμάτων, ἐπανάγῃ ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλῶν εἴχομεν. αὐτὸς μὲν ἦν Μαγικήν τιν' ἔδυ σολήν, τὰ πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ. ἐμὲ δὲ τουτοισὶ φέρων ἐνεσκεύασε τῷ πίλῳ καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ, καὶ παρεκελεύσατο, ἤν τις ἔρηταί με τὄνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσέα, ἢ Ὀρφέα. ΦΙΛ. Ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; ἐγὼ σαφῶς οἶδα τὴν αἰτίαν ἅτε ξυσκηνήσας, ἅτε τὰ ὀνόματα. ΜΕΝ. Καὶ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο, καὶ ἐκ παντελῶς ἀπόῤῥητον. ἐπεὶ γοῦν ἔτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες εἰς ᾅδου κατεληλύθεσαν, ἠγνοεῖτο, εἰ μὲ ἀπέκαμνεν αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν διαλαθεῖν, καὶ ἀκολούτως παρελθεῖν, ἅτε σαφῶς ἐσκηθεσερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ κήμματος.

5. Ἤδη δ' ἦν ὑπέφαινεν ἡμέρα, καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸ ποταμὸν, ἔνθα ἀναγωγὰ ἐγιγνόμεθα. παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἐρεῖαι, ἐκ μελίκρατα, καὶ ἄλλα ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι δὴ ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα, ἔτω δὴ καὶ αὐτοὶ

Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.

Καὶ μέχρι μέν τινος ὑπερφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην, ἀφικνούμεθα ἐς τι χωρίον ἔρημον καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον, ἐς ὃ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δᾷδα καιομένην ἔχων, καὶ ἅτε ἠρεμίᾳ τῇ φωνῇ, παμμιγεῖς δὲ ὡς οἷός τε ἦν

ἦν ἀναπραγών, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπιβοᾶτο, καὶ ποινὰς, καὶ Ἐριννύας, καὶ νυχίαν Ἑκάτην, καὶ αἰσχυνὴν Περσεφόνην, παραμιγνὺς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα, εὐθὺς ἂν πάντα σκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τ' ἐπῳδῆς τὸ ἔδαφος ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἦν καὶ σκυθρωπόν.

Ἔδδισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ σκότου ἀϊδωνεύς. Κατεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὅμως μετὰ τοῦ χάσματος, τὸ μὲν Ῥαδάμανθυν εὐρωμὴ τεθνεῶτα μικρῷ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε μοὶ τοι, καὶ παρεκίνησε. ταχὺ δέ μου κρούσαντος τὴν λύραν, παραχρῆμα σκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικρὸν μὲν ὠδ' ἐπεραιώθημεν, ἦν γὰρ ἤδη πλῆρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεον. τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλήν, ὁ δὲ ἄλλο τι σωτετριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἔκ τινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' ὧν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντῆν, οἰηθείς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἀσμένως. καὶ ἀποβᾶσι διεσήμαινε τὴν ἀτραπόν.

6. Ἐπεὶ δὲ ἤμην ἐν τῷ σκότῳ, προῆλθέ μοι ὁ Μιθροβαρζάνης, εἰπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα τοῦ ἀσφοδέλου κατάφυτον, ἔνθα δὴ ἐπέτοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες, παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον. ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος. παρεστήκεσαν δ' αὐτῷ ποιναὶ καὶ Ἀλάστορες, καὶ Ἐριννύες· ἐτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἀλύσῳ

λύσῃ μαχρᾷ δεδεμένοι. ἐλέγοντο ἢ εἶναι μοιχοὶ, καὶ περνοβοσκοὶ, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὅμιλος τῶν πάντα κυκώντων ἐν τῷ βίῳ. χαρὶς ἢ οἵτε πλούσιοι καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὠχροὶ, καὶ προγάστορες, καὶ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενον. ἐφεξῆτες δὲ ἡμεῖς, ἐωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγόρουν δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛ. Τίνες δῆτοι πρὸς Διός; μὴ γὰρ δύνησῃ καὶ τοῦτο εἰπεῖν. ΜΕΝ. Οἶσθά πω σταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀπτελευμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. Πάνυ μὲν οὖν. ΜΕΝ. Αὗται τοίνυν ἐφ' ἅλων ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσί τε, καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων. ὁ δὲ δὴ Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην ὀφείξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων, καὶ μάλιστα ἐκείνων ἁπλοῦν τὸν ἐπὶ πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι θελόντων. τήν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν μυσαττόμενος, καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο, θνητοί τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. οἱ δὲ ἀποδυτάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλοῦτον λέγω, καὶ γένη, καὶ δυνασείας, γυμνοὶ κάτω νενευκότες, παρῆσαν, ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπάζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν, ὥστε ἔγωγε ταῦτ' ὁρῶν, ὑπερέχαιρον. εἰ δέ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιὼν ἂν ἡσυχῇ πως ὑπεμιμνησκον, οἷος ἦν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἀλίσκον ἐφύσατό τε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τὰ προθύρων παρῆσαν, τὴν πρόσοδον αὐτοῦ θεραπεύοντες, ὠθούμενοί τε καὶ ἀποκλῄόμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν.

οἰκετῶν· ὁ δὲ μόγις ἂν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορφυρᾶς τις, ἢ φοίνιξ ἢ Δαμοίκιλος, εὐδαίμονας ἔφετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσιόντας, ἢν τὸ σῆθος ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δοίη καταφιλεῖν· σκεῖνοι μὲν οὖν ἠνιῶντο ἀκούοντες.

7. Τῷ δὲ Μίνῳ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη. ἦ γάρ τοι Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπό τε Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σοφῆς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος, (ἄγεσι δ' αὐτὸν σὺν τιμῇ, καὶ δύναται μέγιστον σὺν τοῖς κάτω) μικρὸν δεῖν τῇ χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδυμμένων πρὸς ἀγύριον γενέσθαι δεξιόν. ἀπιόντες δὲ ὁμοῦ ἐκ δικαστηρίου, πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δὲ, ὦ φίλε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκοῦσαί τε καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ σρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοὶ, καὶ ἡ χίμαιρα ἐσπάρατλε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπλε, σκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πλωχοὶ, καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετολμημένων· σύνιδς δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες ὁπόσοι ἦσαν τὸν ἔναγχον τετελδυτηκότων· οἱ δὲ συνεκαλύπλοντο καὶ ἀπεσρέφοντο. εἰ δὲ καὶ προσολέποιεν, μάλα δολοπρεπές τι καὶ κολακευτικόν. καὶ ταῦτα, πῶς οἴει, βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπλαι παρὰ τὸν βίον; τοῖς μὲν γὰρ πένησιν ἡμιτέλεα τὰ κακῶν ἐδέδοτο, καὶ ἀναπαυόμενοι πάλιν σκολάζοντο.

8. Καὶ μὴν κἀκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸ γηγενὲς Τιτυὸν, Ἡράκλεις ὅσον; ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων

ων ἀγρῶν. διελθόντες ὀλίγον καὶ τοῦτον, ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν, τὸ Ἀχερούσιον· εὑρίσκομεν δὲ αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε καὶ τοὺς ἡρῴους, καὶ τὸν ἄλλον ὄμιλον τῶν νεκρῶν, κατὰ ἔθνη καὶ φῦλα διαιτωμένους, τοὺς μὲν παλαιούς τινας καὶ εὐρωτιῶντας, καὶ ὡς φησιν Ὅμηρος, ἀμενηνούς. τοὺς δὲ παλείους καὶ σωφρονεστέρους, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς, ἀφ' ὧν τὸ πολυαρχὲς τῆς ταριχείας· τὸ μὲν γοῦν ἀφαγινώσκειν ἕκαστον, ὃ πάθος τι ἦν ῥᾴδιον. ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὀστέων γεγυμνωμένων, πλὴν μόγις καὶ ἀφ' πολλῶν ἀναθεωρήσαντες αὐτοὺς ἐγινώσκομεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροὶ καὶ ἄσημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάττοντες. ὥστε πολλῶν ἐν ταὐτῷ σκελετῶν κρανίων, καὶ πάντων ὁμοίων, καὶ φοβερόν τι καὶ ἀπρεπὲς διεδορκότων, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων, ἠπόρουν πρὸς ἐμαυτὸν, ᾧ τινι ἀφορίσαιμι τὸν Θερσίτου ἀπὸ τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτου Ἶρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυῤῥίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. οὐδὲν γοῦν ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι ἀφορίσειας ἂν κάμμα.

9. Τοιγάρτοι σκεῖνα ὁρῶντι, ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ προσοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ διατάττειν ἕκαστα ἡ τύχη, ἀφόρους καὶ ποικίλα τοῖς πομπεύουσι χήματα προσάπτουσα. τὸν μὲν γοῦν λαβοῦσα ἡ τύχη, βασιλικῶς διεσκεύασε τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους παραδοῦσα, καὶ τὴν κεφαλὴν στέψασα τῷ ἀφανίσματι. τῷ δὲ, οἰκέτου χῆμα περιέθηκε· τὸν δέ τινα, καλὸν εἶναι δόξαν ἐμήσατο, τὸν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε.

ασε. παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις ὁ Ἅιδης μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ σκήπτρα, καὶ ἐκ ἐῶσα ἐς τὸ τέλος διαπομπεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μετ. αμφιέσασα, τὸ μὴ Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν Ἕ οἰκέτου καὶ αἰχμαλώτου σκοτὴν ἀναλαβεῖν, τὸ δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτους τυραννίδα μετεκόσμησε, καὶ μέχρι μέν τινος εἴασε χρῆσθαι τῷ χήματι. ἐπεὶδὰν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρελθὼν, πάλιν καὶ τὰ ἔκαστος ἀπέδυε τὴν σκοτὴν, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ χῆμα μὲν καὶ σῶματος, ὥσπερ ἦν πρὸ ἕ, γίγνεται, μηδὲν τῆς πλησίον διαφέρων. ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγναμοσύνης, ἐπεὶδὰν ἀπαιτῇ τὸ κόσμον ἐπισῶσα ἡ τύχη, ἄχθονταί γε, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι, καὶ ἐχ ἅ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες. οἶμαι δὲ καὶ τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις εἰωθέναι τὸς τραγικὸς ὑποκριτὰς τότε πρὸς τὰς χρείας τῶν διαμάτων, ἄρτι μὲν Κρέοντας, σύριστε ὄν, Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας. καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ Ἕ Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ ἕ ποιητοῦ κεκελευσμένος, ἤδη ὂν πέρας ἔχοντος ἕ διάματος. ἀποδυσάμενος ἔκαστος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον σκευὴν ἐσθῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ τῆς ἐμβατῶν, πένης καὶ ταπεινὸς ἀπεχώρει, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, ἀ δὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πάλος Χαρικλέης Σκνιεὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτονος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

10. ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ τὸς πολυτε-

πολυτελεῖς τύτυς καὶ ὑψηλὺς τάφυς ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, ὑδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ ἄτος. εἰ γὰρ θεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν, λέγω δὲ τὸν Κάρα τὸν ἐν τάφυ πεποιῆσθαι, εὖ οἶδα, ὅτι ὑκ ἂν παύσω γελῶν, ἕτω ταπεινῶς ἐρριμμένον ἐν παραδύσῳ πυ, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν. ἐμοὶ δοκεῖ, τοσῦτον ἀπολαύων γε μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικῦτον ἄχθος τὸ κεῖμενον. ἐπεὶ δὲν γε, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἐπιμετρήσῃ ἑκάστῳ τὸν τόπον, δίδωσι γὲ τὸ μέγιστον καὶ πλέον ποδὸς, ἀνάγκη ἀγαπῶντα καταπειλεῖν, πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῷ δ' ἂν οἶμαι, μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω τὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας καὶ σατράπας, πλουτοῦντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταριχοπολοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος ὑβριζομένους, καὶ κατὰ κόρρης παιομένους, ὥσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γὰρ τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος, ὃς δὲ κρατεῖν ἑαυτοῦ δυνατὸς ἦν. ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ, μιθοῦ ἀκέραιον τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλὺς δὲ καὶ ἄλλυς ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτοῦντας ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις.

ΙΙ. ΦΙΛ. Ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; ΜΕΝ. Ὁ μὲν Σωκράτης κἀκεῖ περιῆρχε διαλέγων ἅπαντας, σύνεστι δ' αὐτῷ Παλαμήδης, καὶ Ὀδυσσεὺς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέν τοι ἐπεφύκητο αὐτῷ, καὶ διωδήκει ἐν τῇ Φαρμακοποσίᾳ τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδᾳ τῷ Φρυγὶ, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτε-

πολυτελῶν. ἀκόων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχλω ἀναμετρυμφόων, γελᾷ τε, καὶ τέρπε), καὶ τὰ πολλὰ ὑπιὼν κατακείμενος, ἀόδ μάλα τραχείᾳ καὶ ἀπλωεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπλων, ὥστε ἀνιᾶλ τὸς ἄνδρας καὶ ἀλαστέπλεως μετοικεῖν, ὁ φερόντας τ Διογένην.

12. ΦΙΛ. Ταυτὶ μὰ ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ σὺ ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶλ κατὰ τῶν πλουσίων; ΜΕΝ. Εὖγε ὑπέμνησας. ὁ γὰ οἶδ ὅπως ἐκεῖ τότε λέγειν προθέμην, παμπολὺ ἀπεπλανήθην καὶ λέγω. ἀλατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, πρῶθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τ κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν δ' ἐν πολλοὺς σωθέντας, ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς εὐθὺς εἷς καὶ αὐτὸς ἦν τ ἐκκλησιαζόντων. ἐψηφίσθη μὲν ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τ πλουσίων. ἐπεὶ γὰ αὐτῶν κατηγόρητο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστάς τις τ δημαγωγῶν ἀνέγνω Ψήφισμα τοιόνδε.

Ψήφισμα.

Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι παρὰ τ βίον, ἁρπάζοντες καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τῶν πενήτων καταφρονοῦντες, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζειν, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, τὰς δὲ ψυχὰς ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τὸν βίον, καταλύειν ἐς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν σὺν τῷ τοιούτῳ ἀπαγάγωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ἵνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν

πενήτων

πενήτων ἐλαυνόμενοι. τὰντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίων, Νεκυσιεὺς, φυλῆς Ἀλιβαντιάδ. τότε ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος, ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχρότησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐκεκυρώθη ἡ Βριμὼ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος. ἔτω γοῦν ἐτελῆ γίγνεται, καὶ κύρια, τὰ ἀνεγνωσμένα.

13. Ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ ἅπερ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τιρεσίᾳ προσελθὼν, ἱκέτευον αὐτὸν τὰ πάντα διηγησάμενον εἰπεῖν πρός με, ποῖόν τινα ἡγεῖτο τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας, ἔστι δὲ τυφλόν τι γεροντίον καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον, ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οἳ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς. ἀτὰρ καὶ θέμις λέγειν πρός σε, ἀπείρηται γοῦν ἀπὸ τοῦ Ῥαδαμάνθου. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ φθονήσῃς με σοῦ τυφλότερον φθονοῦντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δή με ἀπαγαγών, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας, ἠρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς φησιν, ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος καὶ σωφρονέστερος, ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος καὶ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ κατατρύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος τοῦτο μόνον ἐξεπάντων θηράσῃ, ὅπως τὸ παρὸν εὖ θέμενος, παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ μηδὲν ἐσπουδακώς.

14. Ὡς εἰπὼν, πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα. ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ὀψὲ ἦν, ἄγε δὴ, ὦ Μιθροβαρζάνη, φημὶ, τί μέλλομεν, καὶ οὐκ ἀπιμεν αὖθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ

πρὸς

πρὸς ταῦτα, θάρρει φησὶν, ὦ Μένιππε, τα-
χεῖαν γάρ σοι κ᾽ ἀπράγμονα ποιήσω ἀ-
τραπόν. ἐπὶ ἀπαγαγών με πρός τι χω-
ρίον ὑψηλὸν ἄλλως ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόρ-
ρωθεν ἀμαυρόν τι κ᾽ λεπτὸν ὥσπερ αὐγὴ κλή-
θρας ἐστρέον φῶς, ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τῆς
Τροφωνίου, κἀκεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιω-
τίας. ταύτῃ ἴθι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ἐπὶ
τῇ Ἑλλάδι. ἡδεῖς ἦ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ,
καὶ τὸν Μάγον ἀσπασάμενος, χαλεπῶς μάλα
αὐτὸν ὑπομείνας ἀνερπύσας, οἶδα οἶδ᾽ ὅπως, εἰς
Λεβαδείαν γίγνομαι.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ λγ᾽.

Χάρων, ἢ Ἐπισκοπῆντες.

ΕΡΜΗΣ. Τί γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ
πορθμεῖον ἀπολιπὼν, δεῦρο
ἀνελήλυθας ἐς τὴν παρᾶσαν ἡμέραν, ἢ πάνυ
εἰωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασι;

ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά
ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρω-
ποι ἐν αὐτῷ. ἢ τίνων σεσήμενοι, πάντες οἱ
μώζουσι κατιόντες παρ᾽ ἡμᾶς. ἐδεῖς γὰρ αὐ-
τῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος δὲ
παρὰ τοῦ ἄδου καὶ αὐτὸς ὥσπερ καὶ ὁ Θετταλὸς
ἐκεῖνος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειτούργησα
γενέσθαι, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς. καί μοι δοκῶ
ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοι. ξεναγήσεις γὰρ,
εὖ οἶδ᾽, ὅτι με ξυμπολίτου ὄντος, καὶ δείξεις ἕκα-
στα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. ΕΡΜ. Οὐ σχο-
λή μοι, ὦ πορθμεῦ. ἀπέρχομαι γάρ τι ξυ-
κωμησάμενος

συναγάμβῳ τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπικῶν. ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, κἀ δέδια μὴ βραδύναντά με, ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ εἶναι, παραδὺς τῷ ξόφῳ· ἢ ὅπερ τὸν Ἥφαιστον πρώην ἐποίησε, χύψῃ καμὲ τεταγὼς τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων, γέλωτα παρέχοιμι κἀ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. Περιόψῃ δ' ἂν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα ἑταῖρος, καὶ ξύμπλους, καὶ συνδιάκονος ὤν; καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γῶν σε μεμνῆσθαι, ὅτι μηδὲ πώποτέ σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι. ἀλλὰ σὺ μὲ ῥέγκῃς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐκταθείς, ὥμους ὅτω καρτεροὺς ἔχων, ἢ, εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὕροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγῃ. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν τὴν δικαιοπραγίαν ἔλκων, ἑρέτου μόνος. ἀλλὰ πρὸς τοῦ πατρὸς, ὦ φίλτατον Ἑρμήδιον, μὲ καταλίπῃς μόνον· πεύσῃ δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι. ὡς ἢν με σὺ ἀφῇς, ἑδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω. καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλονται διολισθαίνοντες ἐν τῷ σκότῳ, ὅτω δὴ κἀγώ σοι πάλιν ἐμβλυώτω πρὸς τὸ φῶς· ἀλλὰ δός, ὦ ξυλλήνιέ μοι ἐς ἀεὶ μεμνησαμένῳ τινὶ χάριν. ΕΡΜΗΣ. Τοῦτο τὸ πρᾶγμα πλησίον αἴτιον καταστήσεταί μοι. ὁρῶ γὰρ ἤδη τὸ μιαρὸν τῆς φρενήσεως σου ἀκόνυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον. ὑποπτερυγητέον δὲ ὅμως. τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις, ὁπότε φίλον τινὰ ὧν βιάζοιτο; πάνυ μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς μηχανόν ἐστιν, ὦ πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν τῶν ἡ διαφθορὴ γένοιτο. εἶτα ἐμὲ μὲ ἀποπεύσεσθαι δεήσῃ, καθάπερ ἀποδράντα

ὑπὸ

ὑπὸ Διός· σὲ δὲ κ᾽ αὐτὸν κωλύσῃ συνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, κ᾽ τὴν τοῦ Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν, μὴ νεκραγωγοῦντα πολλοὺς χρόνους. κ᾽ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσῃ, μηδ᾽ ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδῃς, τοῦτ᾽ ἤδη σκεπτέον.

2. ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἐπινόει τὸ βέλτιστον. ἐγὼ δὲ καλὸν οἶδα τὸ ὑπὲρ γῆς, ξένῳ ὤν. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλοῦ τινος ἡμῖν ἔοικε χωρίου, ὡς ἀπ᾽ εὐθείας πάντ᾽ ἰδοῖς. σοὶ δὲ εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, σὺν ἂν ἔκαμνον· σωφρονοῦντι γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ ὁ θέμις εἰδώλοις ἀεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τοῦ βασιλείου τοῦ Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλόν τι ὄρος σκοπεῖν. ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ἅπερ εἰώθασι λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπῄδαν πλέωμεν; ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα κατ-αιγίσαν, πλαγίᾳ τῇ ὀθόνῃ ἐμπέσῃ, κ᾽ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ᾽ ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὀθόνην σείλαι, ἢ ξυδῆναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς, ἢ σωκεθραμεῖν τῷ πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω. κατὰ ταῦτα δὴ κ᾽ σὺ πράττε, ὁπόσα καλῶς ἔχειν νομίζεις κυβερνήτης νῦν γε ὤν. ἐγὼ δὲ ὡσπερ ἐπιτάττοις νόμους, σιωπῇ καθεδοῦμαι, πάντα πᾳθόμενος κελεύοντί τοι. ΕΡΜ. Ὀρθῶς λέγῃς, αὐτὸς γὰρ εἰσομαι τί ποιητέον, κἀξόμῃ ῥήσω τὴν ἱκανὴν σκοπήν. ἆρ᾽ ὃν ὁ Καυκασος ἐπιτηθῆος, ἢ ὁ Παρναασὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὄλυμπος φαίνοσι; καί τοι τι φαῦλόν τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὄλυμπον ἀπιδών, συγκαμεῖν δέ τι κ᾽ ὑπεργήσαι κ᾽ σὲ δεῖ. ΧΑΡ. Πρόσαθι. ὑπεργήσω γὰρ ὅσα δυνατά.

3. ΕΡΜ.

3. ΕΡΜ. Ὅμηρος ὁ ποιητής φησι τὼς Ἀλωέως υἱέας, δύο κ᾽ αὐτὼς ὄντας ἔτι παῖδας, ἐθελῆσαί ποτε τὴν Ὄσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαντας, ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ᾽ αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξειν οἰόμενοι κ᾽ πρόσβασιν ποιὸς τὸν οὐρανόν. ἐκείνω μὲν ἔν τῷ μυθακίῳ, ἀταλάντω γὲ ἦσαν, δίκας ἐτίσατην· νὼ δὲ, ὁ γὲ τί κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομαι, τί δὲ καὶ οἰκοδομούμενον ἐς αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμι ἐφ᾽ ὑψηλοτέρας ἀκριβεστέραν τὴν σκοπήν; ΧΑΡ. Καὶ δωνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δυ᾽ ὄντες ἀναθέλω, ἀράμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν Ὄσσαν; ΕΡΜ. Διὰ τίδ᾽ οὐκ ἄν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννεστέρους εἶναι τοῖν βρεφυλλίοιν ἐκείνοιν; κ᾽ ταῦτα, θεὸς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ. Οὐκ. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα μεγαλουργίαν ἔχειν. ΕΡΜ. Εἰκότως. ἰδιώτης γὲ εἶ, ὦ Χάρων, κ᾽ οὐκ ἤκουσα ποιητικός. ὁ δὲ γενναῖος Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στίχοιν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανὸν, ὅτω ῥᾳδίως σωτιθεὶς τὰ ὄρη. κ᾽ θαυμάζω εἴ σοι ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἄτλαντα δηλαδὴ εἰδότι, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν εἰς ὤν φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούσῃς δὲ ἴσως κ᾽ ἐμοῦ ἀδελφοῦ περὶ, τοῦ Ἡρακλέους, ὡς διαλέξοιτό ποτε αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα ἐς ἀναπαύσῃ πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους, ὑποθεὶς ἑαυτὸν φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀκούω κ᾽ ταῦτα. εἰ δὲ ἀληθῆ ἐστι, σὺ ἄν, ὦ Ἑρμῆ, κ᾽ οἱ ποιηταὶ δοκεῖτε. ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ πῶς γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὄσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος κ᾽ ὁ ἀρχιτέκτων Ὁμηρος.

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ἐπ' Οσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον.
Ὁρᾷς, ὅπως ῥᾳδίως ἅμα κ᾽ ποιητικῶς ἐξίσ-
ωσάμεθα; φέρε ἓν ἀναβὰς ἰδω, ἢ κ᾽ τα-
τα ἱκανὰ, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσῃ. παπαί·
κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τ᾽ ἐρανῶ. ἀπ-
μὲν γὰρ τ᾽ ἑῴων, μόγις Ἰωνία κ᾽ Λυδία φαί-
νε᾽. ἀπὸ δὲ τ᾽ ἑσπέρας, ὁ πλέον Ἰταλίας κ
Σικελίας. ἀπὸ δὲ τ᾽ ἀρκτίων, τὰ ἐπὶ τα
τ᾽ Ἴσρω μόνα. κἀκεῖθεν ἡ Κρήτη ὁ πάνυ σα-
φῶς. μετακινητέα ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, κ᾽ ἡ Ο-
τη, ὡς ἔοικεν, εἶτα ὁ Παρναασὸς ἐπὶ πᾶσ
ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν, ὅρα μόνον, μὴ λεπ
τερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον, ἀπομηκύνο-
τες πέρα τ᾽ πιθανῆ, εἶτα συγκαταῤῥιφθέντ
αὐτῷ πικρᾶς τῆς Ὁμήρυ οἰκοδομητικῆς πα-
ραθᾶμεν, ξυντριβέντες τ᾽ κρανίαν. ΕΡΜ.
Θάῤῥει, ἀσφαλῶς γὰρ ἔξῃ ἅπαντα, μετατι
τὴν Οἴτην, ἐπικυλινδεῖσθω κ᾽ ὁ Παρναασ
ἰδὲ ἐπάνειμι αὖθις, εὖ ἔχῃ, πάντα ὁρῶ.
ναίεσαινε ἤδη κ᾽ σύ. ΧΑΡ. Ὄρεξον, ὦ Ἑ
μὴ τὴν χεῖρα. ὁ γὰρ ἐπὶ μικρὸν με ταύτ
τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζῃς. ΕΡΜ. Ἐ
μὲ ἰδεῖν ἐθέλῃς, ὦ Χάρων, ἅπαντα, σὺν ἐνι
ἄμφω, κ᾽ ἀσφαλῆ, κ᾽ φιλοθεάμονα εἶναι. ἄλ
ἔχε μυ τ᾽ δεξιᾶς, κ᾽ φείδε μὴ κατὰ τ᾽ ὀλ
σθηρᾶ πατεῖν. εὖγε ἀνελήλυθας κ᾽ σύ. κ᾽
πείπερ δικόρυμβος ὁ Παρναασός ἐστι, μίαν
κάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι, καθεζώμεθα
σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκ
πῇ ἅπαντα.

4. ΧΑΡ. Ὁρῶ γῆν πολλὴν, κ᾽ λίμνα
τινὰ μεγάλως περῤῥέουσαν, κ᾽ ὄρη, ὁ ποταμὸς
τ᾽ Κωκυτὸν, ὁ Πυριφλεγέθοντ᾽ μείζονας. κ
ἀνθρώπους πάνυ σμικρούς, καί τινας φωλεο
αὐτῶν. ΕΡΜ. Πόλεις οἰκεῖναί εἰσιν, ἃς φα-
λεὰς εἶναι νομίζῃς. ΧΑΡ. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ,
ὡς

ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται, ἀλλὰ μάτην τ' Παρναστὸν αὐτῇ Κασταλίᾳ, καὶ τὴν Οἴτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. ΕΡΜ. Ὅτι τί; ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τῆς ψηλῆς ἐρῶ. ἐβουλόμην δὲ ἡ πόλις, ὃ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, ὃ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσιν, ὥσπερ ὅτε με τὸ πρῶτον ἐπύχων εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελάσην. ἀκούσας γάρ τινος ἥσθην ἐς ὑπερβολήν. ΕΡΜ. Τί δὲ τοῦτ' ἦν; ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον οἶμαι κληθεὶς ὑπό τινος τῶν φίλων, ἐς τὴν σεραίαν μάλιστα ἥξω, ἔφη, καὶ μεταξὺ λέγοντός τινος ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα ἔγωγε ἐπιτελέσαντος τὴν ὑποχέσιν. οἶκαδε δὲ καὶ νῦν ὑποκαλυβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέποιμι καὶ ἀκούοιμι. ΕΡΜ. Ἔχ' ἀτρέμας. ἐγὼ γὰρ τοῦτο ἐθέλω σοι, καὶ ὀξυτερκέστατον ἐν βραχεῖ ἀποφανῶ, παρ' Ὁμήρου καὶ πρὸς τοῦτο ἐπῳδὴν λαβών. καὶ ἤδειν ἅπαντα τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν. ΧΑΡ. Λέγε μόνον. ΕΡΜ.

Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον ἠέρι εἰδυῖαν,
Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ἐστιν; ΕΡΜ. Ἤδη ὁρᾷς; ΧΑΡ. Ὑπερφυῶς γε, τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ τούτῳ διδάσκαλός με, καὶ ἀποκρίνου ἐρωτῶντι. ἀλλὰ θέλεις κατὰ τὸν Ὅμηρον καὶγὼ ἔρωμαί σε, ὡς μάθῃς ὃ δ' αὐτὸν ἀμελῆ ὄντα με τῶν Ὁμήρου; ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τι τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ ὃ πρόσκωπος ὤν; ΧΑΡ. Ὁρᾷς, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην· ἐγὼ

δὲ ὁπότε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα
πολλὰ ραψῳδῶντ᾽ ἀκούσας, σὺ ἴων ἔτι μι
μνημαι. καί τοι χρόνων ἡμᾶς ὁ μικρὸς τότ
κατέλαβεν. ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ᾄδειν ὁ πάνυ αὐ
σιόν τινα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶ
σωπήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸ πέλ
τον, ὥσπερ τορύνῃ τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαι
ναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα
πολλὰ κυκῶν τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῶ ἐπῳ
χρόνων ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν, ὀλίγου δεῖ
σεστρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν. ὅτε περ καὶ ναυτιά
σας σὺ ἀπήμεσε τῶν ραψῳδιῶν τὰς
πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδῃ, καὶ Κι
κλωπι. ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν ἦν ἡ
τοσούτους ἐμοὶ ὀλίγα γοῦν ἀφυλάτ
ΧΑΡ. Εἰπὲ γάρ μοι·

Τίς γὰρ ὅδ᾽ ἐστι πάχις ἀνὴρ ἠΰς τ
μέγας τε,
Ἔξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ ἐυρέ
ὤμους;

ΕΡΜ. Μίλων ἑτὸς ὁ σὺ Κρότωνος ἀθλ
τής. ἐπικροτοῦσι δ᾽ αὐτῷ οἱ Ὀλύμπιοι, ὁ
τὸν ταῦρον ἀράμενος φέρῃ ἀφ᾽ ἑσπέρας μέ
σου. ΧΑΡ. Καὶ πόσῳ δικαιότερον ἂν ἐμ
ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τὸ Μίλ
να μετ᾽ ὀλίγον ξυλλαβὼν συθήσομαι ἐς τ
σκαφίδιον, ὁπόταν ἥκῃ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ γῆ
μαχοτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαιό
γῆ θανάτου, μηδὲ ξυνεὶς ὅπως αὐτὸν ὑπ
σκελίζω. κἄτα οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδὴ μεμν
μένος τῶν στεφάνων τούτων, καὶ γῆ κρότου. ν
δὲ μέγα φρονεῖ θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ
ταύρου φορᾷ. τί ἂν οἰηθῶμεν, ἆρα ἐλπίζ
αὐτὸν καὶ τεθνηξεσθαί ποτε; ΕΡΜ. Π
θεν σὺ θανάτου νῦν μνημονεύσειν ἂν σ
ἀκμῇ τοσαύτῃ; ΧΑΡ. Ἆρα τοῦτον δοκ
μακρ

μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὁπότ' ἂν
λέγῃ, μηδὲ ἐμπίδα, ὐχ ὅπως ταῦρον ἔτι
ραλῷ δυναμβ.

ς. Σὺ δέ μοι σκεῖνο εἰπὲ, τίς τε ἄρ' ὅδ'
λω ὁ σεμνὸς ἀνήρ; ὐχ Ἕλλην, ὡς ἔοικεν,
πὸ γῆν τῆς σολῆς; ΕΡΜ. Κῦρ, ὦ
άρων, ὁ Καμβύσε, ὃς τὴν ἀρχὴν πάλαι
ήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν
ναι. κ' Ἀσυρίων ἔναγχος ὕτ κράτησε,
Βαβυλῶνα παρεσήσατο. κ νῦν ἐλασείον
ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖ-
ον, ἄρχοι ἁπάντων. ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ
ῦ ποτε κἀκεῖνός ἐσιν; ΕΡΜ. Ἐκεῖσε
πόβλεψον ἐς τὴν μεγάλλω ἀκρόπολιν τλω
τὸ τριπλᾶν τεῖχ. Σάρδης σκεῖναι. καὶ τ
Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσῆς
καθήμβνον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ ξλεγό-
μβνον; βάλει ἀκήσωμβ αὐτῶν ὅ, τι καὶ λέ-
γουσι; ΧΑΡ. Πάνυ μβ ἕν. ΚΡΟΙ.
Ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μυ τ πλῆτον,
τὰς θησαυρὰς, κ ὅσ ἄσημος χρυσός
τιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ
μοι τίνα ἡγῇ τ πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμε-
ςατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἆρα ὁ Σόλων ἐρεῖ;
ΡΜ. Θαῤῥεῖ. ὐδὲν ἀγεννὲς, ὦ Χάρων.
ΟΛ. Ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μβ εὐδαίμονες.
γὼ δὲ ὧν οἶδα, Κλέοβιν, κ Βίτωνα ἡγοῦμαι
δαιμονες άτυς γενέσ, τὰς τ ἱερείας παῖ-
ας. ΧΑΡ. Τῆς Ἀργοθεν φησὶν ὗτος, τὰς
μα πρώην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα
ποδύντες εἵλκυσαν ἐπὶ τ ἀπήνης ἄχρι πρὸς
ὸ ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἔςω. ἐχέτασαν τὰ
ρῶτα σκεῖνοι τ εὐδαιμονίας. ὁ δεύτερος
τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλ ὁ Ἀθη-
εῖ, ὃς εὖ τε ἐβίω, κ ἀπέθανον ὐσὲ τ
ατρίδ. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δὲ κάθαρμα, ὅ

σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι; ΣΟΔ. Οὐδέπω οἶδα, Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφίκῃ βίᾳ, ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέρμα εὐδαιμόνως διαβιῶναι. ΧΑΡ. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν σὺ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν.

6. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκπέμπῃς; ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι; ΕΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθησι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολεῖται μικρὸν ὕστερον. Φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρόν, ὃ ἀποσίλδει τὸ ὑπωχρον μετ' ἐρυθήματος· νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκέων ἀεί. ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ ἀοίδιμον ὄνομα, καὶ πολεμάχητον. ΧΑΡ. Καὶ μὴν οὐκ ὁρῶ ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνον οἱ φέροντες αὐτόν. ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα ὅσοι πόλεμοι ἀφ' τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαί, καὶ λῃστήρια, καὶ ἐπιορκίαι, καὶ φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ ἐμπορίαι, καὶ δουλεῖαι; ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ ἀφέρον; οἶδα γὰρ τὸ χαλκὸν, ὀβολὸν ὡς οἶσθα παρὰ τοῖς καταπλέουσιν ἑκάστοις σκλέγων. ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολύς· ὥστε ὑπὸ πάνυ σπουδάζει ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον δὲ ὀλίγου σὺν πολλοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι. πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς, ἔτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τἄλλα. ΧΑΡ. Δῆτα τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἳ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν, ὠχρᾷ, καὶ βαρέως κλήματος. ΕΡΜ. Ἀλλ' ὁ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐραστὴς αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς. καταγελᾷ γὰρ τοῦ Κροίσου

τε καὶ τῆς μεγαλαυχίας ὅτι βαρβάρε. καί μοι δοκεῖν ἔρεσθαί τι βούλεται αὐτόν. ἐπακούσομαι αὐτοῦ.

7. ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἴει γάρ τι δεῖσθαι τῶν πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον; ΚΡΟΙ. Νὴ Δί', ἐπεὶ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα ὁλόχρυσον τοιοῦτον. ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἴει τὸν θεὸν ἀποφαίνῃ, εἰ πλήσαιτο ἐν τοῖς ἄλλοις, ἢ πλίνθους χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΟΛ. Πολλήν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰ μὴ Λυδίας μισθώσεσθαι τὸ χρυσίον δεήσει αὐτοῦ, ἢν ἐπιθυμήσωσι. ΚΡΟΙ. Πῦ γὰρ τοσοῦτον ἂν γένοιτο χρυσὸς ὅσον παρ' ἡμῖν; ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρον δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟΛ. Τοῦ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε. ΚΡΟΙ. Πῶς δ' εἰπόντα ὁ σίδηρος χρυσίου; ΣΟΛ. Ἢν ἀποκρίνῃ μηδὲν ἀγαναπλῶν, μάθοις ἄν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων. ΣΟΛ. Πότερον, ἀμείνους οἱ σώζοντές τινας, ἢ οἱ σωζόμενοι ὑπὸ αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σώζοντες δηλαδή. ΣΟΛ. Ἆρ' οὖν ἢ Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ἐπῆλθε Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας οὐ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρος δηλαδή. ΣΟΛ. Καὶ εἰ μὴ τοῦτον παρεσκευάσαιο, οἴχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟΙ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μέν οὖν ἔτω ταῦτα. φαίνῃ δ' οὖν ἀμείνων τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκοῦν καὶ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀναθεῖναί με, οὐ χρυσοῦν ὀπίσω αὖθις ἀνακαλεῖν; ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου γε δεήσεται· ἀλλ' ἤν τε χαλκοῦ, ἤν τε χρυσοῦ ἀναθῇς, ἄλλοις μέν ποτε κλῆμα καὶ ἕρμαιον ἔσῃ ἀνατεθεικώς, Φωκεῦσιν,

ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράν-
νῳ λῃσῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλῃ τ̃ σῶν
χρυσοποιῶν. ΧΡΟΙ. Αἰεὶ σύ μοι τῷ πλέ-
στῳ προσπολεμεῖς, κ̀ φθονεῖς. ΕΡΜ. Οὐ
φέρῃ ὁ Λυδὸς, ὦ Χάρων, τὴν παῤῥησίαν, ϕ
τὴν ἀλήθειαν τ̃ λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ
δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπ@ ὐχ ὑπο-
πλήσων, τὸ ἢ ϖαῤῥησιάζεσθαι ἐλευθέρως λέγων.
μεμνήσε᾽ δ᾽ ἔν μικρὸν ὕστερον ὅ Σόλων@,
ὅταν αὐτὸν δεῖ᾽ ἀλόντα ἐπὶ τὴν ϖυρὰν ὑπὸ
ὅ Κύρε ἀναχθῆναι· ἅπασα γὰ τ̃ Κλωθῦς
πρώϊμα ἀναγιγνωσκόσης τὰ ἑκάστῳ ἐπικεκλωσ-
μένα. σὺ οἷς κ̀ ταῦτ᾽ ἐγέγραπτο, Κροῖσον μὲν
ἀλῶναι ὑπὸ Κύρυ, Κῦρον ἢ αὐτὸν ὑπ᾽ ἐκεί-
νησι τ̃ Μασσαγέτιδ@ ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν
Σκυθίδα τὴν ἐπὶ ὅ ἵππε ὅ λοιπὸ ἐξελαύ-
νουσαν; ΧΑΡ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Τὰ μυρία ἐκείνη ἐστὶ, κ̀ τὴν κεφαλήν γε ἀπο-
τεμοῦσα ὅ Κύρυ αὐτη ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ
πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ ϵ̃ τ̃ υἱὸν αὐτ̃ τὸν
νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖνός ἐστιν. ὅτ@ βα-
σιλεύσῃ μετ᾽ τ̃ πατέρα, κ̀ μυρία σφαλεὶς
ἔν τε Λιβύῃ κ̀ Αἰθιοπίᾳ, τὸ τελευταῖον μα-
νεὶς ἀπέθανεν᾽), ἀποκλείνας τ̃ Ἆπιν. ΧΑΡ.
Ὦ πολλ̃ γέλωτ@. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτὰς
προσβλέψειεν ὅτως ὑπερφρονοῦντας τ̃ ἄλ-
λων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὡς μετ᾽ ὀλίγον ὅτος
μὲ αἰχμάλωτ@ ἔσαι, ὅστος δὲ τὴν κεφαλὴν
ἔξῃ ὑ ἀσκῷ αἵματ@;
8. Ἐκεῖν@ δέ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν
πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διά-
δημα, ᾧ τ̃ δακτύλιον ὁ μάγειρ@ ἀναδίδωσι
τ̃ ἰχθῦν ἀνατεμών
—— νήσῳ ὑ ἀμφιρύτῃ;
—— βασιλεὺς δέ τις εὐχε᾽ εἶναι.
ΕΡΜ. Εὖγε παῤῥωδεῖς, ὦ Χάρων, ἀλλὰ
Πολυκρά-

Πολυκράτην ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον εὐ-
δαίμονα οἰόμενον εἶναι. ἀτὰρ καὶ ὅτου αὐτὸς
ὑπὸ τῶν παρεσώτος οἰκέτου Μαιανδρίου προδο-
θεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθήσε-
ται, ἐθελήσων τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ
τινι χρόνου. καὶ ταῦτα μὲν τὰ Κλωθοῦς ἐπήκουσα.
ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωθοί, γενικῶς καὶ αὐτούς,
ὅτι βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε, καὶ ἀνα-
σκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν το-
σούτῳ δὲ ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἐφ' ὑψηλοτέρου ἀλ-
γηδονέστερον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι
ὁπόταν γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ
Ἅιδου καθιδίᾳ, μήτε πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ
κόλπωμα χρυσῆν νομίζοντας.

9. ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔξει. τὴν
δὲ πληθύν, ὦ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλέοντας
αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς
γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαι-
τοῦντας; ΧΑΡ. Ὁρῶ ποικίλα τινὰ τὰ σύμ-
πλοκα, καὶ μεσὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τοὺς πό-
λεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς
ἕκαστα μέλιτος ἰδίου τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸ πλη-
σίον κεντεῖ. ὀλίγοι δέ τινες ὥσπερ σφῆκες
ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸ ὑποδέστερον. ὁ δὲ θεω-
ρούμενος αὐτοὺς οὐτ' ἀφανὴς ὅτος ὄχλος,
τίνες εἰσίν; ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων,
καὶ δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναί, καὶ φυλαρ-
γυρίαι, καὶ ὀργαί, καὶ μίσητι, καὶ τὰ τοιαῦτα. τού-
των δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμικε τοῖς,
καὶ ξυμπολιτεύεται γε νὴ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ
ἡ ὀργὴ, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ
φυλαργυρία. ὁ φόβος δὲ καὶ ἐλπίδες ὑπεραίνω
πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπλων, σπλήθει, σὐίοτε καὶ
ὑποπίπτειν ποιεῖ. αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κε-
φαλῆς αἰωρέμεναι, ὁπόταν ἄν μάλιστα οἴηταί
τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπλάμεναι ὄχου,

κεχηνότας αὐτὸς ἀπολιπεῖν, ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὁρᾷς ὑπὸ δίψους. ἦν δ' ἀτενίσῃς, καλόψῳ καὶ μοίρας ἄνω ἐπικλαθέσας ἑκάστῳ τὸν ἄτρακτον, ἀφ' ἧς ἠρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἁπάντας ἐκ λεπτῶν νημάτων· ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιά τινα καλαβαίνοντα ἐφ' ἑκάστου ἀπὸ τοῦ ἀτράκτου. ΧΑΡ. Ὁρῶ πάνυ λεπτὸν ἑκάστῳ νῆμα ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλά· τοῦτο μὲν ἐκεῖνο, ἐκεῖνο ἢ ἄλλο.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Πορθμεῦ, εἰμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν ὑπὸ τούτῳ φονευθῆναι, τούτῳ δ' ὑπ' ἄλλου· καὶ κληρονομῆσαι γέ τοῦτον μὲν ἐκεῖνον, ὅτου ἂν ᾖ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δ' αὖ τούτου· τοιόνδε γάρ τι ἡ ἐπιπλοκὴ δηλοῖ· ὁρᾷς δ' ὃν ὑπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ ὅτος μὲν ἀναστραπεὶς ἄνω μετέωρος ἐστί, καὶ μηδὲν μικρὸν καλαπεσὼν ἀπορραγέντος τοῦ λίνου, ἐπεσθαν μηκέτι ἀνέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μίγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται· ὅτος δ' ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἢν καὶ πέσῃ, ἀψοφητὶ κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πλώματος. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχομεν ἂν καλὰ τὴν ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καλαγέλαστα, ὦ Χάρων· καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάσας γιγνομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου. ἄγελοι δὲ αὐτοῦ, καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοί, ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι, καὶ πυρετοί, καὶ φθόαι, καὶ ἐπιθυμίαι, καὶ ξίφη, καὶ λῃστήρια, καὶ κώνεια, καὶ δικασταί, καὶ τύραννοι, καὶ τούτων ἁπλῶν ὅλως αὐτοῖς εἰσέρχεται, ἐς' ἂν ἓν πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀτοτοῖ, καὶ αἰαῖ, καὶ ὤμοι μοί· εἰ δ' ἐνθὺς ἐξ ἀρχῆς συνόησαν ὅτι θνητοί τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τοῦτον

τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ, ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σοφρονέστερον, καὶ ἧττον ἠνιῶντο ἀποθανόντες, νῦν δὲ ἐς ἀεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὰν ἐπισὰς ὁ ὑπηρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεισθέντες τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθορᾷ, ἀγαναπλῶσι πρὸς τὴν ἀγωγήν, ἅ ποτε προσδοκήσαντες ἀπεσπασθήσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ ἂν ποιήσειεν ὀφείλων, ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομούμενος, καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι ὅτι ἡ μοῖρα, ἔξω τέλους αὐτῷ, ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸ ὄροφον, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μηδὲ σφενήσας ἅθλιος ἂν αὐτῇ; οὐκοῦν μὴ γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνὴ, καὶ φίλους ἅμα τοῦτο ἐσιῶν, καὶ τέκνωμα ἐπὶ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἠπίστατο ὡς ἐπίβουλος γενόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται, ἆρα ἂν σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ, ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχοῦντα ἐπὶ τῷ παιδὶ οὐκοῦν ὁρᾷς, τὸν δὲ ἀθλητὴν πατέρα, ἢ Ὀλύμπια νενικηκότα· τὸν γείτονα δὲ τὸ οἰκομίζοντα τὸ παιδίον οὐχ ὁρᾷς, οὐδὲ οἶδεν ἀφ' οἵας αὐτῷ κρόκης σκρέματος τοὺς μὲν γὰρ ὠφελεῖ τὸ ὅρων ἀμφερομένους ὁρᾶς ἅπαντες εἰσὶ, καὶ τοὺς ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν καλουμένους, ὑφ' ὧν εἶπον, ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπηρετῶν;

ΧΑΡ. Ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ συνοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί σκεῖνό ἐστιν, ὃ σφέρμιοι ἀγαναπλῶσιν.

ΙΙ. ΕΡΜ. Ἦν γὰρ τοὺς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω δὲ ἀβεβαίου, καὶ ὡς φῂς, ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τὰ ἡδέων τὰ ἀνιαρὰ εὑρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους καὶ ταραχὰς,

καὶ μίσῃ, καὶ ἐπιβολὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας. τούτοις γὰρ ἅπαντες ξυνῆσιν· ἐῶ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν, ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθε καιροὺς οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη. ΧΑΡ. Ἐθέλω γοῦν σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ᾗτινι ἐοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρηνῶ τινι καταῤῥάττοντι ἀνισαμμίας, τὰς φυσαλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός; σκείνων τοίνυν αἱ μὲν τινες μικραί εἰσι, καὶ αὐτίκα σκεδαγεῖσαι, ἀπέσβησαν· αἱ δ' ἐπὶ πλέον ἐλαμπρύνθησι, καὶ προχωρησῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων, αὗται ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται. εἶτα μὲν τοι καὶ κεῖναι πάντως ἐξερράγησαν ποτε. ὑπὸ γὰρ οἴοντε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱδὲ ἐλάττους, οἱ μὲν ἐν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα, οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυνῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' ὧν διαῤῥαγῆναι ἀναγκαῖον. ΕΡΜ. Οὐδὲ χεῖρον σὺ γ' Ὁμήρου εἴκασας, ὦ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

ΙΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, καὶ ὡς φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι, καὶ τιμῶν, καὶ κλήσεων ἀμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα καταλιπόντας αὐτοὺς, δεήσῃ ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς· βάλῃ γὰρ, ἐπείπερ ἐφ' ὑψηλοῦ ἑστῶτι, ἀναβοήσας παμμέγεθες, παραινέσω αὐτοῖς ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ, ἀεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων· Ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε. οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν ἀίδιόν ἐστιν. οὐδ' ἂν

ἂν ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανών. ΕΡΜ. Ἀλλ' ἀνάγκη τ μὴ γυμνὸν οἴχεσθαι, τὴν ἐσθῆτα δὲ καὶ τ ἀργύριον, ἐ τὸ χρυσίον ἀεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τὰς δεσπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα ἐξ ἐπηκόου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, σὺν ἂν οἶει μέγα ὠφεληθῆναι τ βίον, καὶ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι παραπολύ; ΕΡΜ. Ὦ μακάριε, σὺν οἴσθα ὅπως αὐτὰς ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη ἀφυτεθείκασιν, ὡς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι ἀμνοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα, τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷον περ Ὀδυσεὺς τὰς ἑταίρους ἔδρασε, δηλ τ Σειρήνων ἀκροάσεως· πόθεν ἦν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι, ἢν μὴ σὺ κεκραγὼς ἀφῆρας; ὅπερ γὰ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύνα, τοῦτο σύνταυθα ἡ ἄγνοια ἐργάζε. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι ὑ παραδεδεγμένοι τ κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὀξὺ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, ἐ πανταχοῦ γνωκότες οἷά ἐστι. ΧΑΡ. Οὐκοῦν ἐκεῖνοις χρὴν ἐμβοήσαιμεν; ΕΡΜ. Περιττὸν τοῦτο λέγεις πρὸς αὐτοὺς ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς ὅπως ἀποστάντες τ πολλῶν, καταγελῶσι τ γιγνομένων, ἐ ἑδαμῇ ἑδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τ βίου; καὶ γὰ καὶ μισεῖν ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γενναῖοι. πλὴν πάνυ ὀλίγοι εἰσὶν, ὦ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. Ἱκανοὶ καὶ οὗτοι. ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη. 13. ΧΑΡ. Ἓν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ, καί μοι δείξας αὐτὸ, σύντελη ἔσῃ τὴν ἐξήγησιν πεποιηκώς, τὰς ἀποθήκας τ σωμάτων, ἵνα κατορύττωσι, θεάσασθαι. ΕΡΜ. Ἄρια, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τ πόλεων σκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς, ἐ τὰς στήλας, ἐ πυ-

ραμίδας; σκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκια ἐστι. ΧΑΡ. Τί δῆτα σκεῖνα στεφανοῦσι τοὺς λίθους, καὶ χρίουσι μύρῳ; οἱ δὲ, καὶ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίουσί τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον, καὶ μελίκρατον, ὡς γοῦν εἰκάσαι ἐγχέουσιν. ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα, ὦ Περθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ᾅδου. πεπιστεύκασι δ' οὖν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένους κάτωθεν, δίψει μὲ ὡς οἷόν τι ὠφελεῖσθαι τὴν νίτσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον. ΧΑΡ. Ἐκεῖνος ἔτι πίνειν ἢ ἐδίψα, ὧν τὰ κρανία ξηρόταλα; καί τοι γελοῖος εἰμί σοι λέγων ταῦτα, ὁσημέραι καλάγοντι αὐτούς. οἶσθ' οὖν εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ, ὑποχθόνιοι γενόμενοι; ἐπεί τοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπαθον. ἐκ ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ καλάγειν μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἀνάγειν πομένους. Ὦ μάταιοι, τῆς ἀνοίας, ἐκ εἰδότες ἡλίκοις ὅροις διακέκριται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων πράγματα, καὶ οἷα παρ' ἡμῖν ἐστι, καὶ ὅτι

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμος καὶ ἀνὴρ ὅς' ἔλαχε τύμβου.
Ἐνθ' ἰῇ τιμῇ Ἰρὸς κρείοντ' Ἀγαμέμνων.
Θερσίτῃ δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἠϋκόμοιο.
Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀμφιμολῆσαι κάρηνα.
Γυμνοί τε, ξηροί τε, καὶ ἀσφοδελὸν λιμῶνα.

ΕΡΜ. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπανέλεις. ἀλλ' ἐπείπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον. ὁρᾷς τὸ ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγησον μὲ σκεῖνο τὸ Τρωϊκὸν, ἀντιχρὺ

ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν τῷ Ῥοιτείῳ.
ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι.
14. Τὰς πόλεις, τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν· τὴν Νῖνον· τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκήνας, καὶ Κλεωνάς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν. πολλοὺς γοῦν μέμνημαι διαπορθήσαντας ἐκεῖθε, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μὴ δὲ νεωλκῆσαι, μὴ δὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον. ΕΡΜ. Ἡ Νῖνος μέν, ὦ Πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲν ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς, οὐδ' ἂν εἴπῃς ὅπου ποτ' ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστὶν, ἡ ὑπουργος, ἡ τὸ μέγαν πρόβολον. ὁ μεταπολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθησομένη, ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκήνας δὲ καὶ Κλεωνὰς αἰσχύνομαι δεῖξαί σοι, καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον· ἀπανίσχυς γοῦν εἶ οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον καταλελοιδορηκὼς ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πολὺν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι καὶ αὗται. ἀπεθνήσκουσι γοῦν, ὦ Πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παραδοξότερον, καὶ ποταμοί τινες. Ἰνάχου γοῦν οὐδὲ τάφος ἐν Ἄργει ἔτι καταλέλειπται. ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων Ὁμηρε, καὶ τῶν ὀνομάτων,

——Ἴλιον ἱρὴν
καὶ, —— εὐρυάγυιαν,
καὶ, ——εὐκλείμους Κλεωνάς.

15. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν; ΕΡΜ. Ἀργείους ὁρᾷς, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμονίους, καὶ τὸν ἡμίθηκτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι. ΧΑΡ. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῆ, ὁ πόλεμος; ΕΡΜ. Ὑπὲρ βοὸς πεδίου αὐτοῦ, οὗ ὦ μάχονται. ΧΑΡ. Ὦ τῆς ἀνοίας, οἵγε οὐκ ἴσασιν ὅτι κἂν ὅλῳ τὴν

τὴν Πελοπόννησον ἕκας῾ αὐτῶν κλήσονται, μόγις ἂν ποδαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τῷ Αἰακῷ. τὸ δὲ πεδίον τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις δὴ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπάσαντες τῷ ἀρότρῳ. ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσαι. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα, ἐγὼ μὲν καθὰ ἐσάλλω, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον, ἢν αὐτὸς νεκροσολῶν. ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ. εὐεργέτης ἀεὶ ἀναγεγράψῃ. ὠνάμην δέ τι ἀφ' σὲ τ' ἀπαθημίας. οἷά ἐστι τὰ τ῀ κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα, βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι. Χάρων῾ δὲ ᾠδεῖς λόγ῾.

Τέλ῾ τ῀ βιβλίου πρώτου.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ,

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ α'.

Περὶ τῦ Ἐνυπνίυ· ἢτοι Βίυ Λυκιανῦ.

Ἄρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηκος ὤν. ὁ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων ὅ, τι χρὴ διδάξαιτό με. τοῖς πλείστοις δὲν ἔδοξε παιδεία μὲν, καὶ πόνυ πολλῦ, καὶ χρόνυ μακρῦ, καὶ δαπάνης ὐσμικρᾶς, καὶ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς· τὰ δ' ἡμέτερα, μικρά τε εἶναι, καὶ χρείαν τινα τῆν ἐπικυρίαν ἀπαιτεῖν. εἰ δέ τινα τέχνην τῶν βαναύσων τύτων σημάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον ἐυθὺς ἂν ἀυτὸς ἔσχον τὰ ἐπιτήδεια παρὰ τῆς τέχνης, καὶ μηκέτι οἰκότυ εἶναι, τηλικῦτον ὤν. ὐκ εἰς μακρὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἐυφραίνειν, ἀποφέρων καθ' ἡμέραν τὸ γιγνόμενον. δευτέρας δὲ σκήψεως ἀρχὴ πρῦτέθη, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ μάλιστα σημαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπυσα, καὶ πρόχειρον ἔχυσα τὴν χορηγίαν, καὶ ἄφυκτον τὸν πόρον. ἄλλυ τοίνυν ἄλλην ἐπαινῦντος,

νῦντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸ θεῖον ἀπιδὼν (παρῆν γὰρ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄριστος ἑρμογλύφος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκιμοῦσι) ὁ θέμις, εἶπεν, ἄλλῳ τέχνῃ ἐπικρατεῖν, σὺ παρόντος. ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμοὶ, καὶ δίδασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι καὶ συναρμοστὴν, καὶ ἑρμογλυφέα. δύνασαι γὰρ καὶ τοῦτο, φύσεώς γε, ὡς οἶδα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ παίδων κηρὸν παιδιαῖς, ὁπότε γε ἀφεθείη ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, ἀπεικάζων ἂν τὸ κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀνθρώπους, ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ πατρί. ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τοῦ διδασκάλου πληγὰς ἐλάμβανον. τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐφυΐαν καὶ ταῦτα ἦν. καὶ χρησὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς. ἅμα τε δὲ ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρᾳ τέχνης ἐνάρχεσθαι, κἀγὼ παρεδεδόμην τῷ θείῳ, μᾶλλον τοῦ Διὸς σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλά μοι καὶ παιδιάν τινα οὐκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοὺς ἡλικιώτας ἐπίδηξιν, εἰ φαινοίμην θεοῦ τι γλύφων, ἀγαλματίδιά τινα μακρὰ καλαισκάζων ἐμαυτῷ τε, κἀκείνοις, οἷς προῃρούμην, καὶ τὸ τε πρῶτον ἐκεῖνο, καὶ σύνηθες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο. ἐγκοπέα γάρ τινά μοι δοὺς ὁ θεὸς ἐκέλευσέ μοι ἠρέμα καθικέσθαι πλακὸς, ἐν μέσῳ κρημνῷ, ἐπφανὲς τὸ κοινὸν,

---

Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός, σκληρότερον δὲ καθειστήκοτος ὑπ' ἀπειρίας, καθέαγη μὲν ἡ πλάξ. ὁ δὲ ἀγαναπήσας, σκυβάλλων τινὰ κρημνὸν λαβὼν, ὃς πλησίον πρόσω, ὧδε προτρεπτικῶς μοι καθήρξατο, ὥστε δάκρυά μοι τὰ προσήμια τῆς τέχνης· ἀπολεῖς ἂν ἐκεῖθεν,

ἐπὶ

ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀφικνοῦμαι, σωρεὸς ἀνολολύ-
ων, καὶ δακρύων τὰς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως, καὶ
ληγοῦμαι τὴν σκυτάλην, καὶ τὰς μώλωπας
δείκνυον, καὶ καληγόρουν πολλήν τινα ὠμότη-
α, προσθεὶς ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε,
μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι καλὰ τὴν τέχνην. ἀ-
ναπεσαμένης δὲ τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ
δελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, κατ-
δαρθον, ἔτι ἔνδακρυς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην
υνοῶν. Μέχρι μὲν τούτων, γελάσιμα, καὶ
φαρκιώδη τὰ εἰρημένα. τὰ μὴ ταῦτα δὲ,
κέτι εὐκαταφρόνητα, ὦ Ἄνδρες, ἀκούσεσθαι,
λλὰ καὶ πάνυ φιλικόων ἀκροατῶν δεόμενα. ἴ-
ως γὰρ καθ' Ὅμηρον εἴπω,

——θεῖός μοι ὑπνον ἤλυθεν ὄνειρος,
Ἀμβροσιὴν διὰ νύκτα,——

ναργὴς ἔτως, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς
ληθείας. ἔτι γὰρ καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον τάτε
ήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς
αραμένει, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος.
ὕτω σαφῆ πάντα ἦν.

2. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν
λκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως,
καρτερῶς. μικρὸν γὰρ με διεσπάσαλο πρὸς
λλήλας φιλοτιμούμεναι, καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ
τέρα ἐπεκράτει, ὀλίγα παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχε
ρε· ἄρτι δὲ ἂν αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἶχό-
μην. ἐρρόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκάτερα· ἡ μὲν
ς αὐτῆς ὅλα με κεκλῆσθαι βούλοιτο· ἡ δὲ ὡς
μάτιον τὰ ἀλλοτρίων ἀπεποιεῖτο· ἦν δὲ ἡ μὲν
ργαλικὴ, καὶ ἀνδρικὴ, ὀλυχμηρὰ τὴν κόμην,
ὼ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν
σθῆτα, τιθάνη καλαγέμενσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος,
ποτε ξέοι τὰς λίθους. ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐ-
ρόσωπος, καὶ τὸ χρῆμα εὐπρεπὴς, καὶ κόσμιος

τὴν

τὴν ἀιαβολήν. τέλ Ὁ δ' ὧν ἐφιᾶσί μοι δικά-
ζειν ὁποτέρᾳ βελτίμλω σωτεῖναι αὐτᾶν.

3. Προτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη πρὸς ἀνδρά-
δης ἔλεξεν. Ἐγὼ, φίλε παῖ, ἑρμογλυφικὴ τέ-
χνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τῆ
σοι, καὶ συγγενὴς οἴκαθεν. ὅ τε, καὶ πάππος
σε, εἰπᾶσα τὄνομα Ὑ μητροπάτορος, λιθο-
ξόος ἦν, καὶ τὼ θείω ἀμφοτέρω, Ὁ μάλα ἐν-
δοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λίθων μέν
καὶ φλιωάφων Ὑ παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι,
δείξασα τὴν ἑτέραν, ἔπειτ δὲ, καὶ σωτοικεῖ
ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρέψει γενικᾶς, Ὁ τὰς ὥμας
ἕξεις καρτερὰς. φθόνος δὲ παντὸς ἀλλότριος ἐ
σῃ, Ὁ ἤ ποτε ἄπῃ ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν, τὴν
πατρίδα, Ὁ τὰς οἰκείας καταλιπών. ἐδὲ ἐπ
λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες. μὴ μυσα-
χθῆς δὲ Ὑ σώματος τὸ ἐυτελες, μηδὲ τ
ἐσθῆτος τὸ πιναρίον. ἀπὸ γὰρ Ὑ τοιᾶτων ἐ
μώμου, καὶ Φειδίας ἐκεῖνος, ἔδειξε τ
Δία, Ὁ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατ
Ὁ Μύρων ἐπῃνέθη, Ὁ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθ
προσκυνῆνται γᾶν ἅτοι μὴ Ὑ θεῶν. εἰ δ
τούτων εἷς γένοιο, πῶς μὴ ὑ κλεινὸς ἀυτὸς πα
πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ζηλωτὸν δὲ Ὁ Ὑ παιδε
ἀποδείξεις, εὐβλεπτον δὲ ἀποφανεῖς Ὁ τὴν πα
τρίδα. ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα λέ-
πλαίσασα, Ὁ βαρυαρίζουσα πάμπολλα εἶπεν
τέχνη, μάλα δὴ σπουδῇ συνείρουσα, καὶ πειθ
με πφωμένη· ἀλλ' ἐκέτι μέμνημαι. τὰ πλεῖ
γὰ ἤδη μου τὴν μνήμην διέφυγεν.

4. Ἐπεὶ δ' ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα
ὧδέ πως· Ἐγὼ δὲ, ὦ τέκνον, παιδεία μὲν
ἤδη σεμνύθης σοι, Ὁ γνωρίμη, εἰ Ὁ μηδέπω
εἰς τέλος μου πεπείρασαι. ἡλίκα μὲν ἔν τοῖ
ἀγαθὰ πορίῃ λιθοξόος γενόμενος, αὐτὴ προ-
εἰρηκεν. ἐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῶ
σώμα

ώματι πονῶν, κἂν τοῦτῳ τὴν ἅπασαν ἐλπί-
ζ ὑβρισθεισμένος. ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν,
λίγα δ' ἀγεννῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώ-
μην, εὐτελὴς δὲ τὴν πρόσοδον, ὅτε φίλοις
συνοικάσιμος, ὅτε ἐχθροῖς φοβερός, ὅτε τοῖς
πολίταις ζηλωτός, ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης,
τὸ δὲ πολλοῦ δεῖσθαι εἰς, ἀεὶ τὰ πρὸς-
οντα ὑποπτήσσων, καὶ τὸ λέγειν δουλάμβων
θεραπεύων, λάθρα βίον ζῶν, καὶ δὴ κρεῖττον
μαιον ὤν. εἰ δὲ δὴ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος
νοιο, καὶ θαυμασὰ πολλὰ ἐξειργάσαιο, πλὴ-
ν τέχνῃ ἅπαντες ἐπαινέσονται, ἐκ ἔστι δὲ
ις τὸ ἰδόντων, εἰ νῦν ἔχοι, ἔνδειαν ἂν
ὁμοίως γενέσθαι. οἷος γὰρ ἂν ἦς, βάναυσος
χθρώναξ, καὶ ἀποχθροβίωτος νομισθήσῃ.
δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μέν σοι πολλὰ ἐπι-
ξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυ-
μασὰς, καὶ λόγους αὐλῶν ἀπαγγέλλοντα, καὶ πάν-
των, ὡς εἰπεῖν, ἔμφρον ἀποφαίνουσα, καὶ τὴν
ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, καθαρωτέραν
λοῖς, καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ,
καιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πραότητι, ἐπιεικείᾳ, σωφ-
, καρτερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ πρὸς
σεμνότατα ὁρμῇ. ταῦτα γάρ ἐστιν ὁ τῆς
χῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσῃ
σε ὅτε παλαιὸν ὄφελεν, ὅτε νῦν γενέσθαι
ν. ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προόψῃ μετ' ἐμοῦ.
όλως, ἅπαντα ὁπόσα ἐστὶ τότε θεῖα, τά τε
θρώπινα, ἐκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι, καὶ
ῦν πένης, ὁ τὸ δεῖνος, ὁ βυλευσάμενος τι
ὶ ἀγεννὸς ὅτου τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι
λωτὸς, καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ, τιμώμενος, καὶ
κινούμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν,
ὑπὸ τῶν γένη καὶ πλούτῳ πρώτων ἀσπα-
ζόμενος. ἐσθῆτα δὲ τοιαύτην ἀμπεχό-
νος (δείξασα τὴν ἑαυτῆς, πάνυ δὲ λαμ-

πρὰν

πρὰν ἐφόρῳ) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιώμα-
νος. κἄν πε ἀποδημῇς, ὁ σὸ ἐπὶ τῆς ἀλλο-
θαπῆς ἀγνὼς, ὁδ' ἀφανὴς ἔσῃ. τοιαῦτά σε
ποιήσω τὰ γναρίσματα, ὥσε τὸ ὁρώντα
ἕκας, τὸ πλησίον κινήσας, δείξῃ σε τῷ
δακτύλῳ, ὅτ' ἐκεῖνος, λέγων. ἂν δέ τ
σπουδῆς ἄξιον ᾖ, καὶ τὰς φίλας, ἢ καὶ τὴν πό-
λιν ὅλην καταλαμπάνῃ, εἰς σε πάντες ἀπ-
βλέπουσι. κἄν πε τι λέγων τύχῃς, κεχηνό-
τες οἱ πολλοὶ ἀκέσονται, θαυμάζοντες, καὶ ὑ
δαιμονίζοντές σε τὸ λόγων τῆς δυνάμεως, κ
τὸ παλέρα τῆς εὐπολμίας. ὁ δὲ λέγουσιν, ἆ
ἄρα ἀθάναλοι γίγνονταί τινες ἐξ ἀνθρώπω
τοῦτό σοι ποιήσω. καὶ γὸ ἦν αὐτὸς ἐκ
βίε ἀπέλθῃς, ὅπολε παύσῃ σωὼν τοῖς π
παιδομυθίοις, καὶ προσομιλῶν τοῖς ἀρίσοις, ἐ
ρᾷς τὸν Δημοσθένη ἐκεῖνον, τίνος υἱὸν ὄντ
ἐγὼ ἡλίκον ἐποίησα; ὁρᾷς τὸν Αἰσχίνην,
τυπανισρίας υἱὸς ἦν, ἀλλ' ὅμως αὐτὸν
ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπδυσεν; ὁ δὲ Σωκρά
της, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτ
τραφεὶς, ἐπῴδὴ τάχισα σωῆκε καὶ κρείτονας
ἐκ δραπεδεύσας παρ' αὐτῆς ἠνιομόλησεν
ἐμὲ, ἀκόσης ὡς παρὰ πάντων ᾄδε); ἀφεὶς
αὐτὸς τηλικύτος, καὶ τοιύτος ἄνδρας, κ
ωράξῃς λαμπρὰς, καὶ λόγυς σεμνὺς, καὶ χῆμα
εὐπρεπὲς, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαινο
καὶ προεδρίας, καὶ δύναμιν, καὶ ἀρχὰς, ἐκ
ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ σωιέσῃ ἐ
δαιμονίζεσθαι, χιτῶνίον τε πιναρὸν ἐνδύσῃ,
χῆμα δυλοπρεπὲς ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία,
γλυφεῖα, ἐκ κοπέας, καὶ κολαπῆρας ἐν τ
χεροῖν ἕξῃς, κάτω νενδυκὼς εἰς τὸ ἔργον, κ
μαιπετὴς, καὶ χαμαίζηλος, καὶ πάντα τρό
ταπεινός. ἀνακύπλων δὲ ὐδέπολε ὐδὲ ἀνδρ
δες, ὐδὲ ἐλδυθέριον, ὐδὲν ἐπινοᾷν, ἀλλὰ τ

ὲν ἔργα, ὅπως ἔυρυθμα, καὶ ἐυχήμονα ἔσαι
ι, προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς ἔυρυθμός τε, καὶ
σμος ἔσῃ, ἥκιστα πεφροντικὼς, ἀλλ' ἀτι-
ότερον ποιῶν σεαυτὸ λίθων.

5. Ταῦτα ἔτι λεγόσης αὐτῆς, ὁ Ἑρμεί- 5
ς ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναςὰς ἀπε-
ῳνάμην, καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην, καὶ ἐργα-
κὴν ἀπολιπὼν, μειδίσαινον πρὸς τὴν παι-
ίαν μάλα γεγηθὼς, καὶ μάλιςα, ἐπεί μοι,
εἰς νᾶν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πλησίας 10
θὺς οὐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρί-
ιλο. ἡ δὲ ἀπολφθεῖσα, τὸ μὲν πρῶτον ἠ-
νάκτῳ, καὶ τῷ χείρε συνεκρότῳ, καὶ τὰς ὀ-
ύτας ἐνέπριε. τέλος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιό-
ην ἀκόμην, ἐπεπήγῳ, καὶ εἰς λίθον μετεβέ- 15
ητο. εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπιςήσητε,
θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ἄνδροι. ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς
μὲ ἀπιθοῦσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε, ἔφη,
τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην
δίκασας, καὶ ἐλθὲ ἤδη, ἐπίβηθι τούτου τοῦ ὀχή- 20
ατος (δείξασά τι ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων
ῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως ἰδῇς οἷα
ηλίκα μὴ ἀκολυθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσῃς ἔ-
λλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἔλαυνε, καὶ
νιόχῃ. αἰρεῖς δὲ εἰς ὕψος, ἐγὼ ἐπεσκόπουν 25
τῆς ἔω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς ἑσπέραν,
λῆς, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλε-
ος ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. οὐκέτι μέν
μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο ἦν,
ὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν αἰφορῶντες οἱ 30
ρωποι ἐπήνεν, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' ἃς
οίμην τῇ πτήσῃ, παρέπεμπον. δείξασα δὲ
ι τὰ τοσαῦτα, κἀμὲ τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις
κινήγαγεν αὖθις, οὐκέτι αὐτὴν τὴν ἐθῆτα
ἐκείνην ἐνδεδυκότα ἣν εἶχον ἀφιπτάμενον, 35
ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκει εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν.

καταλά-

καὶ λαλᾶσα ἂν κὴ τ̃ παλέρα ἐς ὦτα, ϵ̃ φϵ μοι νοῖλα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ϵκεῖνῳ τὴν ἐδητα, κἀμε, οἷ ἥκοιμι. καί τι ϵ̃ τῶ ἐμνησεν, εἶα μικρῷ δεῖν φϵ ἐμοῦ ἐβελεύσαντο.

6 Ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὢ. ἐμοὶ δοκεῖ ϵκλαραχθεὶς πρὸς τ̃ τ̃ πλησῶν φόβο. μϵλαξὺ ϗ λεγονῖ, Ἡράκλϵς, ἔφη τις, ὡς μα- χρὸν τὸ ϵνύπνιον, κὴ δικανικόν. εἶτ' ἄλλος ὑπό- κρϵτϵ, Χϑμερινὸς ὄνϑρος, ὁτϵ μήκισαι εἰσὶ αἱ νύκτϵς, ἢ τάχα πᾳ τρισπερο, ὥσπερ ὁ Ἡ- ρακλῆς κὴ ἀυλὸς ἐςι. τί δ' ἂν ἐπῆλθεν αὐτ̃ λη- ρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, κὴ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς, ϵ̃ ὀνείρων παλαιῶν, ϵ̃ ἤδη γεγηρακό- των; ἕωλο γ̃ ἡ ψυχρολογία. μὴ ὀνείρων τ- νῶν ἡμᾶς ὑποκρίσας τινὰς ὑπέλῆφεν; ἐκ ἔ 'γαθέ. ϑδὲ γ̃ ὁ Ξενοφῶν πόϵ διηγήμα ϵ ϵνύπνιον, ὡς ἐδοκϵ ἀυλῷ, κὴ ϵν τῇ παλρώᾳ οἰκίᾳ, κὴ τὰ ἄλλα, ἴσϵ γ̃ ἐκ ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν, ἐ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκὼς ἀυλὰ διεξήϵ, κὴ ταῦτα τῷ πολεμῳ, ϵ̃ ἀποσνάσϵ πϱαγμάτων ϑϵ τῶν πολεμίων, ἀλλά τι ϵ̃ χρήσιμον εἶχεν ἡ ὄ γησις. ϵ̃ τοίνυν κἀγὼ τ̃τον ὄνϑρον ἡμῖν διηγ σάμην ϵκεῖνῳ ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πϱὸς τὰ βελτί τρέπωνϑ, κὴ παιδείας ἔχωνϑ, ϵ̃ μάλισα, ἐ τ ἀυτῶν ὑπὸ πενίας ἐϑελοκακεῖ, ϵ̃ πρὸς τὰ ἡ ἀποκλίνϵ, φύσιν ἐκ ἀγεννῆ ἀ̣φϑειρων. ἀπ ῥωσθησεϑ, ἴσ οἶδ', ὅτι κἀκεῖνο ἀκούσας μυϑῳ, ἱκανὸν ἑαυτ̃ παράδϵγμα ἐμὲ πϱοσ σάμϵνο, ϵννοῶν οἷο μ̃ ὢν, πϱὸς τὰ καλ λια ὥϱμησα, ϵ̃ παιδείας ἐπεθύμησα, μ σ̃ν ἀποϑλιάσας πϱὸς τὴν πενίαν τὴν τοτ οἷο δ̃ πϱὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυϑα, εἰ κὴ μηδ ἄλλο, ἑδενὸς γ̃ τ̃ λιθογλύφων ἀδοξότϵ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ β'.

Θεῶν Ἐκκλησία.

ΖΕΥΣ. Μηκέτι τονθορίζετε, ὦ θεοὶ, μηδὲ κατὰ γωνίας συσρεφόμενοι, πρὸς ἃς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀγαναξάντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῖν τῆς ἀμπροσίας. ἀλλ' ἐπείπερ ἀπαδέδοται τὴν ἐκκλησίαν, λεγέτω ἕκας ἐς τὸ φανερὸν, τὰ δοκοῦντά οἱ, καὶ ἀγορεύετω. σὺ δὲ κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ νόμου.

ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεσιν; ἢ δὲ σκέψις περὶ τῶν μετοίκων, καὶ ξένων ΜΩΜ. Ἐγὼ ὁ Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἰ μοι ἐπιτρέψας εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Τὸ Κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν. ὥστε ἐμοῦ δέησις. ΜΩΜ. Φημὶ τοίνυν δίκαιον εἶναι σφίσιν ἡμῶν, οἷς ἐκ ἀπόχρη θεὸς ἐξ ἀνθρώπων αὐτὸς γεγενῆσθαι, ἀλλ' εἰ μὴ καὶ τοὺς ἀκολουθοῦντας, καὶ θεραπόντας αὐτῶν ἰσοτίμους ἡμῖν ἀποφαίνουσιν, οὐδὲν μέγα, οὐδὲ νεανικὸν οἰόνται διαπράζεσθαι. ἀξιῶ δὲ, ὦ Ζεῦ, μὴ παῤῥησίας μοι δοῦναι εἰπεῖν. οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως οἰκαίμην. πάντες μὲν ἴσασιν ὡς ἐλεύθερός εἰμι τὴν γλῶτταν, καὶ οὐδὲν ἂν καλάσαιμι τῶν ἀκολούθων γιγνομένων. ἐλέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκοῦντά μοι ἐς τὸ φανερὸν, οὐδὲ δείσας τινα, οὐδὲ ὑπ' αἰδοῦς ἐπικαλύπτων τὴν γνώμην, ὥστε καὶ ἐπαχθὴς δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, δημόσιός τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πλὴν ἐπειδὴ ἐπείπερ ἔξεσι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, ἐδίδους μοι ἐξουσίας εἰπεῖν, οὐδὲν ὑποσταλάμενος

λάμβω ἐρῶ. πολλοὶ γάρ φημι δὴ ἀγαπῶ-
τες, ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυ-
εδρίων, καὶ εὐωχοῦ) ἐπίσης, καὶ ταῦτα, θ-
τοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἔτι καὶ τὸς ὑπηρέτα-
καὶ διασώτας τὺς αὐτῶν ἀνήγαγον ἐς τ-
οὐρανὸν, καὶ παρενέγραψαν. καὶ νῦν ἐπίσης ἀ-
νομάς τε νέμου), καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, ὑ-
καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον. ΖΕΥ-
Μηδὲν αἰνιγματωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶ-
καὶ ἀφρήδλω λέγε, προσιθεὶς καὶ τὔνομα
νῦν γὰ ἐς τὸ μέσον ἀπέῤῥιπταί σοι ὁ λόγ-
ὡς πολλὺς εἰκάζω, καὶ ἐφαρμόζω ἄλλοτε ἄλ-
τοῖς λεγομβίοις. χρὴ δὲ παῤῥησιας ὄντα
μηδὲν ὀκνεῖν λέγω.

2. ΜΩΜ. Εὖγε, ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ πα-
τρύνς με πρὸς τὴν παῤῥησίαν. ποιεῖς γὰ τ-
το βασιλικὸν, ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφ-
ὥστε ἐρῶ καὶ τὔνομα. ὁ γάρ τοι γενναιότατ-
Διόνυσ- ἡμιάνθρωπ- ὤν, ἀδελ Ἕλλω μ-
τρόθεν, ἀλλὰ Συροφοινίκος τιν- ἐμπόρ-
Κάδμω θυγατριδῦς, ἐπείπερ ἠξιώθη τῆς
θανασίας, οἷ- μὲ αὐτός ἐσιν ὁ λέγα, ἐ-
τὴν μίτραν, ὅτε τὴν μέθην, ὅτε τὸ β-
δισμα. πάντες γὰ οἶμαι ὁρᾶτε ὡς θῆλυς,
γυναικεῖ- τὴν φύσιν, ἡμιμανὴς, ἀκράτ-
ωθεν ἀποπνέων. ὁ δὲ, καὶ ὅλλω φατρίαν εἰ-
ποίησεν ἡμῖν, καὶ τ χορὸν ἐπαγόμβ- π-
εσι, καὶ θεὺς ἀπέφηνε, τ Πᾶνα, καὶ τ Σ-
ληνὸν, καὶ Σατύρυς, ἀγροίκυς τινὰς, καὶ αἰπόλ-
τὺς πολὺς, σκιρῆλικὺς ἀνθρώπυς, καὶ τὰς μ-
φὰς ἀλλοκότυς. ὧν ὁ μὲ, κέρατα ἔχων,
ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω αἰγὶ ἐοικὼς,
γένδον βαθὺ καθῆμβ-, ὀλίγου τράγυ ἀφ-
ρον ἐσιν. ὁ δὲ, φαλακρὸς γέρων, σιμὸς τ-
ῥῖνα, ἐπὶ ὄνυ τὰ πολλὰ ὀχύμβ-, Λυδὸς
τ-. οἱ ὃ Σάτυροι, ὀξεῖς τὰ ὦτα καὶ ἀ-

φαλακρ-

ἀλαζόνες, κεράσαι, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ἐκφύει, Φρύγες τινὲς ὄντες· ἔχουσι δὲ καὶ ὀρὰς ἅπαντες. ὁρᾶτε οἵους μοῖν θεὸς ποιεῖ ὁ γεννάδας; εἶτα θαυμάζομεν, εἰ καταφρονοῦσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, ὁπόταν ὕστερον γελοίους θεοὺς, καὶ τερασίους. ἐῶ δὲ λέγειν, ὅτι καὶ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρωμένην οὖσαν αὐτοῦ, τήν τε Ἀριάδνην, ἧς καὶ τὸν στέφανον ἐγκατέλιξε τῷ τῶν ἀστέρων χορῷ· τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ γεωργοῦ θυγατέρα (καὶ ὁ πάντων γελοιότατον, ὦ θεοί) καὶ κύνα τῆς Ἠριγόνης, καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν, ἵνα μὴ ἀνιῶτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἔχοι ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ξύνηθες ἐκεῖνο, καὶ ὅπερ ἠγάπα κυνίδιον αὐτῆς. ταῦτα οὐκ ὕβρεις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροινία, καὶ γέλως; ἀκούσατε δ' ἤδη καὶ ἄλλως.

ΖΕΥΣ. Μηδέν, ὦ Μῶμε, εἴπῃς, μήτε πρὸς Ἀσκληπιοῦ, μήτε πρὸς Ἡρακλέους· ὁρῶ γὰρ οἷ φέρῃ τῷ λόγῳ. ἔστι γὰρ, ὁ μὲν αὐτῶν ἐστὶ, καὶ ἀνίσησιν ἐκ τῶν νόσων, καὶ ἔστι

——— πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

ὁ Ἡρακλῆς· υἱὸς ὢν ἐμοὺ, οὐκ ὀλίγων πόνων ἐρίσατο τὴν ἀθανασίαν. ὥστε μὴ κατηγόρει αὐτῶν. ΜΩΜ. Σιωπήσομαι πρὸς σὲ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καίτοι, εἰ μηδὲν ἄλλο, ἔστι τὰ σημεῖα ἔχουσι τοῦ πυρός. εἰ δὲ ἐξὴν καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παῤῥησίᾳ χρῆσθαι, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν πρὸς μὲ ἔξεστι μάλιστα· μῶν δ' ἔδεισας ξενίας ἀῴκῆς; ΜΩΝ. Ἐν Κρήτῃ μὲν ὁ μόνον τοῦτο ἀκοῦσαί ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι σοὶ σῷ ἔγγυσι, καὶ τάφον ἐπιδεικνύουσιν. ἐγὼ δ' ὅτε ἐκείνοις πείθομαι, ὅτε Ἀχαιῶν Αἰγιεῦσιν, ἀποβολιμαῖόν σε εἶναι φάσκουσιν. ἃ δὲ μάλιστα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἡγοῦμαι, ταῦτα ἐρῶ. τὴν

γάρ τοι ἀρχὴν τ̃ τοιούτων παρανομημάτων
κ̀ τὴν αἰτίαν τ̃ νοθευθῆναι ἡμῶν τὸ ξυνέ-
δριον σὺ, ὦ Ζεῦ παρέχεις, θνητοῖς ἐπιμιγνύ-
μεν@, κ̀ καλὸν παρ' αὐτὰς ἐν ἄλλοτε ἄλλ@
σχήματι. ὥστε ἡμᾶς δεδιέναι, μή σε καταθυ-
σή τις ξυλλαβὼν, ὁπότε ἂν ταῦρ@ ᾖς, ἢ τῶν
χρυσοχόων τις καλεργάζηται χρυσὸν ὄντα. ἢ
ἀντὶ Διὸς, ἢ ὅρμ@, ἢ ψέλιον, ἢ ἐλλόβιον
ἡμῖν γένῃ. πλὴν ἀλλὰ ἐμπέπληκας γε τ̀
οὐρανὸν τ̃ ἡμιθέων τούτων. ὃ γὰρ ἂν ἄλλο
εἴποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιότατον ἐστι,
ὁπότ' ἄν τις ἄφνω ἀκούσῃ, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς
μὲν θεὸς ἀπεδείχθη, ὁ δὲ Εὐρυσθεὺς, ὃς ἐπ-
ετάττεν αὐτῷ, τέθνηκε. κ̀ πλησίον Ἡρακλέους
νεὼς, οἰκέτου ὄντ@, ὁ Εὐρυσθέως τάφος ἐ-
δεσπότου αὐτοῦ. ὁ πάλιν ἐν Θήβαις, Διονύσ-
σ@ μὲν θεός, οἱ δ' ἀνέψιοι αὐτοῦ, ὁ Πεν-
θεὺς, ὁ Ἀκταίων, κ̀ ὁ Λεάρχ@, ἀνθρώπων
ἁπάντων κακοδαιμονέστατοι· ἀφ' ὧν δὲ ἅπα-
σὺ, ὦ Ζεῦ, ἀνέῳξας τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας
καὶ ἐπὶ τὰς θνητὰς ἐτράπου, ἅπαντες μεμι-
μηταί σε, κ̀ οὐχὶ ἄρρενες μόνον, ἀλλ' ὅτι
αἴσχιστον, καὶ αἱ θήλειαι θεαί. τίς γὰρ οὐκ
τὸν Ἀγχίσην, καὶ τ̃ Τιθωνὸν, καὶ τὸν Ἐν-
δυμίωνα, καὶ τ̃ Ἰάσωνα, καὶ τὰς ἄλλας
ὥστε ταῦτα μὴ ἐάσῃν μοι δοκῶ· μακρὸν γ
ἂν τὸ διελέγχειν γένοιτο.

4. ΖΕΥΣ. Μηδὲν πρὸς τ̃ Γανυμήδ
ὦ Μῶμε, εἶπης. χαλεπανῶ γὰρ, εἰ λυπήσεις
μφράκιον, ὀνήσας ἐς τὸ γέν@. ΜΩΜ
Οὐκοῦν μηδὲ πρὸς ταῦτ' εἶπω, ὅτι κ
ἔστ@ ἐν τῷ οὐρανῷ ἔσιν, ἐπὶ τοῦ βασιλ
σκήπτρου καθεζόμεν@, καὶ μονονυχὶ ἐπὶ τ
κεφαλὴν σε νεοτεύων, θεὸς εἶναι δοκῶν; ἢ
τοῦτον τ̃ Γανυμήδη ἕνεκα ἐάσομεν; ἀλλ'
Ἄτλις γε, ὦ Ζεῦ, ὁ Κορύβας, ὁ Σ

ζάζιφ, πόθεν ἡμῖν ἐπῳσεκεκλήθησαν ὗτοι; ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνφ ὁ Μῆδφ, ὁ τὸν κάνδυν, καὶ τὴν τιάραν, ὑδὲ ἑλλωίζων τῇ φωνῇ· ὥστε ὑδ' ἢν προπίῃ τις, ξυνίησι. τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι, καὶ οἱ Γέται ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατίζεσι, ἢ θεὸς φροντοῦσιν, ὃς ἂν ἐθελήσωσι, τ' αὐτὸν τρόπον, ὅπερ ἢ Ζάμολξις δοῦλος ὢν, παρενεγράφη, ὐκ οἶδ' ὅπως ἀληθῶν. καί τοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοὶ, μέτρια. σὺ δ', ω κυνοπρόσωπε, ἢ συνδοῦσιν ἐσαλμῴρε Αἰγύπλιε, τίς εἶ, ὦ βέλτιστε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς εἶναι ὑλακλῶν; τί δὲ βυλόμενος, ἢ ὁ Μεμφίτης ὗτος ταῦρος, ὁ ποικίλφ, προσκυνεῖται, ἢ χρᾷ, ἢ προφήτας ἔχει; αἰχύνομαι δὲ ἰδιδας, καὶ ποιήκας εἰπεῖν, καὶ τράγυς, καὶ ἄλλα πολλῷ γελοιότερα, ὐκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπλυ παραδυθέντα ἐς τ' ὐρανόν. ἀ ὑμεῖς, ω θεοὶ, πῶς ἀνέχεθε ὁρῶντες ἐπίσης, ἢ ἢ μᾶλλον ὑμῶν προσκυνέμενα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπιδὰν κριὸς χέρηται φύσωσί σοι; ΖΕΥ. Αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φῂς τὰ περὶ τῶν Αἰγυπλίων. ὅμως δ' ἔν, ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν αἰνίγματά ἐσι, ἢ ὐ πάνυ χρὴ καταγελᾶν ἀμύητον ὄντα. ΜΩΜ. Πάνυ γοῦν μυστήριον, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν, ὡς εἰδέναι, θεὸς μ', τὺς θεός· κυνοκεφάλυς δὲ, τὺς κυνοκεφάλυς.

5. ΖΕΥΣ. Ἔα, φημὶ, τὰ περὶ τῶν Αἰγυπλίων, ἄλλοτε γοῦν περὶ τύτων ἐπισκεψόμεθα ἐπὶ χολῆς. σὺ δὲ τὺς ἄλλυς λέγε. ΜΩΜ. Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, ἢ ὃ μάλισά με λύπησε, τὸν Ἀμφίλοχον· ὃς ἀναγῆς ἀνθρώπυ, ἢ μητραλοίυ υἱὸς ὢν, θεσπιῳδεῖ ὁ γενναῖος ἐν Κιλικίᾳ, ψυδόμενφ τὰ πολλὰ, ἢ χρηστεύων τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα. τοιγαροῦν

οὐκ ἔτι σὺ, ὦ Ἄπολλον, εὐδοκιμεῖς. ἀλλὰ ἤδη
πᾶς λίθος, καὶ πᾶς βωμὸς χρησμῳδεῖ, ὃς ἂ
ἐλαίῳ περιχυθῇ, καὶ στεφάνους ἔχῃ. καὶ γόητ
ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοί εἰσιν. ἤδη κα
ὁ Πολυδάμαντος ἢ ἀθλητὴς ἀνδριὰς ἑστ
τοὺς πυρίσποντας ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεα
γένους ἐν Θάσῳ, καὶ Ἕκτορι θύουσιν ἐν Ἰλί
καὶ Πρωτεσιλάῳ καταντικρὺ ἐν Χερρονήσ
ἀφ' ὧν δ' ἂν τοσοῦτοι γεγόναμεν, ἐπιδέδακ
μᾶλλον ἡ ἐπιορκία, καὶ ἱεροσυλία· καὶ ὅλως
καταπεφρονήκασιν ἡμῶν εὖ ποιοῦντες. καὶ ταῦ
τὰ μὲν περὶ τῶν νόθων, καὶ παρεγγράπτων
ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκήκο
ὅτε ὄνταν τινῶν παρ' ἡμῖν, ὅτε συσκηναί ὁλ
δυναμένων. πάνυ, ὦ Ζεῦ, καὶ ἐπὶ τούτοις γ
λᾶν. ἡ γὰρ ἐστιν ἡ πολυθρύλητος ἀρετὴ,
καὶ φύσις, ἢ εἱμαρμένη, ἢ τύχη, ἀνυπόστατα
καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλακεί
ἀνθρώπων τῶν φιλοσόφων ἐπινοηθέντα, καὶ ὅμω
αὐτοχέδια ὄντα, οὕτω τοὺς ἀνοήτους πέπεικ
ὥστε ὀδεῖς ἡμῖν, οὐδὲ θύει βούλεται, εἰδὼς ὅ
κἂν μυρίας ἑκατόμβας παρασήσῃ, ὅμως τ
τύχῃ πράξουσαν τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἀ
ἀρχῆς ἑκάστῳ ἐπεκλώσθη. ἡδέως ἂν ὑμῖν ἐρ
μῶν σε, ὦ Ζεῦ, εἴ πω εἶδες ἢ ἀρετὴν, ἢ φ
σιν, ἢ εἱμαρμένην· ὅτι μὲ γοῦν καὶ σὺ ἀκ
ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διατριβαῖς, οἶδα, εἰ μ
καὶ κωφός τις εἶ, ὡς βοώντων αὐτῶν μὴ ἐπαί
πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγ
ὁρῶ γὰρ τοὺς πολλοὺς ἀχθομένους μοι λέγοντι,
συρίσποντας, ἐκείνους μάλιστα, ὧν καθήψατο
παῤῥησίᾳ τῶν λόγων. πέρας γοῦν, εἰ ἐθέλεις,
Ζεῦ, ψήφισμά τι περὶ τούτων ἀναγνώσομα
ἤδη ξυγγεγραμμένον. ΖΕΥΣ. Ἀναγνωθ
σὺ πάντα γὰρ ἀλόγως ἠτιάσω. καὶ δεῖ τὰ πολλ
αὐτῶν ἐπιχεῖν, ὡς μὴ ἐπιπλεῖον ἂν γίγνηται.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

Ἐκκλησίας συνόμου ἀγομένης, ἐν δόμῃ ἰσαμένε, ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε, πρόεδρος Ποσειδῶν, ἐπεστάτει Ἀπόλλων, γραμματεύει Μῶμος· τὸ νυκτὸς, καὶ ὁ ὕπνος τὴν γνώμην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων, ἢ μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ Βάρβαροι, ἐναμῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρεγγραφέντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐς θεοὶ δόξαντες, ἐμπεπλήκασι μὲν τὸν οὐρανὸν, ὡς μέσον εἶναι τὸ συμπόσιον ὄχλου ταραχώδους πολυγλώσσων τινῶν, ἐξυσκλύδων. ἐπιλέλοιπε μὲν ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥστε μιᾶς ἤδη τὴν κοτύλην εἶναι, ἀλλὰ τὸ πλῆθος τῶν πινόντων· οἱ δὲ ἐπὶ τὸ ἀνυθαδείας παρωσάμενοι τὸς παλαιός τε, καὶ ἀληθεῖς θεὸς, προεδρίας ἀξιῶσιν ἑαυτὸς παρὰ πάντα τὰ πάτρια, καὶ ἐν τῇ γῇ προτιμᾶσθαι θέλουσι, δέδοχθαι τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ ξυλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ τοῖς τροπὰς χθιζινὰς, ἐλέσθαι δὲ ἐπιγνώμονας τελείως θεὸς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν ἐκ τῆς παλαιᾶς βουλῆς τῆς ἐπὶ Κρόνου, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν δώδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς τὸν Δία. τούτους δὲ τὸς ἐπιγνώμονας, αὐτὸς μὲν καθήζεσθαι ὀμόσαντας τὸν νόμιμον ὅρκον, τὴν Στύγα. τὸν Ἑρμῆν δὲ, κηρύξαντα ξυναγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιοῦσι ξυντελεῖν εἰς τὸ συνέδριον. τοὺς δὲ ἥκοντας μάρτυρας ἐπαγομένους ἀναμοότους, καὶ ἀποδείξεις γένους. τὸν τεῦθεν δὲ, οἱ μὲν παρίτασαν καθ' ἕνα, οἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξελέζοντες, ἢ θεὸς εἶναι ἀποφανοῦσι, ἢ καταπέμψουσιν ἐπὶ τὰ σφέτερα ἤρια, καὶ τὰς

θήκας τὰς προγονικάς. ἢν δέ τις ἀλῷ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν ἐπιγνωσθέντων ἀκριθέντων ἐπιβαίνων καὶ ὑρανοῦ, εἰς τὸν τάρταρον ἐμπεσεῖν τοῦτον. ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτῶ ἕκαστον. καὶ μήτε τὴν Ἀθηναῖαν ἰᾶσθαι, μήτε τὸν Ἀσκληπιὸν χρησμῳδεῖν, μήτε τὸν Ἀπόλλω τοσαῦτα μόνον ποιεῖν, ἀλλ' ἕν τι ἐπιλεξάμενον, μάντιν, ἢ κιθαρῳδόν, ἢ ἰατρὸν εἶναι· τοῖς δὲ φιλοσόφοις προσφπεῖν, μὴ ἀναπλάττειν καινὰ ὀνόματα, μὴ ἃ λῆρεῖν φασὶ ὧν οὐκ ἴασιν. ὁπόσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιῶν ἠξιώθησαν, ἐκείνων μὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, συλεθῆναι δὲ ἢ Διὸς, ἢ Ἥρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινός· ἐκείνοις δὲ τάφον χῶσαι τὴν πόλιν, καὶ σήλην ἐπισῆσαι ἀντὶ βωμοῦ. ἢν δέ τις παρακούσῃ τοῦ κηρύγματος, καὶ μὴ ἐθελήσῃ ἐπὶ τοὺς ἐπιγνώμονας ἐλθεῖν, ἐρήμην αὐτῶ καταδικασθήσεσθαι.

ΖΕΥΣ. Τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα δικαιότατον, ὦ Μῶμε, καὶ ὅτῳ δοκεῖ, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα. μᾶλλον δὲ ὕτω γιγνέσθω. πλείους γὰρ οἶδ' ὅτι ἔσονται, οἱ μὴ χροτονήσοντες. ἀλλὰ νῦν μὲν ἄπιτε. ὁπόταν δὲ κηρυχθῇ ὁ Ἑρμῆς, ἥκετε, κομίζοντες ἕκαστος τὰ γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πατρὸς ὄνομα, καὶ μητρὸς, καὶ ὅθεν, καὶ ὅπως θεὸς ἐγένετο, καὶ φυλὴν, καὶ φράτορας. ὡς ὅστις ἂν μὴ παράσχῃ, ὑδὲν μελήσει τοῖς ἐπιγνώμοσιν, εἰ νεών τις μέγαν ἐπὶ γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ γ'.

Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

ΤΙΜΩΝ. Ὦ Ζεῦ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἐφέστιε, καὶ ἀστεροπητά, καὶ ὅρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπειρῶσι πρὸς τὰ μίσθια· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμην ἀστερισθεὶς τὸ πίπτον ἐς μέτρα, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς ἐς ῥυθμόν. πῶς σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπὴ, καὶ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργὴς, καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ πᾶσιν ποιητικὸς ἀτεχνῶς ἔξω τῶν παταγωδῶν ὀνομάτων. τὸ δὲ ἀοίδιμόν σου, καὶ ἐκηβόλον ὅπλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθῆρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον. θᾶττον γὰρ τις ἐπιορκεῖν ἐπιχειρήσειεν ἕωλον θρυαλλίδα φοβηθείς ἂν, ἢ τὴν τοῦ κεραυνοῦ φλόγα. ὥστε θαλόν τινα ἐπαναστείλασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς μὴ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι, μόνον γε τοῦτο οἰόμενοι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τὰ ἀσβόλου. ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀντιβροντᾷν ἐτόλμα, καὶ πάνυ σοι ἀπίθανος ὢν πρὸς ὥρας ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμοργὸς ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχήμων. πῶς γὰρ ὅπως γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρᾳ καθεύδεις; ὃς ὅτε τοὺς ἐπιορκούντων ἀκούεις, ὅτε τοὺς ἀδικοῦντας ἐπισκοπεῖς· λημᾷς δὲ, καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα, καὶ τὰ

ὦτα σμικρώφασαι καθάπερ οἱ παρηκόντες, ἐπεὶ νέος γε ἔτι καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τὴν ἀδικίαν, καὶ βιαίαν ἐποίησε, καὶ ὀλέθρου ἦγες τότε πρὸς αὐτὸς ἐκεχειρίαν· ἀλλ' ἀεὶ συνεργὸς πάντας ὁ κιρσὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο, καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν προηκοντίζετο, οἱ σφυμοὶ δὲ κορυνηδὸν, καὶ ἡ χιὼν σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα πετρηδόν. καὶ ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑετὸς τε ῥαγδαῖος, καὶ βίαιος, ποταμὸς ἑκάστη σαγήν. ὥστε τηλικαύτη σὺν ἀκαρεῖ χρόνου ναυαγία ἐπὶ τοῦ Δουκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑπολειφθῆναι πάντων καταδεδυκότων, μόγις ἕν τι κιβώτιον σωθῆναι, προσοκείλαν τῷ Λυκωρείᾳ ζάπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος ἀλαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. Τάγαθὰ γάρ τοι ἀκόλουθα τοῖς ῥᾳθυμίας τὰ πίχθρα καὶ μίζη παρ' αὐτῶν, ὅτε θύοντος ἔτι σοί τινος, ὅτε στεφανοῦντος, εἰ μή τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων. καὶ ὅτος ὁ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖσθοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν, καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναιότατε, ἀποφαίνουσι, παρωσάμενοι τὴν τιμῆς.

2. Ἐῶ λέγειν, ὁποσάκις ἤδη σου τὴν νεὼν σεσυλήκασιν. οἱ καὶ αὐτῷ σοὶ τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασι. καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ὤκνησας, ἢ ἀνασῶσαι τοὺς κύνας, τοὺς γειτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοῖς συλλάβοιεν ἔτι συσκοιαζομένους πρὸς τὴν φυγήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ γιγαντολέτωρ, καὶ τιτανοκράτωρ σκάθησο, τοὺς πλοκάμους ἀνελκρόμβους ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοίνυν, ὦ θαυμάσιε, πωλίκα παύσει ὅτως ἀμελῶς παροράμενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν

μίαν; πόσοι Φαέθοντες ἢ Δευκαλίωνες ἱκανοὶ πρὸς ἅπαξ ἐπέραντλον ὕδριν ἐξ βίε; ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας, τὰμὰ εἴπω, τοσάτας Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον εἰς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπεσθὴ πένης ἀφ' ἑαυτοῦ ἐγενόμην, οὐκ ἔτι ἐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, ἅτε προσβλέπουσιν οἱ τέως ὑποπτήσσοντες, καὶ προσκυνοῦντες, κἀκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι. ἀλλ' ἦν πού καὶ ὁδῷ βαδίζων ἐντύχοιμί τινι αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ ξηλίαν παλαιᾶς νεκρᾶς ὑπαίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην παρέρχομαι, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐντρέπονται, ἀσπάστητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεως ὑπολαμβάνοντες, τὸ δὲ περὶ πολλοῦ σωτῆρα καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον. ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τραπόμενος, ἀναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν ὑπομισθὸς ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ, καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὖ πράττοντας. ἀνιαρότερον γὰρ τοῦτό γε. ἤδη ποτὲ ἔν, ὦ Κρόνου καὶ Ῥέας υἱέ, τὸ βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσφάμενος, καὶ νήδυμον (ὡσὲρ τὸ Ἐπιμενίδου γὰρ ἐκοίμησαι) καὶ ἀναῤῥιπίσας τὸ κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος, μεγάλῃ ποιήσας τὴν φλόγα, ἐπισθείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεανικοῦ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν σοῦ σε, καὶ τὸ ἐκεῖ σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.

3. ΖΕΥΣ. Τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τραγῳδὸς ἐκ τῆς Ἀττικῆς, παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπορείᾳ, πίναξ ὅλος, καὶ αὐχμῶν,

καὶ ὑποδίφθερος; σκάπτῃ δὲ, οἶμαι, ἐπικεκυφὼς, λάελος ἄνθρωπος, καὶ θρασὺς, ὅπου φιλόσοφός ἐστι. ὃ γὰρ ἂν ὕστερος ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξέρχῃ καθ' ἡμῶν. ΕΡΜ. Τί φῄς, ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυττέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἑστιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας, παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια. ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλαζονείας. ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν ἔστιν τοιοῦτός ἐστιν, ἀυχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν, ὥστε βαρεῖαν καταφέρειν τὴν δίκελλαν; ΕΡΜ. Οὕτως ἔοικεν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ περὶ τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, ἐξ εὐηθείας, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους. ὃς ὑπὸ σωφροσύνης, κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος· ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κρόμμυος τὸ ἦπαρ, φίλους εἶναι αὐτοὺς καὶ ἑταίρους ᾤετο, ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ ἐξεστραγότες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν ἐκμυζήσαντες, καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς, ᾤχοντο, αὖον αὐτὸν καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γναρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προβλέποντες. πόθεν γὰρ ἢ ἐπικερδοῦντες, ἢ ἐπισιδόντες ἐν τῷ μέρει; Διὰ ταῦτα δικελλίτης ἐξ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄροτρον μισθοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ γνώμαι, εἰ Τίμων καλοῖτο, εἰδότες. ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν ὁ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος. εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυσυχῶν. ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κόλαξιν

ραξιν ἐκείνοις, ἐπιλελησμένοι ἀνδρὸς τοσαῦ-
τα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πιόταται καύσαντος
ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν· ἔτι γὰρ ἐν ταῖς ῥισὶ
τὴν κνίσαν αὐτῶν ἔχω· πλὴν ὑπ' ἀχολίας
τε καὶ θορύβου πολλοῦ τῶν ἐπιορκούντων, καὶ βια-
ομένων, καὶ ἁρπαζόντων, ἔτι δὲ φόβου τοῦ παρὰ
ῶν ἱεροσυλούντων (πολλοὶ γὰρ ἦσαν καὶ δυσφύ-
ακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐ-
θέλησαν) πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς
τὴν Ἀττικήν, καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ
λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομένων
γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγότων, οὐδὲ ἐπα-
κούειν ἐστὶ τῶν εὐχῶν. ὥστε ἡ ἐπιθυμία μοι
περὶ τὰ ὦτα καθῆκε, ἢ ἐπιτρίβηναι πρὸς
αὐτῶν, ἀρετήν τινα καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους
μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυντρόντων. Ἀλλ' ταῦτά τοι
καὶ τοῦτο ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς οὐ
φαῦλον ὄντα. ὅμως δὲ τὸν Πλοῦτον, ὦ Ἑρμῆ,
παραλαβών, ἄπιθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος.
ἀγέτω ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ'
αὐτοῦ, ἐμμέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι,
μηδὲ ἀπαμαθέσθωσαν ὅτω ῥᾳδίως, καὶ ὅτι
μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὖθις σπαδιάκῃ αὐτοὺς
τῆς οἰκίας. ὡς ὁ τοῦ κολάκων εἶναι, καὶ
τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτόν,
καὶ αὖθις μὴ σκέψομαι, ἐὰν δίκλω δώσουσιν,
πρόσω τὸν κεραυνὸν ἐπισκυάσω· κατεαγ-
μένοι γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀποσωμωμένοι εἰσὶ δύο
κλίνες αἱ μέγισται, ὁπότε φιλοτιμότερον ἡ-
ώντισα πρώην ἐπὶ τὴν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν, ὃς
ῆθε τοὺς ὁμιλητὰς, μηδὲ ὅλως εἶναί τινας
ἡμῶν τοὺς θεούς. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν διήμαρτον, ὑπερ-
ῆλθε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ κε-
αυνὸς εἰς τὸ ἀνάκρουσον παρασκήψας, ἐκείνό
τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συντρί-
θη παρὰ τὴν πέτραν· πλὴν ἱκανὴ σὺ τοσούτῳ

καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν.

4. ΕΡΜ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι, καὶ θρασύν; ὃ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον. ἰδοὺ γοῦν αὐτίκα μάλα πλούσιος ὢν πενεστάτους καταστήσει ὁ Τίμων, βοήσας καὶ παῤῥησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτε ἐπικεκυφὼς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος. ΠΛΟΥ. Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ΖΕΥΣ. Διὰ τί, ὦ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα ἐμοῦ κελεύσαντος; ΠΛΟΥ. Ὅτι νὴ Δία ὑβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα, πατρῷον αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ σῦκον ὑπὸ τῶν χειρῶν ἀποῤῥιπτοῦντες. αὖθις δὲ ἀπέλθω, παρασίτοις, καὶ κόλαξι, καὶ ἑταίραις παραδοθησόμενος; ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με, τοὺς αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς εὐφρανέσθαι ποιήσοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ καὶ εὐπόθητος. ὅτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέσεσθαι, ἣν προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκελλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάντους δωρεὰς ἀμελητὶ προϊέμενοι. ΖΕΥΣ. Οὐδέν ἔστι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται εὐφρανεῖ σε, πάνυ γοῦν αὐτὸν ἡ δίκελλα πεπαιδαγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφῦν, ὡς χρὴν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. Σὺ μὲν τοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναί μοι δοκεῖς, ὃς νῦν μὲν τὸν Τίμωνα αἰτιᾷ, ὅτι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἠφίει εἰσιέναι ἐλευθέρως, ὅτε ἀπεκλείετο, ὅτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τοὐναντίον ἠγανάκτεις κατὰ τὸν πλοῦτον, κατακεκλεῖσθαι

κεκλεῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλῃσὶ, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς, ὡς μηδὲ παρακύψαι σοι ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦτα γὰρ ἀπαδύρῃ πρός με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ, καὶ ἅμα τοῦτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνῃ, καὶ φροντιδος ἀνάπλεως, σωρεσπακὸς τὰς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν, καὶ ἀποδρᾶσαι θέλων ἀπῃλῶν, εἰ καιρὸν λάβοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδηνον ἐδόκει σοι ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάλην παρθενεύεσθαι, ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήροις παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον τῷ τόκῳ, καὶ τῷ λογισμῷ. ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες αὐτὰς, ἐρῶντας μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν ὑπὸ τολμῶντας, ὑδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, ὑ τὸ αὐτὰς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ φάτνῃ κύνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τὰ κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πιόντι ἐπιτρέπουσαν. καὶ προσέτι γε καὶ καταγέλας αὐτῶν φιλομένων, καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καινότατον, αὐτὰς ζηλοτυπούντων, ἀγνοούντων ὃ ὡς κατάρατος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδοτρίψ ὑφιεὶς λαθραίως, ἐμπαροινήσῃ τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέρασον δεσπότιν, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόσωμον λυχνίδιον, καὶ δυσαλθὲς θρυαλλίδιον, ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας ταῖς τόκοις. πῶς ἂν οὖν ἄδικον, πάλαι μοὶ σε ταῦτα αἰτιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τἀναντία ἐπικαλεῖν;

5. ΠΛΟΥ. Καὶ μὴν εἰ γε ἀληθῆ ἐξετάζοις, ἄμεινόν σοι εὔλογα δόξω ποιεῖν. τοῦτο γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνήμερον, ἀμελὲς,

καὶ

κὴ σὺν εὐνοϊκὸν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκότας ἂν δεκοίην τύς τε αὖ καττάκλφσεν ἐν θύραις, κὴ σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμλω, κὴ πιμελὴς, κὴ ὑπέρογκος, ἐπιμελεμλύες, ὅτε προσαπιομλύες αὐτύς, ὅτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθείλω πρός τινος, ἀνοήτως ἐνόμιζον εἶναι κὴ ὑοριστὰς, ὃδὴν ἀδικξντά με ὑπὸ τοσύταις δεσμοῖς καττασήποντας, σὺν εἰδότας ὡς μῦ μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες. ὅτ' ἦν ἐκείνυς, ὅτε τὺς πάνυ προχείρυς εἰς ἐμὲ τύτυς ἐπαινῶ, ἀλλὰ τὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, κὴ μήτε ἀφεξομλύες τὸ παράπαν, μήτε προησομλύες τὸ ὅλον. Σκόπει νῦν, ὦ Ζεῦ, πρὸς σὲ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, κὴ καλὴν, ἔπειτα μήτε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τὸ παράπαν, ἀφιεὶς κὴ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτας, κὴ μεθ' ἡμέραν, κὴ ξυνεῖναι τοῖς βυλομλύοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχοθυησομλύῳ, ἀνοίγων τὰς θύρας, κὴ μασεωπεύων, κὴ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἆρα ὁ τοιῦτος ἐᾷν δόξειεν ἄν; ὁ σύ γε, ὦ Ζεῦ, φαίης ἄν, ἐραστὰς πολλάκις. εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων, ὁ δὲ, μήτε αὐτὸς προσάπλοιτο ἀκμαίας κὴ καλῆς παρθένε, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ κὴ σειρὰν καθακλείσας παρθενεύοι, κὴ ταῦτα ἐᾷν φάσκων, κὴ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χρόας, κὴ τῆς σαρκὸς σκληρικίας, κὴ τῶ ὀφθαλμῶν ὑπνοδεδυκότων, ἔθ' ὅπως ὁ τοιῦτος ὁ παραπαίειν δόξειεν ἄν, δέον παιδοποιεῖσθαι, κὴ ἀπολαύειν τῦ γάμυ, καταμαραίνων εὐπρόσωπον ὄντα κὴ ἐπέρασον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῇ θεσμοφόρῳ τρέφων ἀφ' παντὸς δ' βίυ; Διόπερ ταῦτα καὶ αὐτὸς

αὐτὸς πολλάκις ἀγαναπλῶ, πρὸς σὲ μὲν ἀτίμως λακπιζόμενος, καὶ λαφυστόμενος, καὶ ξαντλούμενος· ὑπὸ σέων δὲ, ὥσπερ σιγμαΐας δραπέτης πεπεδημένος. ΖΕΥΣ. Τί ἂν ἀγαναπλεῖς κατ' αὐτῶν; δίδασι γὰρ ἐμφαλὴν καλὴν τὴν δίκλω. οἱ μὲν ὥσπερ ὁ Τάνταλος ἄποροι καὶ ἄγλυστοι καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχυνότες μόνον τῷ χρυσίῳ· οἱ δὲ καθάπερ ὁ Φινεὺς ἀπὸ τῆς φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν Ἁρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη, σωφρονεστέρῳ παραπολὺ τῷ Τίμωνι ἐντυξόμενος. ΠΛΟΥ. Ἐκεῖνος γάρ ποτε παύσεται, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπημένου, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν, φθάσαι βαλόμενος τὴν ἐπιῤῥοήν, μὴ ὑπεράντλως εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν· ὥστε ἐς τὸν Δαναϊδῶν πίθον ὑδροφορήσω μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσω, τὰς κύτρας μὴ σέγοντος, ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι ἡδὺ ἐκχυθησομένου ὑπὸ ἐπιῤῥέοντος, ὕστως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου, ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος. ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξηται τὸ κεχηνὸς τοῦτο, καὶ εἰς τὸ ἄπαξ ἀναπεπλημμένον ἐκχυθέντος σου βραχεῖ σε, ῥᾳδίως εὑρήσῃ τὴν διφθέραν αὖθις, καὶ τὴν δίκελλαν σὺ τῇ τρυγὶ τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλυτίζετε αὐτόν. σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιὼν, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τὰς κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸ κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθνηκυῖαν αὐτὸν δεησόμεθα.

6. ΕΡΜ. Πρᾶγμα, ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γενναῖε, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν. ΠΛΟΥ. Οὐκ ἀεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μὲ ἀπίω παρά τινι πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, τότε οἷός εἰμι βραδὺς εἶναι, καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις

λις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσαντ& σὺν ὀστέοις ἔ πεμψόντος. ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πλοῦν ὄψῃ πολὺ τ ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γὰρ ἔπεσεν ἡ ὑσπληγξ, κἀγὼ ἤδη ἀναικηρύττομαι νενικηκὼς, ὑπερπηδήσας τὸ σάδιον, ἀδὲ ἰδόντων σύνοτε τ θεατῶν. ΕΡΜ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῄς. ἐγὼ δὲ & πολλὰς ἀναπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὴν ἀδὲ ὀβολὸν ὥστε πρίασθαι βρόχον ἐχοντας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους κὴ πολυτελεῖς ἐπὶ λαμπρῶν ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς ἀδὲ κὴ ἂν ὑπῆρξε πώποτε. & ὅμως πορφυροῖ, & χρυσόχλωροι προσέρχονται, ἀδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν. ΠΛΟΥ. Ἕτεροῖον τοῦτ' ἐστὶν, ὦ Ἑρμῆ, κὴ ἀχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε, ἀδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλοῦτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτοὺς, ἅτε πλουτοδότης & μεγαλόδωρος κὴ αὐτὸς ὤν· δηλοῖ γοῦν κὴ τῷ ὀνόματι. ἐφθόνουν τοίνυν μετοικισθῆναι δέῃ με παρ' ἕτερον πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, & κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς, φορητὸν ἀράμενοι μετακομίζεσι. κὴ ὁ μὲν νεκρὸς σὺν σκοτεινῷ πυ τῆς οἰκίας πρόκειται, ὑπὲρ τὰ γόνατα, παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ σκεπόμενος, πεμμάχητος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ ἢ οἱ ἐπελπίσαντες, σὺν τῇ ἀγορᾷ πεμπόμενοι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπετόμενοι, τετριγότες οἱ νεοττοί. ἐπεὶ σ' ἂν ἢ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, κὴ τὸ λῖνον σὺμηνθῇ, κὴ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, κὴ ἀνακηρυχθῇ μου ὁ καινὸς δεσπότης, ἤτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, σὺ παιδικῶν τίμιος ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γνάθον ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔχω& ὧν ἐπερήτησαν αὐτῷ μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γεναῖος ἁπλακόων, σκεῖνος μὲ, ὅστις ἂν ἢ ποτὲ, ἀσπασάμενος με, αὐτῇ δέλτῳ θεὶς φέρων, ἀντὶ ξένης

τέως Πυῤῥίᾳ, ἢ Δρόμωνι, ἢ Τιβίῳ, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μεγαλομαθεῖς, τὰς μάτην κεχηνότας σκείνας ἀλλήλας ἀποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτὰς ὁ θύννος μυχῷ τῆς σαγήνης διέφυγεν, σὺν ὀλίγον τὸ δελεαρ καταπινών. ὀδὲ ἐμπεσὼν ἀθρόος ἐς ἐμὲ ἀπροκάλως, καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην περιφερῶς, καὶ παριὼν ἄλλος μαστίξῃ τις, ὄρθιον ἐφιεὶς τὸ ὄς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνάκλορον προσκυνῶν, σὺν ἔτι φορητός ἐστι τοῖς συλλυχάνουσιν, ἀλλὰ τάς τε ἐλευθέρας ὑβρίζῃ, καὶ τὰς μισθάλλας μαστιγοῖ, ἀπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεισιν, ἄχρις ἂν ἢ ἐς πορφίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι παραδὺς ἑαυτὸν ὀμνύουσιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος, ἢ Κάδμου, συνετώτερον δὲ τοῦ Ὀδυσσέως, πλουσιώτερον δὲ συναμφοτέρων Κροίσων ἐκκαίδεκα, σὺν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος σκηχὴ τὰ κατ' ὀλίγον σκ πολλῶν ἐπιορκιῶν, καὶ ἁρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνηλεγμένα.

7. ΕΡΜ. Αὐτά πως κεδὸν φῂς τὰ γιγνόμενα. ὁπόταν δὲ ἓν αὐτόπους βαδίζῃς, πῶς ἔτω τυφλὸς ὢν εὑρίσκῃς τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκῃς, ἐφ' οὓς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥ. Οἴῃ γὰρ εὑρίσκειν με οἵ τινές εἰσι; ΕΡΜ. Μὰ τὸν Δία ἐ πάνυ. ἐ γὰρ Ἀριστείδου καταλιπὼν, Ἱππονίκου καὶ Καλλίᾳ προσῄῃς, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων, ἐδὲ ὁλοῦ ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καταπεμφθείς; ΠΛΟΥ. Ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι τοξεύοντος ἄχρις

ἄχρις ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσών. ὁ δὲ ὅστις ἂν πρῶτός μοι ξυτύχῃ ἀπαγαγὼν ἔχέτω, σὺ δὲ τὸν Ἑρμῆν, ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τῶν κέρδους προσκιωῶν. ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐξηπάτηκε Ζεὺς, εἰ μὴ μόνος σε κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζῃ, ὅσους ἂν οἴηται δίκαιος εἶναι πλουτεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥ. Καὶ μάλα δικαίως, ὦ γαθὲ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον οὕτω χρῆμα, καὶ πρὸ πολλοῦ σκελοιπὸς ὢν βίᾳ, ὅπερ καὶ ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥᾳδίως, ἀμαυρὸν οὕτω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾷον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω ξυνιὼν, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. Εἶτα πῶς ἐπιδὰν καταλίπῃς αὐτοὺς, ῥᾳδίως φεύγεις, ἐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; ΠΛΟΥ. Ὀξυδερκὴς τότε πῶς καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.

8. ΕΡΜ. Ἔτι δή μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς ὢν (εἰρήσεται γὰρ) καὶ πρεσβύτης ὢν χρὸς ἐπὶ βαρὺς ἐκ τοῦ σκελοῦ, τοσούτους ἐρασὰς ἔχοις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σὲ, καὶ τυχόντας μὲν εὐδαιμονεῖν οἰεσθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, ἐκ ἀνέξεσθαι ζῶντας; οἶδα γὰρ τινας ἐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, ὡς τε καὶ εἰς βαθυκήτεα πόντου φέροντες, ἔρριψαν αὐτοὺς, καὶ πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτι περ ἐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν, εὖ οἶδα, ὅτι ὁμολογήσας, εἴ τι ξυνίης σαυτῷ, κορυβαντιᾷν αὐτοὺς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ἐπιμεμηνότας. ΠΛΟΥ. Οἴει γὰρ τοιοῦτον, οἷός εἰμι ὀφθαλμοῖς αὐτοῖς χαλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστιν; ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσί;

ΠΛΟΥ.

ΠΛΟΥ. Οὐ τυφλοὶ, ω ἄριστε, ἀλλ' ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη, αἴπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ἐγὼ μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶμι, προσωπεῖον ἀναθέμενος ἐρασμιώτατον, λιμὸν χρυσοῦν καὶ λιβάδα λιπαρὰν, καὶ ποικίλα ἐνδύς, σκυθρωπάζω αὐτούς. οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ πλοῦτον, ἐρῶσι καὶ ἀπόλλυνται μὴ συνιέντες. εἰ γέ τις αὐτοῖς ὅλον ἀπογυμνώσας, ἐπιδείξειέ με, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον ἂν αὐτῶν ἀπολυόμενοι τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεπιτηδείων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων. ΕΡΜ. Ἆρ' οὖν ὅτι ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ ἀναθέμενοι, ἔτι ἀπατῶνται; καὶ ἢν τις ἀφαιρῆται αὐτούς, θᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόοιντο; ἐγὼ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς ὡς ἄχρις ἡ ἐυμορφία ἐστὶν, ἔνδοθεν τὰ πάντα ὄντας. ΠΛΟΥ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζεται. ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΠΛΟΥ. Ἐπειδάν τις σὺν τῶν τὸ πρῶτον ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσέρχεταί με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἄνοια, ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ κολακεία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα μυρία. ὑπὸ δὴ τούτων ἁπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζω τε τὰ μὴ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν φευκτῶν, κἀμοὶ τῶν πάντων σκληρὸν πατέρα τὸν εἰσελεύσεσθαι κακῶν ἐτέθην, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν. καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἄν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἄν.

9. ΕΡΜ. Ὡς δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλισθηρὸς καὶ δυσκάθεκτος καὶ ἀμφιδρυκλικὸς, ὀδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχέλεως ἢ οἱ ὄφεις ἀπὸ τοῦ θαλ-

τύλου

τύλων δραπετεύσ σὐκ οἶδα ὅπως. ἡ πενία ἐμ
παλιν ἐξώδης τε καὶ ἐυλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἀγ
κιστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντ῀ τοῦ σώματος
ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας ἐυθὺς ἔχειν, καὶ μὴ
ἔχειν ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺ πλ
φλυαρῆντας ἡμᾶς πρᾶγμα ὑ μικρὸν διέλαθε
ΠΛΟΥ. Τὸ ποῖον; ΕΡΜ. Ὅτι τ
θησαυρὸν ὐκ ἐπηγαγόμεθα, ὅπερ ἔδει μάλιστα
ΠΛΟΥ. Θάῤῥει τοῦτο γε ἕνεκα, ὦ τῇ γ
αὐτὸν καταλείποντων ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπ
σκήψας ἔνδον μοῦσαν ἐπικλησάμενον τὴν θ
ραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενὶ, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσ
βοήσαντος. ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐπιβαίνωμεν
δη τῆς Ἀττικῆς. καί μοι ἔπου ἐχόμενος τ
χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τὴν ἐχατιὰν ἀ
φίκωμαι. ΠΛΟΥ. Εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ,
χθραγωγῶν, ἐπεὶ ἢν γε ἀπολίπῃς με, Ὑπε
βόλω τάχα ἢ Κιλέωνι ἐμπεσοῦμαι φθονοῦν
ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδήρ
πρὸς λίθον; ΕΡΜ. Ὁ Τίμων οὗτοσὶ σκά
πτει πλησίον, ὀρυττων καὶ ὑπολίθου γήδιον. πα
παὶ, καὶ ἡ πενία πάρεστι, καὶ ὁ πόνος ἐπεῖνος,
ἡ καρτερία δὲ καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦ
τος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπεινουμένων
ἁπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων.
ΠΛΟΥ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῆ,
τὴν ταχίστην; ἐ γὰρ ἄν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἄ-
ξιόλογον πρὸς ἄνδρα, ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέ-
δου φθειρόμενον. ΕΡΜ. Ἀλλως ἔδοξε τῷ
Διΐ. μὴ ἀποδιλιῶμεν οὖν.

10. ΠΕΝΙΑ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγῃς, ὦ
Ἀργαφόντα, χθραγωγῶν. ΕΡΜ. Ἐπὶ
τουτονὶ τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός.
ΠΕΝ. Νῦν ὁ πλοῦτος ἐπὶ Τίμωνα, ὁπότε
αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς τρυφῆς πα-
ραλαβοῦσα, τουτοισὶ παραδοῦσα, τῇ σοφίᾳ καὶ τῇ
πόνῳ,

νᾶν, γενναῖον ἄνδρα κ᾽ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα;
τως ἄρα ἐυκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ,
ἐυαθλίκητος, ὃς θ᾽ ὁ μόνον κλῆμα εἶχον, ἀφαι-
ῶδέ με ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασμένον, ἵν᾽
ῦθις ὁ Πλοῦτος παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρει καὶ
ύφῳ ἐξοφήσας ὁμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν &
γεννῆ κ᾽ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ
άκος ἤδη γεγενημένον. ΕΡΜ. Ἔδοξε ταῦτα,
Πενία, πῷ Διΐ. ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι, κ᾽ ὑμεῖς
, ὦ Πόνε, κ᾽ Σοφία, & οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι,
τος δὲ τάχα εἴσε), οἵαν με ἔσαν ἀπολείψῃ, ἀ-
αθὴν συνεργὸν, & διδάσκαλον τ᾽ ἀρίστων, ᾗ συνὼν
γιφνὸς μὲ τὸ σῶμα, ἐῤῥωμένος δὲ τὴν γνώμην
ετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, & πρὸς αὐτὸν ἀπο-
λέπων, τὰ δὲ ἀστεῖα πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ
σιν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. ΕΡΜ. Ἀπέρ-
ον). ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

11. ΤΙΜ. Τίνες ἐσέ, ὦ κατάρατοι; ἢ
ἐ βουλόμενοι θεῦρο ἥκετε, ἄνδρα ἐργάτην κ᾽
ιοθοφόρον συνοχλήσαντες; ἀλλ᾽ ὑ χαίροντες ἄ-
τιτε μιαροὶ πάντες ὄντες. ἐγὼ γὰ ὑμᾶς αὐτίκα
άλα βάλλων τοῖς βώλοις κ᾽ τοῖς λίθοις συν-
ρίψω. ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ
βάλῃς· ὑ γὰ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ᾽ ἐ-
γὼ μὲ Ἑρμῆς εἰμι, ὗτος δὲ ὁ Πλοῦτος. ἔπεμ-
ψε δὲ ὁ Ζεὺς, ἐπακούσας τ᾽ ἐυχῶν. ὥστε ἀ-
γαθῇ τύχῃ δέχου τ᾽ ὄλβον, ἀπόσας τ᾽ πόνων.
ΤΙΜ. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καί τοι θεοὶ
όντες, ὡς φατέ. πάντας γὰ ὁμοῦ κ᾽ θεοὺς κ᾽ ἀν-
θρώπους μισῶ. τυτονὶ δὲ τ᾽ τυφλὸν, ὅς τις
ἂν ᾖ, & ἐπιτρίψαι μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ.
ΠΛΟΥ. Ἀπιωμὲν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς Διὸς,
μελαγχολᾷ γὰ ὁ ἄνθρωπος ὑ μετρίως μοι
δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθῃ προσλαβών. ΕΡ.
Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον
κ᾽ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τὼ χεῖρε

λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχλω, καὶ πλάστῃ πάλ
καὶ ἴσθι Ἀθλωαίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα
ἀχαρίς αν ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονο
ΤΙΜ. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μ
ἱκανός ἐμοὶ πλοῦτος ἡ Δίκελλα, τὰ δ' ἄλλα
δαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντ
ΕΡΜ. Οὕτως ὦ τὰν ἀπάνθρωπε;

Τὸν γ' φέρω Διὶ μῦθον ἁπλοΐα τε κραίερόν
Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲ εἶναί σε, τ
σαῦτα ὑπ' αὐτῶν δηνὰ πεπονθότα, μισόθεον
μηδαμῶς, ὅτως ἐπιμελησμένων σοῦ τῶν θε
ΤΙΜ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλ
στη χάρις τῆς ἐπιμελείας, τουτονὶ δὲ τὸν Πλοῦτ
ἐκ ἂν λάβοιμι. ΕΡΜ. Τί δή; ΤΙΜ. Ὅ
τι δ' πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος ὅτος κατ
ἐστη, κόλαξί τε παραδοὺς, καὶ ἐπιβουλὰς ἐπαγ
γὼν, δ' μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθείας ἀφ
φθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας, τέλος δὲ, ἀφ
καταλιπὼν, ὅτως ἀπίστως δ' προδοτικῶς. ἡ φι
τίστη δὲ πενία πόνοις μετὰ τοῖς ἀνδρικωτάτοις κ
ταξυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας δ' παῤῥησί
προσομιλοῦσα, τότε ἀναγκαία κάμοιγε παρεῖχ
καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευσεν, ἵ
αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι βέβ
καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν ὅτ
κόλαξ θωπεύων, ὅτε συκοφάντης φοβῶν, ὅ δ
μος παροξυνθεὶς, ἐκ ἐκκλησιαστὴς ψηφοφο
σας, καὶ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελέσθαι δύνα
ἄν. ἐῤῥωμένον τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων, τοῦτ
τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενον, ὅδὲ ἐφ
τῶν οὐ σφοδρὰ κακῶν, ἱκανὰ δ' ἀμαρκῆ ἔχω τὰ ἄλ
φιτα παρὰ τὴν δικέλλης. ὥστε παλίνδρομος ἄπ
ιθι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Δ
ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώπους μισο
οἰμώζειν ποιῆσαι. ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ γαῖ
ἅ γὰ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδειοι πρὸς οἰμωγήν. ἀλ

α τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μυδρακιώδη, ⸗ τ
λῆτον παράλαβε, ὅτε ἀπόλητα εἰσὶ τὰ
ῦρα τὰ παρὰ ⸗ Διός.

12. ΠΛΟΥ. Βάλε, ὦ Τίμων, δικαιολο-
ήσομαι πρός σε, ἢ χαλεπάνῃς μοι λέγοντι;

ΤΙΜ. Λέγε, μὴ μακρὰ μόν τοι, μὴ ⸗ μοι προ-
μίων, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες, ἀνέξομαι
άρ σε ὀλίγα λέξοντα, ἀλλὰ τ Ἑρμῆν τετονί.

ΠΛΟΥ. Ἔχεις μόν τοι ἴσως ⸗ μακρὰ
πεῖν ἔτω πολλὰ ὑπό σε καλησορηθέντα· ὅμως
⸗ ὅρα, εἴ τι σε, ὡς φῂς, ἠδίκηκα, ὃς τ μὲ ἠδίσων
πάντων αἴτιός σοι καλέσην, ⸗ τιμῆς ⸗ προεδρίας
καὶ ⸗ φάνων, ⸗ τ ἄλλης τρυφῆς. ⸗ ἔλειπτο δέ
οι ⸗ ἀοίδιμος δι' ἐμὲ ἦθα, ⸗ ⸗ ισπέδασος.
δέ τι χαλεπὸν ὦν τ κολάκων πέποιθας,
ναίτιος ἐγώ σοι· μᾶλλον ⸗ αὐτὸς ἠδίκημαι
ῦτο ὑπό σε, διότι με ἔτως ἀτίμως ὑπέβαλλες
ανδράσι καταράτοις, ἐπαινέσι ⸗ καλησοπεύσι,
τ πάντα τρόπον ἐπιβελεύσί μοι. ⸗ τό γε τε-
δυταῖον ἔφησθα, ὡς προδέδωκά σε, τὸ ναυπλίον δὲ
αὐτὸς ἐξκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελα-
θεὶς ὑπό σε, ⸗ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεὶς τ οἰκίας.
τοιγαρῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτῃ
τὴν διφθέραν ἡ τιμιωτάτη σοι Πενία ⸗ ἐνέθηκεν.
ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ἔτοσι, πῶς ἱκέτευον τ Δία
μηθ' ἥκειν παρά σε, ἔτω δυσμενῶς μοι προσενη-
γμένον. ΕΡΜ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλῆτε,
⸗ ἤδη γεγένηται; ὥστε θαρρῶν ξυνδιάτριβε
αὐτῷ, καὶ σὺ μὲ σκάπτε, ὡς ἔχῃς. σὺ δὲ τ
θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ. ὑπακύσει ⸗ γοῦν
μβοήσαντί σοι.

13. ΤΙΜ. Πῆσέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖθις
πλητέον. τί γὰρ ἂν ⸗ πάθοι τις, ὁπόταν οἱ θεοὶ
διάζοιντο; πλὴν ὅρα γε, εἰς οἷά με πράγματα
μβαλεῖς τ κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαι-
μονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω ἰσθλὸν λήψομαι,

ἀδὲν

μαι ὐδὲν ἀδικήσας, κ) τοσαύτας φροντίδας ἀ
ναδέξομαι. ΕΡΜ. Ὑπόσηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμ
κ) εἰ χαλεπὸν τοῦτο, κ) ὐκ οἶσόν ἐσιν, ὅπως οἱ κο
λακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τ φθόνε, ἐγ
δὲ ὑπὲρ τὴν Αἰτνλω ἐς τ ὐρανὸν ἀναπλησ
μαι. ΠΛΟΥ. Ὁ μὲ ἀπεληλυθεν, ὡς δοκῶ
τεκμαίρομαι γ τῇ εἰρεσίᾳ τ πλερῶν, σὺ δ
αὐτὸ ἐκέλευε. ἀναπέμψω γάρ σοι τ θησαυ
ρὸν ἀπελθὼν, μᾶλλον δὲ παῖε. σὶ φημι θησαυ
ρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τούτῳ, κ) πάρεχ
σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθεια
καταφέρων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσήσομαι.

14. ΤΙΜ. Ἄγε δὴ, ὦ δίκελλα, νῦν μ
ἐπίῤῥωσον σεαυτὴν, καὶ μὴ κάμῃς σὺ γ βάθε
τ θησαυρὸν ἐς τὸ φανὲς προκαλεσμένη. ὦ Ζ
τεράστια, κ) φίλοι Κορύβαντες, κ) Ἑρμῆ κερδῶ
πόθεν χρυσίον τοσοῦτον, ἢ πᾶ ὄναρ ταῦτά ἐσι; δ
δια γῆν, μὴ ἄνθρακας ἔυρω ἀνεῤῥόμβους. ἀλλ
μὴν χρυσίον ἐσιν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ, κ
τὴν πρόσοψιν ὑπερηδισον. ὦ χρυσὲ, δεξιώμα
κάλλιστον βροτοῖς. αἰθόμενον γ πῦρ ἅτε διαπρ
πῦς κ) νύκλως ἐ μεθ' ἡμέραν. ἐλθὲ, ὦ φίλταλε, κ
ἐρασμιώταλε. νῦν πείθομάι γε κ) Δία ποτὲ γε
νέσθ χρυσόν. τίς γ ὐκ ἂν παρθένος ἀναπεπτα
μηρίοις ταῖς κόλπαις ὑποδέξαιτο ἔτω καλὸν ἐρα
σὴν Δαφὸ ἔτ τέγες καταῤῥέοντα; ὦ Μίδα, κ
Κροῖσε, κ) τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς ὐδὲ
ἄρα ἦτε πρὸς Τίμωνα κ) τ Τίμωνος πλοῦτον,
ὦ γε ὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσ. ὦ δίκελλα,
κ) φιλτάτη δι' ἣν ἔρα. ὑμᾶς μὲ τῷ Παν τοῦτ
ἀναθεῖναι καλόν. αὐλὸς γ ἤδη πᾶσαν περιάμμος
τὴν ἐχαλίαν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ θ
θησαυρὸ μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθ, τ αὐ
τὸν ἐ τάφον ἀποθανὼν ἕξειν μοι δοκῶ. δεδόχθ
δὲ ταῦτα, κ) νενομοθετήσθω πρὸς τ ἐπίλοιπο
βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, κ) ἀγνωσία, κ) ὑπέ
ο ψία

ψία. φίλῳ ἢ ξένῳ, ἢ ἑταίρῳ, ἢ ἐλεύθερος, ὑθλῳ πολύς· καὶ τὸ οἰκτείραι δακρύοντα, ἢ ἐπικυρῆσαι δεομένῳ, παρανομίας καὶ κατάλυσις τῶν ἐθῶν. μονήρης δὲ ἡ δίαιτα, καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλῳ εἷς Τίμων, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ καὶ ἐπίβουλοι, καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῶν μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδοι μόνον, ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα, καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων ἢ χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν, καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα, ἡ ἐρημία δὲ ὁρᾷ ἔσω τρὸς αὐτούς. φυλέται δὲ, καὶ φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πατρὶς αὐτὴ, ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ νόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα. πλουτείτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπερορᾶτω ἁπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος, καὶ καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος, καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐωχείτω, μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, σπουδαίων τῶν ἄλλων. καὶ ἄταξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ σίφανον ἐπενεγκεῖν, καὶ ὄνομα μὴ ἔσω ὁ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ ἤδισον. τρόπος δὲ γναρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργὴ, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἰδοίμι σὺν πυρὶ διαφθείροντα καὶ σβεννύναι ἱκετεύοντα, πίττῃ καὶ ἐλαίῳ καταστεννύναι. καὶ ἤν τινα τῶν χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρῃ, καὶ δὲ τὰς χεῖρας ὀρέγων ἀντιλαβέσθαι δέηται, ἀθεῖν καὶ τοῦτο ἐπὶ κεφαλὴν πίπτοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη· οὕτω γὰρ ἂν τὴν ἴσην ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἑκεκρατίδης Κολυττεύς, ἐπεψηφισε τῇ σκληρίᾳ Τίμωνι ὁ αὐτός· εἶεν. ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμεμψώμεθα αὐτοῖς.

15. Πλὴν ἄλλα πολλὰ ἂν ἐποιησάμην ἅπασι γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι,

διότι ὑπερπλουτῶ, αἰσχύνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς. καί τοι τί τοῦτο; φεῦ δὲ τάχους, πανταχόθεν σωθέντι, κεκονιμένοι καὶ πνοὺς ιῶντες, οὐκ οἶδα, ὅθεν ὀσφραινόμενοι χρυσίου. πότερον ἐν ἐπὶ τὸ πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο παροράμενοι; τοῦτο οἶμαι κρεῖττον, ὥστε δεχώμεθα ἤδη αὐτούς, ὑποσαίνοντες. φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρώην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸ βρόχον, πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμπεμεκώς. ἀλλ' εὖγε ἐπαίνεσεν ἀφικόμενος, οἰμώξεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων. ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορφώταλε, καὶ ἥδιστε, καὶ συμποτικώτατε. ΤΙΜ. Νὴ κύ σύγε, ὦ Γναθονίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώταλε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπλότατε. ΓΝΑΘ. Ἀεὶ φιλοσκώμμων σύ γε. ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τί σοι ἆσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυράμβων ἤκω κομίζων. ΤΙΜ. Καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ἄσῃ μάλα ἐμπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δρυΐ. ΓΝΑΘ. Τί τοῦτο; πάϊφε, ὦ Τίμων; μαστύρομαι, ὦ Ἡράκλεις, ἰὼ ἰώ, προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρεως πάγον. ΤΙΜ. Καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φόνῳ τάχα προκεκλήσῃ με. ΓΝΑΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας δὲ χρυσίου, δηνοῦ γὰρ ἰχαιμόν ἐστι τὸ φάρμακον. ΤΙΜ. Ἔτι μᾶλλον; ΓΝΑΘ. Ἄπιθι, σὺ δὲ ἐ χαιρήσεις, οὕτω σκαιὸς οὐκ χρηστὸς γενόμενος.

15. ΤΙΜ. Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσιών, ὁ

ἀναφαλαντίας; Φιλιάδης κολάκων ἁπάντων ὁ βδελυράτατος. ὅτ᾽ ἐδὲ παρ᾽ ἐμοῦ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα μισθὸν ἐπάινε, ὁπότε ἅπαντά με πάντων σιωπώντων μόνος ὑπερεπῄνεσεν, ἐποιησάμην ἀθλιώτερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπῳδὴν νοσοῦντα πρώην εἰδέ με, καὶ προσῆλθον ἐπιχειρίας δεόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέγκε. ΦΙΛ. Ὢ τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν ὅτι κακέρις ὤν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξενισθέντες, καὶ ξενέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκ ἔτι πιστευτέα τοῖς οὐδενί. πάντες ἀχάριστοι καὶ πονηροί. ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι, καθ᾽ ὁδὸν ἤδη πλησίον ἦκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. ἦκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νουθετήσων· καίτοι σύ γε ὅτῳ σοφὸς εἶ, οὐδὲν ἴσως δέῃ τῶν παρ᾽ ἐμοῦ λόγων, ὃς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον παραινέσαις ἄν. ΤΙΜ. Ἔσαι ταῦτα, ὦ Φιλιάδη. πλὴν ἀλλὰ πρόσιθι, ὡς καὶ σὲ φιλοφρονήσωμαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα δ᾽ κρανίον ὑπὸ δ᾽ ἀχαρίστου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτουν αὐτόν.

17. Ἰδοὺ τρίτος ὅτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, Ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτερος εἶναι λέγων. ὅτος ἑκκαίδεκα παρ᾽ ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας σπείσας τῇ πόλει, καταδεδίκασο γοῦν, καὶ ἐδεδετο οὐκ ἀποδιδούς, κἀγὼ ἐλεήσας ἐλυσάμην αὐτὸν, ἐψηφίσατο πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ

Δημέμφη τὸ θεωρικὸν, καὶ γὼ προσῆλθον αὐτῶν τὸ γιγνόμενον, ὡς ἔφη γνωρίζων πολίτην ὄντα μέ. ΔΗΜ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος γένους, τὸ ἔρεισμα τῆς Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος. Καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος ξυνέγραψε, καὶ αἱ βύλαι ἀμφότεραι ἐψηφίσθησαν. πρότερον δ' ἄκυρον τὸ ψήφισμα, ὃ σὺ γέγραφα. Ἐπῆλθε Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου Κολυττεύς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς κἀγαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς ἐν ἄλλοις ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει, νενίκηκε δὲ πυξ καὶ πάλαι, καὶ δρόμου ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἅρματι, καὶ συναρίδι πωλικῇ. ΤΙΜ. Ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. ΔΗΜ. Τί δή; θεωρήσεις ὕστερον. Τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκείται ἄμεινον. καὶ ἠρίστευσε ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας. ΤΙΜ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ προεγράφην ἐν τῷ καταλόγῳ. ΔΗΜ. Μέτριά τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δ' ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. ἔτι δὲ καὶ Ψηφίσματα γράφων, καὶ συμβουλεύων, καὶ στρατηγῶν, οὐ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν. Ἐπεὶ τούτοις ἅπασι δίδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ καλὰ φυλάττειν, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀνατεθῆναι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτὰ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς· ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια. Εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὐτοῦ, ἀγχιστεύς, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὤν. καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τἆλλα παῖδα,

ἀπόσα

ὁπόσα ἂν ἐθέλοι. τυτὶ μὲ ὃν σοι τὸ Ψήφισμα. Ἐγὼ δέ σοι κ᾽ τ᾽ υἱὸν ἐβουλόμην ἀλαζεῖν παρά σε, ἢν ἐπὶ τᾷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα. ΤΙΜ. Πῶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε κ᾽ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗΜ. Ἀλλὰ γαμῶ, ἢν διδῷ Θεὸς, ἐς νέωλα, κ᾽ παιδοποιήσομαι. κ᾽ τὸ γεννηθησόμενον, ἄῤῥεν γὰ ἔσαι, Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙΜ. Οὐκ οἶδα, εἰ γαμήσᾳς ἔτι, ὦ ἔτος, τηλικαύτλω παρ᾽ ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗΜ. Οἴμοι, τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχᾳρεῖς, καὶ τύπλᾳς τὲς ἐλευθέρως, καθαρῶς ἐλεύθερος, ὢν ἀεὶς ὤν; ἀλλὰ δώσᾳς ἐν τάχι τὴν δίκλω, τότε ἄλλα, κ᾽ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας. ΤΙΜ. Ἀλλ᾽ οὐκ ἐμπέπρησαι, ὦ μιαρὲ, ἡ ἀκρόπολις; ὥς ε δῆλος εἶ συκοφαντῶν. ΔΗΜ. Ἀλλὰ κ᾽ πλεῖς τ᾽ ὀπισθόδομον διορύξας. ΤΙΜ. Οὐ διώρυχ᾽ οὐδὲ ἔτος, ὥς ε ἀπίθανά σε κ᾽ ταῦτα. ΔΗΜ. Διορυχθήσε᾽ μὲ ὕς ερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχᾳς. ΤΙΜ. Οὐκοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε. ΔΗΜ. Οἴμοι τὸ μελάφρενον. ΤΙΜ. Μὴ κέκραχθι, καλοίσω γάρ σοι κ᾽ τρίτλω· ἐπεὶ ἐ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲ Λακεδαιμονίων μοίρας κατακόψας ἄνοπλος, ἕν δὲ μιαρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρίψας. μάτλω γὰ ἂν εἶλω κ᾽ νενικηκὼς Ὀλύμπια τὼξ καὶ πάλην.

18. Ἀλλὰ τί τοῦτο; ὁ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος ἔτός ἐς ιν; ὁ μὲ ὃν ἄλλος. ἐκπετάσας γᾶν τ᾽ πώγωνα, κ᾽ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, κ᾽ βρενθυόμμός τι πρὸς αὐτὸν ἔρχε᾽, τίλανῶδες βλέπων, ἀνασεισοδημῶ τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοδορέας τις ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. ἔτος ὁ τὸ χῆμα ἐυσαλὴς, ἐ κόσμι τὸ βάδισμα, σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἐωθὲν μυρία ὅσα φὶ ἀρετῆς διεξιὼν, ἐ τ᾽ ἡδονῇ χαιρόνλων κατηγορῶν, ἐ τὸ ὀλίγαρκες ἐπαινῶν. ἐπῄδη λυ-

σάμβος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλῳ τὴν κύλικα ὀρεξίεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ καὶ χάιρῃ μάλιστα) καθάπερ τὸ λήθης ὕδωρ σκιῶν, συναπιάτα ἐπιδείκνυ τοῖς ἑωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὸ πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τε γένφον ἀνάπλεως, κιμινδον ἐμφορούμενος, ἐπικεκυφὼς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν ἐμβρήσων προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τεύτλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον ὑπ μυττωτὸς καταλίποι, μεμυψιρυσιρος ἀεὶ ὡς τὸ πλακοῦντα ὅλον, ἢ τὸ σῦν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅτι πολιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος. μέθυσος καὶ πάροινος, οὐκ ἄχρις ὠδῆς καὶ ὀρχησύος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας ἐς ὀρχῆς προσέτι, καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι. τότε δὴ ἐς μάλιστα σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος, ἐς ταῦτά φησιν, ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀκράτου πονήρως ἔχων, καὶ ὑποτραυλίζων γελοῖος. εἶτα ἔμετος ἐπὶ τούτοις, καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμβοί τινες ἀναφέρουσι αὐτὸν ἐκ τῆς συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπφλημμένον. πολλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων, ἀδελφὴ τῆς πρωτείαν παραχωρήσειν ἂν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασύτητος ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιορκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητείαν προηγεῖται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ, καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ παντα χόθεν ἀκριβὲς, καὶ ποικίλως συντελές. οἰμώξῃ τοιγαρῆν ἐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὤν. τί τοῦτο; παπαὶ, χρέος ἡμῖν Θρασυκλῆς; ΘΡΑ. Οὐ κατὰ ταῦτα, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφίγμαι, ὥσπερ οἱ τὸ πλοῦτόν σοι τεθηπότες, ἀργυρίῳ καὶ χρυσίῳ, καὶ δείπναν πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμηκασι, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπισπεξάμενοι πρὸς ἄνδρα οἷόν σε ἁπλοϊκὸν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. οἶδα γὰρ ὡς μάζα μὲ ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον ἡδίστου

ἥδιστον θύμον ἢ κάρδαμον, ἢ εἰπὼν τρυφῶ
ὀλίγον τ̃ ἀλῶν. πολὺν δὲ ἡ συνεάκρυος. ὁ
δὲ τρίσαν ἔτος, ἧς βάλῃ πορφυρίδ᾽ ἀμείνων.
τὸ χρυσίον μὲν γὰρ ἥδὲν τιμιώτερον τ̃ σὺ τοῖς
παιγνιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σᾶ δὲ αὐτ̃ χάριν
ἐξάλην, ὡς μὴ ἀφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τ̃το κὴ
ἐπιβουλότατον κ̃ῆμα ὁ πλ̃τος, ὁ πολλοῖς πολ-
λάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενημέν᾽.
εἰ γάρ μοι πείθοιο μάλιστα ὅλην εἰς τὴν θάλατταν
ἐμβαλεῖς αὐτὸν, ἥδεν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ
ὄντα, ϵ̓ τ̃ φιλοσοφίας πλ̃τον ὁρᾶν δυναμέν᾽.
μὴ μέντοι εἰς βάθ᾽, ὦ γαθὲ, ἀλλὰ ὅσον εἰς βυ-
θῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τ̃ κυματώδους γῆς,
μ̃ὲ ὁρῶντος μόνου. εἰ δὲ μὴ τ̃το βάλῃ, σὺ δὲ
ἄλλον τρόπον ἀμείνω κατὰ τάχος ἀνάφορησον
αὐτὸν ἀπ̓ τ̃ οἰκίας, κὴ μηδ᾽ ὀβολὸν αὐτῷ ἀ-
πῇς, ἀλλὰ δίδου ἅπασι τοῖς δεομένοις· ὧν μὲν, πέντε
δραχμὰς, ὧν δὲ μνᾶν, ὧν δὲ τάλαντον. εἰ δέ τις
φιλόσοφος εἴη, δημοσίαν ἢ τριημοσίαν φέρεσ᾽
ἅπαν᾽. ἐμοὶ δὲ, καίτοι σὐκ ἐμαυτ̃ χάριν
λίτ̃, ἀλλ᾽ ὅπως μεταδῶ τ̃ ἑταίρων τοῖς δεο-
μένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ τὴν πήραν ἐμπλήσας
παράσχοις, ἥδὲ ὅλως δύο μεδίμνους χωρ̃σαν
ἀργυρικάς. ὀλιγαρκῆ δὲ κὴ μέτριον χρὴ εἶναι
τ̃ φιλοσοφ̃ντα, κὴ μηδὲν ὑπὲς τὴν πήραν
φρονεῖν. ΤΙΜ. Ἐπαινῶ ταῦτά σε, ὦ Θρα-
σύκλῆς. πρὸ γ̃ν τ̃ πήρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι
τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας
τῇ δικέλλῃ. ΘΡΑΣ. Ὦ δημοκρατία, καὶ
νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ τ̃ καταράτ᾽ σὺ ἐλθυ-
θέρᾳ τῇ πόλει; ΤΙΜ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ
γαθὲ Θρασύκλῆς; μ̃ῶν παρακέκεκσμαί σε;
ϵ̓ μὴν ἐπεμβαλῶ χείνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτ-
ταρας. ἀλλὰ τί τ̃το; πολλοὶ ξυνέρχον᾽, Βλε-
ψίας ἐκεῖν᾽, κὴ Λάχης, κὴ Γνίφων, ὅλως τὸ
τάγμα τ̃ οἰμωξομέν᾽. ὥστε τί σὐκ ἐπὶ

τὴν

τὴν πέτραν ταύτῃ ἀνελθὼν, τὴν μὲ δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω, πάλαι πεπονηκυῖαν; αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστας λίθας ξυμφορήσας, ἐπιχαλάζῳ πόρρωθεν αὐτάς; ΒΛΕΨ. Μὴ βάλλε, ὦ Τίμων, ἄπιμεν γάρ. ΤΙΜ. Ἀλλ' οὐκ ἀναιμωτί γε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνευ τραυμάτων.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ δ'.

Δίκη Φωνηέντων.

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀρισταίχμου Φαληρέως, Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ ἱσαμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνηέντων, βίας ἀρχόντων, καὶ ἁρπαγῆς, ἀφῃρεῖσθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ Ταῦ ἐμφερομένων.

Μέχρι μὲν, ὦ Φωνήεντα Δικασταὶ, ὀλίγα ἠδικημένῳ ὑπὸ τουτουὶ τοῦ Ταῦ, καταχρωμένῳ τοῖς ἐμοῖς, καὶ καθαίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, ἐβαρέως ἔφερον τὴν βλάβην. καὶ παρῆκον ἔνια τῇ λεγομένῃ ὑπὸ τῆς μετριότητος, ἣν ἴσχε με φυλάσσοντα πρός τε ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς. Ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἦκε πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἠσύχασα πολλάκις ἐκ ἀγαπῶν, ἤδη καὶ πλείω προσεισάζειν, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνειν νῦν παρὰ τοῖς ἀμφὶ τερα εἰσόδοις ὑμῖν. διὸ δὲ ὀλίγον με ἐπὶ τοῖς ἀποβλίψεως ἐπέρχεσθαι τῶν ἐμαυτοῦ. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις ἀεί τι μεῖζον προσιδεῖν, ἄρδην με τῶν οἰκείας ἀποβλίψαι χώρας, ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγάγοντα, μηδὲν ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ. δίκαιον ἦν ἐφ' ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ

τὰ λοιπὰ γράμματα τ πέρας ἔχειν τινὰ
φυλακήν. εἰ γὰρ ἐξέσαι τοῖς βυλομένοις ἀπὸ τ
καθ' αὑτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι, καὶ
τοῦτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χάριν ὀλίγα καθόλυ
γράφω, ὄκ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ
ὑμέτερα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχὰς ἔξεσιν.
ἀλλ' ὅτε ὑμᾶς οἶμαί ποτε εἰς τοσοῦτον ἀμελείας
τε & παροράσεως ἥξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ
δίκαια. ὅτε εἰ καθυφήσετε τ ἀγῶνα ὑμεῖς,
ἐμοὶ παραλειπτέον ἐστὶν ἀδικουμένῳ. ὡς εἴθε μὴ τ
ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι, εὐθὺς ἀρξα-
μένων παρανομεῖν. μὴ ὄκ ἂν ἐπολέμοι μέχρι νῦν
τὸ Λάμβδα, τῷ Ῥῶ ἁμφισβητοῦντι τ
κατήρεως, & κεφαλαλγίας. ὅτε τὸ Γάμμα τῷ
Καππα διηγωνίζετο, μὴ ἐς χεῖρας μικρᾶ δεῖν
ἦλθε πολλάκις ἐν τῷ γναφείῳ ὑπὲρ γναφά-
ων· ἐπέπαυτο δὲ ἂν μὴ πρὸς τὸ Λάμβδα μαχό-
μενον τὸ Μόγις ἀφαιρούμενον αὐτῷ, & μάλιστα
παρακλῆπλον. μὴ τὰ λοιπὰ ἂν δ' ἠρέμα συγ-
χύσεως ἄρχεσθαι παρανόμως. καλὸν γὰρ ἕκαστον
μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ ὑπερβαίνειν
ἐς ἃ μὴ χρὴ, λύοντός ἐστι τὸ δίκαιον. μὴ ὄγε
ρῶτος ὑμῖν τοὺς νόμους τούτους ἁμτυπώσας,
εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Παλαμήδης ὁ
Ναυπλίε, μὴ Σιμωνίδη δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν
τρομηθέαν ταύτην, ἐ τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν
αἱ προεδρίαι βεβαιῶν διώρισαν, τί πρῶτον ἔσαι
ἢ δεύτερον, ἀλλὰ & ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν
ἔχει, μὴ δυνάμεως συνεῖδον. μὴ ὑμῖν μὲ, ὦ δι-
καστοὶ, τὴν μείζω δεδώκασι τιμὴν, ὅτι καθ'
αὐτὰ δύνασθαι φθέγγεσθαι. ἡμιφώνοις δὲ, τὴν
ἔφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται.
πασῶν δὲ ἐλάττω νόμισαν ἔχειν μοῖραν ἔνια τ
πάντων, οἷς ὐδὲ φωνὴ πρόσεσι. καθ' αὑτὰ μὲν ὖν
τὰ φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους.
Τὸ δὲ Ταῦ τοῦτο (ἐ γὰρ ἔχω αὐτὸ χείρονι ὀνομά-

σαι

σαι ῥήματι, ἢ ᾧ καλεῖ)) ὁ, μὰ τὰς θεὰς, εἰ μὴ
ἐξ ὑμῶν δύο σωθῆλθον ἀγαθοὶ καὶ καθήκοντες ἀ-
ραθῆναι, τό, τε Ἄλφα, καὶ τὸ Υ, ἐκ ἂν ἠκούσ-
μόνον. τοῦτο ἂν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλέ-
τ' πώποτε βιασαμένων, ὀνομάτων με, ἐ ῥ-
μάτων ἀπελάσασα πατρῴων, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμ
Συνδέσμων ἅμα καὶ Προθέσεων, ὡς μηκέτ
φέρῃ τὴν ἔκλοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ ἐ ἀπ
τινων ἀρξάμενον ὥρα λέγειν.

2. Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυζίκῳ (τὸ δὲ ἐξ πε-
λίχνιον ἐκ ἀηδές) ἄποικον, ὡς ἐπέχει λόγ
Ἀθλιωαίων. ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον Ῥω
γητόνων τὸ βέλτιστον. κατηγόμην δὲ παρὰ κα
μῳδιῶν τινι ποιητῇ. Λυσίμαχος ἐκαλεῖτ
Βοιώτιος μέν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν
ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῦντι λέγεσθαι τ' Ἀτλικῆς. παρ
τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν ἐμ Ταῦ τοῦτο πλεονεξίαν
ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τεῖλ
ράκοντα λέγειν ἀπεσερῶν με τ' συγγενημένων
μοι, συνηθῶν ὧμην συντεθραμμένων γραμμά-
των. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ὁ
διὰ ταυτὶ λέγω, καὶ οἷσὸν ἦν μοι τὸ ἄκουσμα, ἐ
ἐ πάνυ τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς· ὁπότε δὲ κ
ἐκ τούτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε Καπίτερον εἰ
πεῖν, καὶ Κάπυρμα, καὶ Πίτταν, εἶτα ἀπερυθρια-
σαν, καὶ Βασίλιτταν ὀνομάζειν, ἐ μετρίως δὲ τού-
τοις ἀγανακτῶ, καὶ πίμπραμαι, δεδιὼς μὴ τ
χρόνῳ καὶ τὰ Σῦκα Τῦκά τις ὀνομάσῃ. κα
μοι πρὸς Διὸς ἀθυμοῦντι, καὶ μεμνωμένῳ τ
βοηθησόντων, σύγγνωτε τ' δικαίας ὀργῆς. ἐ γ
ὥσθ' ἃ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυ-
νος, ἀφαιρεμένῳ τ' σωνθῶν ἐ συνεχολακότων
μοι γραμμάτων, Κίσσαν μὲ λάλον ὄρνεον, ἐκ
μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τ' κόλπων ἀσπάσαν,
Κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο δέ μὲ Φάσσαν ἅμα
Νήσαις τε καὶ Κοσύφοις, ἀπαγορεύοντ

ἀρχ

ἀρχῳ. ὠθεῖσπασε δὲ κὴ μελιασῶν ἐκ ὀλίγας.
Ἀτλικὴν δὲ ἦλθε, κὴ ἐν μέσης αὐτῆς ἀνήρ-
πασεν ὀνόμας Ὑμηττίον, ὁρώντων ὑμῶν κὴ τ̃ ἄλ-
λων συλλαβῶν. ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσα-
λίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν,
πᾶσαν ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλασσαν, ὐδὲ
ἐν κήποις φυσάμενον σεύτλων. ὡς τὸ δὴ λε-
γόμενον, μὴ δὲ πάσαλόν μοι καταλιπεῖν. ὅτι
δ' ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι ἐ
ἀστοὶ μηδέποτε ἐξκαλέσαντι τῷ Ζήτα, σμάραγ-
δον ἀποσπάσαντι, κὴ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν
σμύρναν· μήτε τῷ Ξῦ πᾶσαν παραβάντι σιω-
πήν, κὴ τ̃ συγγραφέα τ̃ τοιούτων ἔχοντι Θυ-
μοδίδην σύμμαχον. τῷ μὲ γὰ γείτονί μου Ῥῶ
πτήσαντι, συγγνώμη κὴ παρ' αὐτῷ φυτεύσαν-
τί μου τὰς μυρρίνας, κὴ παίσαντί μέ ποτε ὑπὸ
μελαγχολίας ἐπὶ κόρρης. κἀγὼ μὲ τοιοῦτον.

3. Τὸ δὲ Ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον
πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ ὐδὲ τ̃ ἄλλων ἀπέχετο
γραμμάτων, ἀλλὰ κὴ τὸ Δέλτα, κὴ τὸ Θῆτα, ἐ
Ζῆτα, μικρῷ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα.
μοί μοι κάλῳ τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκού-
σατε Φωνήεντα Δικασαὶ, ὅ μὲ Δέλτα λέγοντος,
ὠφείλετό μου τὴν συνδελέχθαν, συντελέχθαν ἀ-
ξίων λέγεσθ παρὰ πάντας τοὺς νόμους· ὅ Θῆτα
λέγοντος, κὴ τ̃ κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος,
κὴ τὸ τ̃ κολοκύνθης ἐσερῆσθ· τὸ Ζῆτα τὸ
συρίζειν, κὴ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι
μὴ δὲ γρύζειν· τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξ-
ανέχεσθε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τοῦτο Ταῦ;
τὸ δὲ, ἄρα ὐ τὸ ὁμόφυλον τ̃ στοιχείων μόνον ἀ-
δικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη κὴ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον με-
τασκεύασε τοῦτο τὸν τρόπον. ὐ γὰ ἐπιτρέπει γε
αὐτὸς κατ' εὐθὺ φέρεσθ ταῖς γλώσσαις μᾶλ-
λον δὲ, ὦ Δικασαὶ, μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τ̃
ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε ὠθεῖ τ̃ γλώσσης,

στε

ὅτι κὴ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, κὴ γλῶτ-
ταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὦ γλώσσης ἀληθῶς νέ-
σημα Ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐ-
κεῖνο, κὴ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ αὐ-
εἰς αὐτὰς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι σφε-
γλῶν κὴ σπαράττ|ν αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπιχ|ρεῖ. κὴ
ὁ μὲν τι καλὸν ἰδ|ὼν, καλὸν εἰπεῖν βέλε|. τὸ δὲ
παρ|σπεσὸν, καλὸν εἰπεῖν αὐτὰς ἀναγκάζ|, ὑ-
ἅπασι προεδρίαν ἔχ|ν ἀξιῶν. πάλιν ἕτερ-
ὠδὶ κλήματος Δ|α λέγε| (τὸ δὲ κλῆμον γάρ
ἐστι ἀληθῶς) κλῆμα πεποίηκε τὸ κλῆμα. κὴ
μόνον γε τὰς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη κὴ τὰ
μεγάλῳ βασιλεῖ, ᾧ κὴ γῆν, κὴ θάλασσαν εἴξαι
φασι, κὴ τ' αὐτῶν φύσεως ὑπηκῆναι, τὸ δὲ, κὴ
τούτῳ ἐπεβουλεύθ|. κὴ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, τύρ|
τινα ἀπέφηνεν. ἔτω μὲ ἓν ἔσον ἐς φωνὴν ἀνθρώ-
πους ἀδικεῖ, ἔργῳ δὲ πῶς; κλαίουσιν ἄνθρωποι,
κὴ τὴν αὐτὴν τύχ|ν ὀδύρον|, κὴ Κάδμῳ κα-
ταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ Ταῦ ἐς τὸ τ| φα-
χείων γέν|ν παρήγαγε. τ|ς γὰ τούτου σώματ|
φασι τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντες μιμησα-
μένους αὐτῷ τὸ πλάσμα, ἔπ|τα χήμασι τοι-
τῳ ξύλα τεκτ|νάντας, ἀνθρώπους ἀνασκολοπί-
ζειν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου κὴ τῷ τεχνήματι
τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν.
Τούτων δὴ ἁπάντων ἕνεκα πόσων θανάτων
τὸ Ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲ γὰ οἶ-
μαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὴν τ| Ταῦ τι-
μωρίαν ὑπολείπεσθ|, τὸ τῷ χήματι τῷ αὐ-
τῷ τὴν δίκην ὑποχεῖν. ὁ δὴ σαυρὸς εἶναι,
ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων
ὀνομάζε|.

LUCIANI SAMOSATENSIS DIALOGORUM LIBER I.

DIALOGUS I.

Cyclopis & Neptuni.

CYC. O Pater, qualia paſſus ſum ab execrabili iſto hoſpite, qui me inebriatum exœcavit, ſomno gravatum aggreſſus. Ulyſſes Polyphemum excæcavit. NEP. Quis verò eſt, qui iſthæc facere auſus fuit, Polypheme? CYC. Principio quidem ſeipſum *Neminem* vocabat, poſtquam autem effugit, atque *extra tela* (ut dicitur) fuit, Ulyſſem nominari ſe aiebat. NEP. Novi, quem dicis, Ithacenſem illum; ex Ilio autem navigabat. Sed quo pacto hæc fecit, cùm animoſus admodum non ſit? CYC. Deprehendi in antro, è paſcuis domum reverſus, multos quoſdam, inſidiantes videlicet pecuariis. Poſteaquam autem appoſui foribus operculum (ſaxum autem quoddam mihi eſt perquam magnum) atque ignem reſuſcitavi, accensâ arbore, quam de monte mecum ferebam,

bam, visi sunt abscondere sese parare. Ego verò comprehensos ipsorum quosdam, ut par erat, devoravi, ut qui prædones essent. Hic versutissimus ille, sive *Nemo*, sive Ulysses fuit, pharmacum quoddam infusum dat bibendum, dulce quidem & fragrans illud, sed ad struendas insidias præsentissimum, & turbulentissimum. Nam statim omnia videbantur mihi, illud poto, circumagitari, & antrum ipsum invertebatur, & prorsum apud me ampliùs ipse non eram. Postremò autem somno correptus jacui. Ille verò exacuto vecte, eodémque igne succenso, insuper etiam excæcavit me dormientem. Ab eóque tempore cæcus tibi sum, Neptune. NEP. Ut altè nimis dormiisti, ô fili, qui non exilueris, cum interea excæcareris! Ulysses igitur ille quo pacto effugit? Non enim, sat scio, potuit dimovere saxum à foribus. CYC. At ego amovi ipsum, quò faciliùs illum comprehenderem inter egrediendum. At collocato meipso ad fores, extentis manibus venabar, solis dimissis in pascua ovibus, & arieti negotio dato, quænam ipsum agere pro me oporteret. NEP. Intellgo rem, sub illis latuit te clàm se subducens. At cæteros certè Cyclopas conveniebat te invocare contra ipsum. CYC. Convocavi illos, pater, atque etiam venerunt. Sed, postquam me interrogâssent insidiatóris nomen, atque ego dicerem *Neminem* esse, insanire me arbitrati discesserunt. Ità impositi mihi execrabilis nomine. Et, quod maximè mihi ægrè fuit, contume-

liosè

liosè objecta mihi calamitate hâc, nè pater quidem Neptunus, inquit, te sanabit. NEP. Confide fili, ulciscar enim ipsum, ut sentiat, etiamsi cæcitatem oculorum mederi impossibile sit, navigantes certè tamen servare vel perdere, penès me esse. Navigat autem adhuc.

DIALOGUS II.

Menelai & Protei.

MEN. AT in aquam te converti, Proteu, incredibile non est, marinus utique cum sis; etiam arborem fieri, tolerabile; & in leonem aliquando muteris licèt, tamen neque hoc super fidem est. Quod si autem & ignem te fieri possibile est, cum in mari habites, hoc omninò miror, neque adducor ut credam. PROT. Nè mireris Menelae, fieri enim soleo. MEN. Vidi & ipse; sed vidêris mihi (dicetur enim hic apud te) præstigias quasdam adhibere rei, atque intuentium oculos decipere, cùm interim ipse nihil tale fias. PROTE. Et quænam adeò deceptio in rebus sic manifestis fieri queat? An non apertis oculis vidisti, in quàm multa ipse me transformaverim? Quod ni credis, & res hæc tibi falsa videtur, nempe apparentia quædam inanis ante oculos obversans, posteaquam ignis factus fuero, applica mihi, heus generose tu, manum. Nimirum senties, videárne tantùm ignis, an & urendi vim habeam. MENEL. Periculosum

culoſum eſt experimentum hoc, Proteu. PROT. At tu Menelae vidêris mihi neque Polypum vidiſſe unquam, neque etiam quid piſci huic accidere ſoleat, ſcire. MENEL. Verùm Polypum ipſum quidem vidi: quæ verò accidant illi, libenter ex te cognoverim. PROT. Cuicunque ſaxo accedens, acetabula ſua applicuerit, atque affixus inhæſerit cirramentis, illi ſeipſum ſimilem efficit, mutátque colorem, imitando ſaxum, quo videlicet lateat piſcatores, nihil ab illo varians, neque manifeſtus exiſtens ob hoc, ſed aſſimulatus lapidi. MENEL. Ferunt hæc. Sed tuum hoc eſt incredibilius, Proteu. PROT. Neſcio, Menelae, cuinam alteri facilè credas, qui tuis ipſius oculis non credas. MEN. Videns equidem vidi, ſed tamen monſtroſa res eſt, eundem ignem atque aquam fieri.

DIALOGUS III.

Neptuni & Delphinum.

Delphini hominum amatores.

NEPT. LAudo, rectè facitis Delphines, quòd ſemper hominum amantes eſtis. Nam & olim Inûs filium in Iſthmum portâſtis, exceptum à Scironiis ſcopulis, unde cum matre præcipitatus fuerat. Et nunc tu citharœdo iſto Methymnenſi, cum ipſo ornatu & citharâ recepto, in Tænarum enatâſti, neque paſſus es miſerè à nautis perdi illum.

Sic Arion tranſvectus.

DELPH. Nè mireris, Neptune, ſi hominibus benefacimus, nam & ipſi ex ho-

hominibus piſces facti ſumus. NEPT. Atque equidem ob id reprehendo Bacchum, quòd vos navali prælio ſuperatos ità transformavit, cùm deberet captivos ſolùm in deditionem accipere, quemadmodum & cæteros in poteſtatem redegit. Sed quo pacto, quod huic Arioni accidit, ſeſe habet, Delphin? DELPH. Periander iſte, puto, delectabatur homine, ac ſæpè illum ad ſe accerſebat artis gratiâ. Ille autem, dives jam factus à tyranno, concupivit, navigando in patriam Methymnam videlicet, ſpectandas ibi divitias ſuas exhibere. Ac, conſcensâ ad trajiciendum navi hominum quorundam ſceleratorum, poſteaquam indicavit ſe multum auri & argenti ſecum ferre, ubi ad medium fermè Ægæum perventum fuit, inſidiari illi nautæ cœperunt. Ille verò (nam auſcultabam omnia juxta navigium natando) quoniam jam hoc vobis ità viſum eſt, inquit, ac me ſaltem aſſumpto ornatu, & decantato priùs mihi ipſi funebri aliquo carmine, volentem ſinite præcipitare me ipſum. Conceſſerunt nautæ. Tum ille aſſumpſi ornatum, & quiddam planè blandum cecinit, & cecidit in mare, tanquam ſtatim omninò moriturus. Ego verò, excepto atque impoſito illo, enatavi una cum ipſo in Tænarum. NEPT. Laudo ſtudium erga Muſicam tuum: dignam enim mercedem retuliſti ipſi pro eo quod auſcultâras.

DIALOGUS IV.

Neptuni & Nereidum.

Helle ab ariete in mare delapſa.

NEPT. FRetum hoc quidem angu-
ſtum, in quod puella præci-
pitata eſt, Helleſpontus ab ipsâ vocetur.
Cadaver autem ipſum, vos Nereïdes, ac-
ceptum, in Troadem auferte, ut ab inco-
lis ſepeliatur. NERE. Nequaquam,
Neptune, ſed hîc in cognomine pelago
ſepeliatur. Miſeremur enim ipſius, u
quæ maximè miſerabilia à novercâ paſſa
fuerit. NEPT. At hoc quidem, Amphi
trite, fas non eſt, neque etiam aliàs ho-
neſtum hîc illam alicubi ſub arenâ ja-
cere: Sed quod dixi, in Troade, in Cher-
ſoneſo mox ſepelietur. Illud autem pro
ſolatio ei erit, quòd paulò pòſt, eade
ipſa quoque Ino patietur; & præcipita
bitur, per ſequente illam Athamante, i
pelagus ex ſummo Cithærone, quà i
mare porrigitur, filium etiam in ulni
geſtans. NERE. Sed & illam ſervar
conveniet, gratiam hanc Baccho facien
do. Educavit enim illum Ino, eadémque
nutrix illius fuit. NEPT. Non deceba
adeò pravam. Sed tamen Baccho no
gratificari, Amphitrite, indignum fore
NERE. Sed quid accidit huic, quod e
ariete decidit? frater autem ejus Phry
xus tutò vehitur? NEPT. Meritò: a
doleſcens enim eſt, & contra impetum
obſiſtere poteſt. Illa verò, eò quod inſuet
ejus rei era, conſcenſo vehiculo inuſitato
& deſpiciendo in vaſtam profunditatem
perculſa animo, & pavore pariter atto
nita

Cithæron mons eſt, cujus radices Aſopus alluit. Strabo.

rita, præterea vertigine correpta, præ vehementiâ & impetu volatûs, retinere cornua arietis amplius non potuit, quibus se eo usque sustentaverat, atque ita in mare decidit. NER. An non igitur matrem ipsius Nephelen decebat opem ferre cadenti? NEPT. Decebat sane, sed Parca, quàm Nephele, multò potentior est.

DIALOGUS V.

Xanthi & Maris.

XAN. SUscipe me, ô Mare, gravia passum, extingue mea vulnera. MAR. Quid hoc rei est, Xanthe? quis te deussit? XAN. Vulcanus. Sed in carbones prorsus redactus sum miser, & efferveſco. MAR. Cur autem tibi injecit ignem? XAN. Propter filium Thetidis. Postquam enim occidentem illum Phrygas supplex deprecatus sum, ille autem ab irâ nihil remisit, sed cadaveribus etiam obstruxit mihi alveum; ego miseritus miserorum occurri, ut aquis involverem illum, quò eo periculo absterritus ab cæde virorum cessaret. Ibi igitur Vulcanus, (aderat enim prope fortè existens) universo igne, quantum, opinor, usquam habebat, quantúmque & in Ætnâ, & si quibus aliis locis erat, allato, processit obviam: Ac exussit equidem ulmos, & myricas, assavit autem & infelices pisces & anguillas. Me verò cùm efferveſcere feciſſet, parùm abfuit, quin totum siccum reddiderit. Vidésne igitur

Xanth. fluvius pene exustus.

quo pacto exustionibus istis deformatus sim. MAR. Turbidus es, ô Xanthe, & calidus, ut consentaneum est: cruore, à cadaveribus, calore autem, ut ais, ab igne veniente. Ac merito, Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille esset. XAN. An non igitur decebat misereri me Phrygum, vicinorum adeò meorum? MAR. Vulcanum verò an non contra decebat misereri Achilles, Thetidis adeo filii?

DIALOGUS VI.

Jovis, Æsculapii, & Herculis.

Æsculapius & Hercules de sessione contendunt.

JUP. Desinite, ô Æsculapi, & tu Hercules, contendere inter vos jurgiis, perinde ut homines. Indecora enim hæc, & aliena à convivio Deorum. HER. Ac vis, ô Jupiter, medicamentarium istum priore loco accumbere, quàm me? ÆSC. Ità per Jovem: etenim sum melior. HERC. Quâ in re, ô attonite, an quod te Jupiter fulmine percussit, eò quod quæ nefas erat feceras? nunc autem ex misericordia iterum immortalitatis particeps factus es? ÆSCU. Oblitus verò etiam tu es, Hercules, quòd in Oetâ conflagrâsti, quando idem mihi ignem objicis? HERC. Nequaquam æqualia atque similia sunt quæ uterque in vitâ egimus, ut qui ipse quidem Jovis filius sim, tantos autem labores sustinuerim,

rim, expurgatâ vitâ, devictis beſtiis, & de contumelioſis hominibus pœnas ſumens. Tu verò radicum conciſor es & circulator, ægrotantibus fortaſſis hominibus utilis medicamenta adhibendo, virile autem nihil quicquam præſtitiſti. ÆSC. Rectè dicis: quoniam & inuſtiones tuas curavi, quando nuper aſcendiſti ad nos ſemiuſtulatus, corpore utrinque corrupto ac perdito, & à tunica, & poſt illam etiam à flamma. Ego verò, etiamſi nihil aliud, tamen neque ſervivi, quemadmodum tu, neque exercui lanificium in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus ſandalio aureo, neque verò etiam inſaniens occidi liberos & uxorem. HERC. Niſi deſinas conviciari, ſtatim admodum ſenties, quod non multum tibi profutura ſit immortalitas. Quoniam ſublatum hinc è cœlo præcipitem dabo te, ut nè ipſe quidem Pæon curaverit te, diminuto atque effracto tibi cerebro. JUP. Deſinite, inquam, & nè nobis hunc cœtum perturbate aut ambos hinc ablegabo vos è convivio. Atqui, ô Hercules, æquum eſt, ut priori loco accumbat Æſculapius, quippe qui & prior mortuus eſt.

DIALOGUS VII.

Martis & Mercurii.

MAR. AUdiſtin' Mercuri, qualia nobis minatus ſit Jupiter, quàm ſuperba, quamque abſurda? Ego, inquit, ſi voluero, catenam ex cœlo demit-

Jovis jactantia irridetur.

tam, unde si vos suspensi me vi detrahere conemini, luseritis operam. Nunquam enim me deorsum traxeritis. Contra, ego vos si velim in altum attrahere, non vos modò, verùm etiam tum terram ipsam, tum mare pariter subjectum, in sublime sustulero. Ad hæc alia, quæ tu quoque audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singulatim conferatur, ità præstantiorem eum esse viribúsque superiorem, haudquaquam negaverim. Verùm unum tam multis pariter in tantum antecellere, ut eum ne pondere quidem vincere queamus, etiamsi terram ac mare nobis adjunxerimus, id neutiquam crediderim. MER. Bona verba, Mars. Neque enim sat tutum est ista loqui, nè quid fortè mali nobis conciliemus petulantiâ. MAR. Putas verò me apud quemlibet hæc dicturum? imò apud te solum id audeo, quem linguæ continentis esse sciebam. Sed, quod mihi maximè ridiculum videbatur, tum cùm hæc minitantem audirem, haud queam apud te reticere. Etenim memineram, cùm non ità multò antè Neptunus, Juno ac Pallas, motâ adversùs eum seditione, machinârentur comprehensum illum in vincula conjicere, quantopere formidârit, útque in omnem speciem sese verterit, idque cum tres duntaxat essent Dii. Quod si Thetis misericordiâ commota Briareum centimanum illi auxilio non accersiviſſet, ipso pariter cum fulmine ac tonitru vinctus esset. Hæc reputanti mihi ridere succurrebat ejus magniloquentiam jactantiamque,

que. MER. Tace, bona verba; neque enim tutum eſt iſta vel tibi dicere, vel audire mihi.

DIALOGUS VIII.

Diogenis & Pollucis.

DIO. O Pollux, commendo tibi poſtquam celerrimè aſcenderis (tuum enim eſt, ni fallor, cras reviviſcere) ut, ſicubi videris Menippum, canem illum (invenies autem ipſum Corinthi, circa Craneum, aut in Lyceo deridentem contendentes iſtos inter ſe Philoſophos) dicas illi, Menippe, mandat tibi Diogenes, ſi ſatis ea quæ ſuper terram ſunt deriſiſti, ut huc multò plura deriſurus venias. Illîc enim in ambiguo tibi adhuc riſus eſt, & frequens illud objici potuit, Quis enim omnino ſcit, quæ poſt vitam futura ſint? Hîc autem, non deſines conſtanter ridere, quemadmodum ego nunc. Et maximè, cum videris divites iſtos ac ſatrapas & tyrannos ità humiles & obſcuros eſſe, ſoloque ejulatu ab aliis dignoſci. Tum quòd & molles & ignavi ſunt, reminiſcentes eorum quæ in vitâ geruntur. Hæc illi dicas, & ut præterea etiam perâ veniat impletâ multo lupino, & ſicubi in trivio poſitam inveniat Hecates cœnam, aut ovum ex luſtratione relictum, aut ſimile quippiam. POL. At renunciabo hæc, ô Diogenes. Sed quò meliùs illum agnoſcere queam, cujuſmodi facie eſt? DIOG. Senex eſt, calvaſter, pallio indutus lacero, &

vento cuivis pervio, & diverſorum pannorum aſſumentis variegato. Ridet autem ſemper, ac plerumque arrogantes iſtos philoſophos acerbè perſtringit. POL. Facile erit invenire illum, ex his ſignis. DIOG. Viſne ut ad ipſos quoque philoſophos illos aliquid tibi mandem? POL. Mandes licet: non enim grave hoc mihi fuerit. DIOG. In univerſum, adhortare illos, ut deſiſtant à nugis ſuis, neque de toto contendant, neque *cornua* ſibi mutuò *affigant*, neque *crocodilos faciant*, neque hujuſcemodi ſterilia atque jejuna, interrogare animum inſtituant. POL. An non indoctum me & ineruditum eſſe dicent, qui doctrinam illorum reprehendam? DIOG. Tu verò plorare illos meo nomine jube. POL. Et hæc nunciabo illis, Diogenes. DIOG. Divitibus autem, ô lepidiſſimum caput, noſtro nomine hæc renuncia. Quid, ô vani, aurum cuſtoditis? Quid vos ipſos excruciatis, & uſuras ſupputando, & talenta talentis accumulando, quos, unicum obolum habentes, venire huc paulò pòſt oportet? POL. Dicentur & hæc ad illos. DIOG. Sed & formoſis iſtis & robuſtis dicas. Megillo putà, Corinthio, & Damaxeno palæſtritæ, quòd apud nos neque flava coma, nec cœrulei nigríve oculi, neque rubor faciei ampliùs ullus eſt, neque præterea nervi intenti & robuſti, neque humeri laborum tolerantes, ſed *omnia unus pulvis*, ut aiunt, nobis, calvaria formâ nudata ſcilicet. POL. Non moleſtum erit, hæc

hæc ad formoſos robuſtos illos dicere. DIOG. Etiam pauperibus, ô Lacon, dicas licet (multi autem ſunt, quibus & ea res perquam moleſta eſt, & inopiam lugent) ut nè lacrymentur, neque ploreant, expoſitâ illis æqualitate hâc, quæ hic eſt, & quòd videbunt eos qui illic divites ſunt nihilo meliores quàm ſeſe hîc eſſe. Lacedæmoniis autem tuis, hæc, ſi videtur, nomine meo objicias, molles & enervatos ipſos eſſe dictitans. POL. Nè de Lacedæmoniis, Diogenes, quicquam dicas: non enim feram. Sed, quæ ad cæteros mandâſti, ea illis renunciabo. DIOG. Miſſos igitur faciamus hos, quando tibi ità videtur. Tu verò ad illos quos antea dixi ſermones hos meos deferas.

DIALOGUS IX.

Pluto, ſeu contra Menippum.

CROE. NON poſſumus ferre, Pluto, Menippum hunc canem, cohabitantem nobiſcum. Quapropter aut illum hinc amotum alio loco colloca, aut nos hinc aliò commigrabimus. PLUT. Ecquid ille mali vobis facit, vobiſcum pariter mortuus cùm ſit? CROE. Quoniam nos ploramus & ingemiſcimus, illorum reminiſcentes quæ apud ſuperos habuimus, utpote, Midas hic auri, Sardanapalus autem multæ voluptatis, ego verò theſaurorum, irridet, & cum conviciis exprobrat ea nobis, mancipia & piacula nos vocitando. Interdum autem etiam

etiam cantando, conturbat ploratus noſtros, & in ſummâ, valdè nobis moleſtus eſt. PLU. Quid iſta dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto. Odi enim ipſos, ignavi ac perditi adeò cum ſint: Quibus non ſatis fuit vixiſſe malè, ſed etiam mortui inſuper recordatione illis inhærent quæ apud ſuperos ſunt. Delector itaque ægrè ipſis faciendo. PLU. Sed non decet. Dolent enim non exiguis rebus privati. MEN. Etiam tu deliras, Pluto, qui gemitus iſtorum tuo quoque calculo approbas. PLU. Haudquaquam, verùm nolim vos mutuò diſcordare. MEN. At verò, ô peſſimi Lydorum, Phrygum, & Aſſyriorum, ità de me cognoſcite, ut qui nunquam deſiturus ſim. Nam, quocunque abieritis hinc, eódem ſequar ægrè faciendo, cantando atque irridendo vos. CROES. An non hæc contumelia eſt? MEN. Non, ſed illa contumelia erant, quæ facere ſolebatis, quando & adorari vos volebatis, & liberos homines ludibrio habebatis, mortiſque prorſus immemores eratis. Proinde plorate nunc, omnibus illis deſpoliati. CROES. Multis certè, ô Dii! & magnis poſſeſſionibus. MI. Quanto equidem ipſe auro? SAR. Quantâ verò ego voluptate? MEN. Rectè ſanè, ita facite: lugete vos quidem, ego verò tritum illud, *Noſce teipſum*, identidem connectendo vobis occinam: id enim hujuſmodi gemitibus accinere convenit.

Dialogus X.

Menippi, Amphilochi, & Trophonii.

MEN. VOS, nimirum Trophoni atq; Amphiloche, cùm ſitis mortui, haud ſcio quonam modo fanis eſtis donati, vatéſque credimini, ac ſtulti mortales Deos eſſe vos arbitrantur. TRO. Quid igitur, noſtráne culpa eſt, ſi per inſcitiam illi de mortuis hujuſmodi opinantur? MEN. Atqui non iſta fuiſſent opinati, ni vos, tum cùm viveretis ejuſmodi quædam portenta oſtentâſſetis, tanquam futurorum fuiſſetis præſcii, quaſique prædicere potuiſſetis ſi quæ percontarentur. TROPH. Menippe, noverat Amphilochus hic ipſi pro ſeſe reſpondendum eſſe. Cæterùm ego Heros ſum, vaticinórque, ſi quis ad me deſcenderit. At tu videre nunquam omninò Lebadiam adiiſſe, neque enim alioqui iſta non crederes. MEN. Quid ais? equidem niſi Lebadiam fuiſſem profectus, ac linteis amictus, offam ridiculè manu geſtans, per anguſtum aditum in ſpecum irrepſiſſem, nequaquam fieri potuiſſet, ut te defunctum eſſe cognoſcerem perinde atque nos, ſolâque præſtigiaturâ reliquos antecellere. Sed agè per ipſam divinandi artem, quid tandem eſt Heros? Neque enim intelligo. TROPH. Eſt quiddam partim ex homine, partim ex Deo compoſitum. MENI. Nempe quod néque ſit homo, quemadmodum audio,

néque

néque Deus, verùm pariter utrumque. Ergo dimidia illa tui, ac divina pars, quo nunc receſſit? TRO. Reddit oracula Menippe, in Bœotia. MEN. Haud intelligo quid dicas, Trophoni, niſi quod illud planè video, te totum eſſe mortuum.

DIALOGUS XI.

Mercurii & Charontis.

MER. SUpputemus, portitor, ſi videtur, quantum mihi debeas jam, nè denuò aliquando de eo inter nos contendamus. CHA. Supputemus, Mercuri: nam id definire melius eſt, & minoris negotii. MER. Anchoram, ut mandâras, comparavi tibi quinque drachmis. CHA. Magna dicis. MER. At per Plutonem, quinque emi illam; & lorum, quo remum alligares, obolis duobus. CHA. Pone quinque drachmas, & obolos duos. MER. Et pro acu ad reſarciendum velum quinque obolos ego exſolvi. CHA. Etiam hos appone. MER. Et ceram ad oblinendas navigii rimas tibi emi, & clavos præterea, & funiculum, unde Hyperam feciſti, omnia hæc duabus drachmis. CHA. Rectè, laudo, hæc vili emiſti. MER. Hæc ſunt, niſi quid reliquum ſit quod me fugit, inter computandum. Quando autem hæc redditurum te promittis? CHA. Nunc quidem, Mercuri, non poſſum. Si verò peſtis aliqua, aut bellum, confertos & frequentes huc dimiſerit aliquos, licebit mihi tum al-

lucrari

lucrari aliquid falsâ ſupputatione in multitudine exigendo portoria. MER. Proinde ego nunc ſedebo, peſſima quæque ut eveniant precando, ut indè fructum aliquem capiam. CHA. Fieri aliter non poteſt, Mercuri. Nam pauci nunc, vides, ad nos deſcendunt. Pax enim eſt. MER. Satius eſt ità eſſe, etiam ſi ob hoc abs te prorogatur nobis debiti iſtius ſolutio. Verum enim verò priſci illi, Charon, nôſti quales advenire ſolebant, quàm fortes omnes ſanguine pleni & ſaucii plerique. Nunc autem, aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut præ nimia voluptate, tumefacto ventre & cruribus adveniunt. Pallidi enim omnes, & ignavi, neque ſimiles prioribus illis. Plurimi autem ipſorum etiam pecuniarum causâ veniunt, factis, ut videtur, mutuò ſibi inſidiis. CHA. Omninò enim expetibiles illæ ſunt. MER. Proinde neque ego videar peccare gravius aliquid, ſi vel acerbiùs abs te exigam, ea quæ mihi debes.

DIALOGUS XII.

Plutonis & Mercurii.

PLU. SEnemne nôſti, ſenio confectum illum dico, divitem Eucratem, cui liberi quidem nulli ſunt, hæreditatis autem captatores quinquageſies mille? MER. Etiam, Sicyonium illum dicis. Sed quid poſtea? PLUT. Vivere illum quidem, Mercuri, ſine, ultra eos nonaginta

In Hæreditatis, qui ſæpe, antequam captati, moriuntur.

naginta annos quos exegit, alteris totidem accumulatis, si modò possibile sit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & cæteros, abripe huc ordine omnes. MER. Atqui absurdum hoc videri queat. PLUT. Haudquaquam, imò justissimum. Quam enim ob causam illi adeò optant illum mori, nisi quia pecuniam illius captant, nullâ propinquitate juncti? Quod autem omnium sceleratissimum est, dum talia precantur, tamen in propatulo colunt: Ac quæ, ægrotante illo, apud se consultent, nemo ignorat: attamen sacrificaturos sese promittunt, si convalescat denuò: & in summâ, varia quædam adulandi ratio illorum hominum est. Quamobrem ipse quidem immortalis sit, illi autem præ ipso abeant, frustrà hiantes. MER. Ridicula patientur, scelerati cùm sint. Ille etiam sæpe admodum scite lactat illos, & spe pascit inani, & in summâ, semper morituro similis multò validior est quàm quisquam juvenis. Illi autem, hæreditate inter se divisâ, pascuntur, vitam quandam beatam secum ipsi animo præcipientes. PLUT. Proinde ipse, exutâ senectute, quemadmodum Iolaus ille, repubescat. Illi autem in ipsâ mediâ spe, relictis divitiis illis, quas per somnium possidebant, mali malè mortui jam huc veniant. MER. Nè cures, Pluto, illos enim ordine singulatim tibi accersam, septem autem, opinor, sunt. PLUT Deducas licet. Ille autem præmittat singulos ex sene iterum adolescens factus.

DIALO-

Dialogus XIII.

Terpſionis & Plutonis.

TER. JUſtúmne hoc eſt, ô Pluto, me quidem è vitâ migrâſſe, triginta annos natum, Thucritum verò ſenem illum pluſquam nonagenarium in vivis adhuc eſſe? PLUT. Juſtiſſimum quidem, ô Terpſio. Siquidem hic vivit nullius amicorum mortem votis expoſcendo: tu verò, omni tempore illius hæreditatem exſpectans, ipſi inſidiabaris. TERP. Nonne oportuerat, cùm ſenex ſit, nequeque ſuis uti divitiis ampliùs, eum, dato juvenibus loco, è vitâ migrare? PLUT. Novas, ô Terpſio, ſtatuis leges, cùm ad voluptatem divitiis uti nequeat, ipſum è vitâ decedere. Sed hoc aliter & Parca & natura ſtatuit. TERP. Proinde hanc ob rujuſcemodi accuſo ordinem; rem enim anc ordine fieri par erat, ſenem primò, einde qui in eâ ætate ſequeretur, mori: audquaquam autem ordinem inverti, ut vivere ſenectute decrepitum, qui tres untaxat dentes habet, qui vix videt, qui urvatus à quatuor famulis deducitur, qui nares gravedine, oculos lippitudine plenos habet, nihil denique voluptatis deguſtans, & tanquam animatum ſepulcrum, a juvenibus deridetur; & contrà, mori optimos atque robuſtiſſimos adoleſcentes. Nam hoc perinde eſt, ac ſi flumina ſurſum deferantur. Vel denique ſci e oporteret, quando & ſenum quilibet obiturus eſſet, nè fruſtrà quoſdam colerent. Nunc verò illud accidit, quod

Expoſtulatio, quod plerique ſenes junioribus ſupervivant.

quod proverbio dici ſolet, *Quadriga bo-vem ſæpiſſimè ducit.* PLUTO. Hæc quidem ô Terpſio, prudentiùs fiunt quàm tibi profectò videntur. Verùm & vos quid paſſi eſtis, quòd rebus ali-enis gaudetis, & ſenibus filiis orbari voſmet tantopere in adoptionem tradi-tis? quamobrem, in deriſum adducti ab illis ſepelimini, quod quidem plu-mis fit perjucundum. Nam, quantò vos magis mori illos peroptatis, tantò pl-omnibus quàm gratiſſimum eſt, ſi am-eos vos mori contingat. Etenim no-vam quandam artem excogitâſtis, d-crepitos cùm amatis, præſertim ſi libe-ris ſint orbati. Inamabiles verò vob-ſunt qui liberos habent. Atque ex i-qui amantur plurimi, minimè veſtri i-nari aſtus in amando, etiamſi ipſis libe-ros habere contingat, illos tamen odi-ſimulant, ut & ipſi habeant amatores. Deinde in teſtamentis excluſi ſunt qu-olim munera contulerunt; liberi veri-& natura, ut juſtum eſt, omnibus poti-untur: ut illi confecti dolore dentibu-ſtrident. TER. Vera ſunt hæc qua-dicis. Quantum enim meorum Thu-critus devoravit, cùm ſemper eum mori putarem! & quoties ad eum ingredie-bar, gemebat, & internum quiddam, perinde atque ex ovo pullus aliquis im-maturus ſubcrocitaret. Itaque, cum exiſtamarem ipſum quamprimum in ſe-pulchrum venturum, multa mittebam, ut nè æmuli munerum magnitudine me ſu-perarent. Plerumque etiam præ nimiâ

sollicitudine insomnis jacebam, singula enumerans, ac disponens. Eáque etiam causa interitûs mihi fuit, cura & vigiliæ. Ille autem, degultito hoc illectamento meo tanto, adstitit mihi, quando sepeliebar paulò antè, irridens. PLUT. Euge ô Thucrite, diutissimè vivas, divitiis simul affluens, & hujuscemodi homines deridens, neque tu prius moriaris, quàm hos assentatores cunctos præmiseris. TERPSION. Hoc quidem, ô Pluto, perjucundum mihi foret, si ante Thucritum Chariades vitâ decedat. PLUT. Bono animo sis ô Terpsio, & Phido etiam, & Melanthus, & omnes penitus ipsum præcedent, suis ipsorum curis confecti. TERPS. Hæc laudo: ô Thucrite, diutissimè vivas.

DIALOGUS XIV.

Zenophantæ & Callidemidæ.

ZENO. AT tu Callidemides, quo pacto interiisti? Nam ipse cum Diniæ parasitus essem, immodicâ, ingurgitatione præfocatus fuerim, nôstis aderas enim morienti. CALL. Aderam, Zenophantes. Porrò mihi inopinatum quiddam accidit. Nam tibi quoque notus est Ptœodorus ille senex. ZENOPH. Orbum illum dicis, ac divitem, apud quem te assiduè versari conspiciebam. CALL. Illum semper cólebam,

Hæredipeta veneno, quod alteri paraverat, perit.

colebam, id mihi pollicens fore, u
meo bono quamprimum moreretur.
Verùm, cùm ea res in longum profer
retur, ſene videlicet vel ultrà Titho
nios annos vivente, compendiarian
quandam excogitavi viam, quâ ad ha
reditatem pervenirem. Siquidem emp
to veneno pocillatori perſuaſeram, u
ſimul atque Ptœodorus potum poſcere
(bibit autem abundè) præſentius in ca
licem injiceret, haberétque in promp
porrecturus illi. Quod ſi feciſſet, jo
rejurando confirmabam, me illum m
numiſſurum. ZEN. Quid igitur a
cidit? nam inopinatum quiddam na
raturus mihi vidêris. CAL. Ubi ja
loti veniſſemus, puer duobus para
poculis, altero Ptœodoro, cui venenu
erat additum, altero mihi: neſcio qu
modo errans, mihi venenum, Ptœodo
porrexit innoxium. Mox ille quida
bibit, at ego protinus humi porrect
jacebam, ſuppoſititium videlicet illi
loco cadaver. Quid hoc? Rides Zen
phanta? Atqui non convenit ami
malis illudere. ZEN. Nam lepi
tibi hæc res evenit. Porrò ſenex ill
quid interim? CAL. Primùm quide
repentino caſu conturbatus eſt: Dein
ſimul atque intellexit id quod accider
putà pocillatoris errore factum, riſit
ipſe. ZEN. Verùm non oportuit
compendium illud divertere, ſiquide
veniſſet tibi populari viâ tutius, etiam
paulò ſerius.

DIAL

DIALOGUS XV.

Cnemonis & Damnippi.

CNE. HOC illud est quod vulgò dici consuevit, *Hinnulus leonem.* In Hæreditas.

DAM. Quid stomacharis, Cnemon?

CNE. Quid stomacher, rogas? Hæredem invitus reliqui miser astu delusus, is, quos maximè mea cupiebam habere, præteritis. DAM. Sed istuc quînam evenit? CNE. Hermolaum nobilem illum insigniter divitem, liberis orbum, imminente morte captabam; neque ille gravatim officium meum admittebat. Interim illud mihi scitum visum est ut testamentum publicè proferrem, quo illi mea omnia reliqui, nimirum ut ille viciſſim idem faceret, meo provocatus exemplo. DAM. Ac quid tandem ille? CNE. Quid ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. Cæterùm ego repentè atque insperatò vitâ decessi; testi ruinâ oppressus. Et nunc Hermolaus mea possidet, lupi cujuspiam in morem ipso hamo cum escâ pariter avulso. DAM. Non escam modò cum hamo, quin etiam te quoque piscatorem simul abstulit. Itaque technam illam in tuum ipsius caput struxeras. CNE. Ità videtur, ideóque lugeo.

DIALO-

DIALOGUS XVI.

Charontis & Mercurii.

CHAR. AUdite quo loco ſint res v ſtræ. Equidem parva e nobis, quemadmodum videtis, & carios navicula, & quæ undique perfluit: quo ſi in alteram partem ſe inclinârit, pla ſubmerſa peribit. Vos autem tam mul ſimul confluitis, multáſque ſarcinas ſu guli affertis, quibuſcum ſi conſcende tis, vereor, nè poſtea vos facti pœnite maximè verò eos, qui nandi ſunt imp riti. MORTUI. Quid igitur facto op eſt, ut tutò navigemus? CHAR. Eg vobis dicam, nudos vos ingredi opo tet, atque iſta omnia quæ ſuperflua ſun in littore relinquere. Nam ſic etiam v capiet vos navicula. Tibi verò, Merc ri, deinceps curæ erit, neminem ex illi recipere, niſi nudus ſit, & ſupellectilem ut dixi, abjecerit. Itaque ad ipſas ſcalas ſtatuas, ipſósque cognoſcito, & ſuſcipito nudóſque ingredi cogito. MERCUR. Rectè dicis, atque ſic faciemus. Quis e ille primus? MENIP. Ego Menip pus ſum. Ecce autem peram & baculum in paludem abjeci; verùm rectè fec quòd pallium non attulerim. MERC. Ingredere ô Menippe, vir optime, pri mumque apud gubernatorem navis lo cum accipe, in ipsâ ſummitate, quo omnes poſſis intueri. Verùm quis ille formoſus eſt? CHAR. Charmolaus

ſum

ſum Megarenſis amabilis, cujus oſculum duobus talentis emptum eſt. MER. Exue igitur iſtam pulchritudinem & labia cum oſculis, promiſſam etiam comam, & genarum ruborem, adeóque totam cutem. Benè ſe res habet, expeditus es, ingredere nunc. Quis verò ille eſt purpuratus & diademate præcinctus gravitatem quandam præ ſe ferens? Quis es tu? LAM. Lampichus ſum Geloorum tyrannus. MER. Quid cum tot ſarcinis veniſti? LAM. Anne nudum adventare conveniebat tyrannum? MER. Nequaquam tyrannum, ſed mortuum; itaque depone iſta. LAM. Ecce abjeci divitias. MER. Sed Superbiam, ô Lampiche, & faſtum etiam abjice, nam iſta, ſi in navigiolam coincidant, vehementer gravabunt eam. LAM. Igitur ſine ut diadema habeam ſaltem & ſagulum. MER. Nequaquam, imò & hæc relinquito. LAM. Sit ità. Quid præterea vis? Nam omnia, ut vides, abjeci. MER. Crudelitatem etiam, & amentiam, & violentiam, & iracundiam, atque his ſimilia depone. LAM. Ecce nudus ſum. MER. Ingredere nunc. Tu verò pinguis admodum & carnoſus quis es? DAM. Damaſias ego ſum, Athleta. MER. Certè vidêris ille eſſe, ſcio enim te ſæpè in palæſtris à me viſum. DAM. Ità eſt, ô Mercuri: verum accipe me, nudum exiſtentem. MER. Nequaquam, ô bone vir, nudus es tantâ carne circundatus; itaque exue eam. Nam, ſi vel alterum tantùm pedem in navem poſueris, ſubmerges eam. Sed

& coronas istas & præconia abjicito. DAM. En planè nudus sum, ut vides, & simili cum aliis mortuis staturâ. MER. Sic præstat levem esse: itaque inscende jam. Et tu, ô Crato, divitias abjice; præterea mollitiem & delicias, neque feras tecum epitaphia, neque majorum tuorum dignitates. Relinque etiam genus, & gloriam; item civitatum, de quibus scilicet benè meritus es, publica præconia; statuarum inscriptiones; & dicas, nè tibi magnum sepulchrum construant: nam & hæc gravant, si in memoriam revocentur. CRAT. Invitus certè, sed tamen abjiciam: quid enim faciam? MER. Papæ! quid tibi vis armatus? aut quid istud tropæum tecum circumfers? CRA. Quia vici, Mercuri, & res præclaras gessi, propterea civitas hoc me honore affecit. MER. Relinque tropæum in terra; apud inferos enim pax, neque ullis armis opus est. Verùm quis ille est, ipso habitu gravitatem quandam præ se ferens, elatus & contractis superciliis propter curas, longâ barbâ, quis est ipse? MEN. Philosophus quidam est, ô Mercuri, imò præstigiator & prodigiorum plenus. Itaque & hunc exue, videbis enim multa, eáque ridicula, sub palliolo occulta esse. MER. Depone tu hunc habitum primùm; deinde hæc quoque omnia. O Jupiter! quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, & quantum contentionum & inanis gloriæ, quantum quæstionum dubiarum, quantum spinosarum disputationum,

num, & cogitationum perplexarum, circumfert? imò quàm multos vanos labores, & deliramenta non pauca, item nugas, & rerum minimarum diſquiſitionem? Sed per Jovem aurum etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, iracundiam, delicias, & mollitiem ſecum habet; neque enim latent me iſta, etiamſi ſtudioſè celas. Verùm abjice mendacia & ſuperbiam, opinionem illam, quâ exiſtimas te præſtantiorem eſſe omnibus reliquis. Nam, ſi cum rebus omnibus ingrediaris, quæ quinquerimis te acceperit? PHIL. Depono igitur ea, quandoquidem ſic jubes. MEN. Sed & barbam hanc deponat, ô Mercuri, gravem equidem & hirſutam, ut vides, capilli ſunt trium minarum minimùm. MER. Benè dicis. Depone & illam. PHIL. Sed quis abradet? MER. Menippus ille ſecurim accipiens, quibus naves fabricantur, eam reſecabit; utetur autem ſcalis navalibus, quibus ſuperpoſita barba reſecetur. MEN. Nequaquam Mercuri: ſed da mihi ſerram, hoc enim erit magis ridiculum. MER. Sufficit bipennis. MEN. Euge, Humanior nunc appares, depoſito hircino fœtore. Víſne ut parùm etiam de ſuperciliis auferam? MER. Maximè. Nam has ſuper frontem etiam attollit, neque ſcio quo ſeipſum extendat. Quid hoc rei eſt? Etiam ploras ſceleſte? & mortem times? ingredere igitur. MEN. Unum quiddam adhuc graviſſimum geſtat ſub alis. MER. Quid, Menippe? MEN. Adulationum,

Mercuri, quæ illi, dum viveret, multùm profuit. PHIL. Igitur & tu Menippe, tuam abjice libertatem, & loquendi audaciam, lætitiam, animi magnitudinem, & risum. An tu solus alios omnes ridebis? MER. Nequaquam: sed retine ista, levia enim sunt & planè facilia portatu, & ad navigandum prosunt. Tu verò Rhetor, abjice istam tantam verborum loquacitatem & antitheses, & membrorum adæquationes, item periodos, & Barbarismos, atque alia sermonis pondera. RHE. En abjicio. MER. Benè se habet res. Itaque solve funem, attollamus scalas, attrahatur anchora, expande velum, tuque nauta clavum dirige. Simus hilares: quid ploratis, ô vos amentes, præsertim tu Philosophe, qui paulò antè tuâ barbâ spoliatus es. PHIL. Quia existimabam immortalem esse animam. MEN. Mentitur: nam alia sunt, quæ videntur eum mœrore afficere. MER. Qualia? MEN. Quia non amplius tam opiparas cœnas habebit, neque noctu exiens clam omnibus circumvoluto palliolo capiti prostibula in orbem lustrabit, nec mane deceptis adolescentibus suâ sapientiâ, pecuniam accipiet: hæc sunt quæ illi dolent. PHIL. An tibi molestum non est, Menippe, quòd mortuus es? MEN. Quomodo posset esse molestum mihi, qui ad mortem festinavi, nemine vocante. Verùm nonne clamor quidam interim, dum nos confabulamur, exauditus est, veluti quorundam in terrâ

vo-

vociferantium? MER. Certè Menippe: verùm non uno tantùm loco exauditur clamor, ſed quidam, in unum cœtum convenientes, cum voluptate deridēt mortuum Lampichum, & illius uxorem mulieres circumſtrepunt, atque illius pueri, nuper admodum geniti, multis lapidibus à pueris obruuntur. Quidam Diophantum Rhetorem laudant in Sicyone funebres orationes recitantem, pro hoc Cratone; & per Jovem Damaſiæ mater ululans lamentationem inceptat unà cum mulieribus pro Damaſia. Te verò, Menippe, nemo eſt qui deploret, & tranquillus jaces ſolus. MEN. Nequaquam: nam haud ità multò pòſt, audies canes miſerabiliter latrantes propter me, & corvos alas concutientes, quando ad ſepeliendum me conveniunt. MER. Fortis es, Menippe. Sed, quia jam transfretavimus, abite vos rectâ per hanc viam ad forum judiciale. Ego verò & naua alios tranſvectabimus. MEN. Feliciter navigate: ô Mercuri, nos quoque progrediamur. Verùm quid diutiùs moramini? Judicium de nobis ferri oportebit, & quidem aïunt pœnas eſſe graves, rotas, vultures & lapides. Uniuſcujuſque autem vita examinabitur.

Dialogus XVII.

Cratetis & Diogenis.

CRA. MOErichum illum divitem noveráſne, ô Diogenes? Illum, inquam, ſupra modum divitem, illum Corintho profectum, cui tot erant naves onuſtæ mercibus, cujus conſobrinus Ariſteas, ipſe etiam dives, Homericum illud in ore ſolebat habere: *Aut me confice tu, aut ego te.* DIOG. Cujus rei gratiâ ſeſe captabant invicem, Crates? CRAT. Hæreditatis causâ, cum eſſent æquales, uterq; alterum captabant. Jamq; teſtamenta publicaverant ambo, in quibus Mœrichus, ſi prior moreretur, Ariſteam omnium rerum ſuarum dominum relinquebat: Mœrichum viciſſim Ariſteas, ſiquidem ipſe prior è vitâ decederet. Hæc igitur cum eſſent in tabulis ſcripta, illi ſeſe invicem colebant, & adulatione ſuperare contendebant. Porrò divini, ſive futurum ex aſtris conjectarent, ſive, ut Chaldæi, ex ſomniis, quin & Pythius ipſe, nunc Ariſteæ, nunc Mœricho victoriam præbebat, & modò ad hunc, modò ad illum trutina propendebat. DIOG. Quid igitur tandem evenit? nam audire eſt operæ pretium. CRA. Eodem die mortui ſunt ambo, cæterùm hæreditates ad Eunomium ac Thraſyclem devenerunt, quorum uterque cognatus illis erat; atqui de his nihil prædixerant divini futurum, ut tale quippiam accideret. Etenim cum Sicyone Cirrham verſus navigarent,

garent, medio in curſu, obliquo orto lapyge, eversâ navi periêrunt. DIOG. Rectè factum: at nos, cùm in vita eſſemus, nihil ejuſmodi alter de altero cogitabamus. Neq; enim ego unquam optabam ut moreretur Antiſthenes, quò nimirum baculus illius (erat autem illi firmus, ex oleaſtro factus) ad me rediret hæredem, neque tu Crates, opinor, deſiderabas ut, me mortuo, in poſſeſſionem mearum ſucceſſionem venires, putà dolii ac peræ, in qua quidem lupini chœnices inerant duæ. CRA. Neque enim mihi quicquam iſtis rebus erat opus, imò nè tibi quidem, Diogenes, ſiquidem quæ ad rem pertinebant, quæque tu ab Antiſthene, ego à te, tanquam jure hæreditatis, accepi; ea nimirum multò ſunt potiora, multóque ſplendidiora, quàm Perſarum imperium. DIOG. Quænam ſunt iſta quæ dicis? CRAT. Sapientiam, inquam, frugalitatem, veracitatem, loquendi audaciam, vivendi libertatem. DIOG. Per Jovem memini me in iſtiuſmodi opum hæreditate Antiſtheni ſucceſſiſſe, tibique eas longè etiam majores reliquiſſe. CRAT. Verùm reliqui mortalium hoc poſſeſſionum genus aſpernabantur, neque quiſquam nos ob ſpem potiundæ hæreditatis obſequiis captabat, ſed ad aurum omnes intendebat oculos. DIOG. Nec injuria: neque enim habebant quò facultates ejuſmodi à nobis trâditas acciperent, quippe qui tanquam putria marſupia deliciis diffluebant. Quò fiebat, ut ſi quando quis in illos infundat vel ſapien-

tiam, vel dicendi libertatem, vel veritatem, effluat illico perſtilletque, fundo, quod immiſſum eſt, continere non valente, cujuſmodi quiddam & Danai Virginibus aiunt accidere, dum in dolium pertuſum hauſtam aquam important: at iidem aurum dentibus & unguibus, omníque vi ſervabant. CRAT. Proinde nos hic quoque noſtras poſſidebimus opes; illi, ſimul atque huc venerint, obolum duntaxat ſecum ferent, ac nè hunc quidem ulteriùs quàm ad portitorem.

DIALOGUS XVIII.

Alexandri, Annibalis, Minois, & Scipionis.

ALEX. ME tibi, ô Libyce, præponi par eſt: præſtantior enim ſum. ANNIB. Imò verò me, ALEX. Judicet ergo Minos. MIN. At quinam eſtis? ALEX. Hic eſt Annibal Carthaginienſis; ego autem Alexander Philippi filius. MIN. Per Jovem, utrique glorioſi. Sed quâ de re vobis altercatio eſt? ALEX. De præſtantia: dicit enim is ſeſe meliorem quam me ducem exercitûs fuiſſe; ego verò, quemadmodum omnes ſciunt, non hoc ſolum, ſed omnibus fermè qui ante meam ætatem fuêre, in re militari, præſtantiorem me eſſe affirmo. MINOS. Dicat ergo uterque viciſſim. Tu verò Libyce, primus verba facito. ANNIB. Unum

hoc

hoc me juvat, quòd hîc Græcam linguam didicerim; ut neque etiam hac in re Alexander me ſuperet. Porrò illos maximè laude dignos aſſero, qui, cum parvi a principio fuêre, propriâ virtute ad magnam gloriam evasêre, potentéſque per ſe ipſi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis quibuſdam Hiſpaniam primùm invadens, cum ſub fratre præfectum agerem, maximis rebus idoneus atque optimus judicatus ſum. Ibi tum Celtiberos cepi, & Galatas Heſperios devici. Et, cum magnos montes tranſcendiſſem, omnem Eridanum percurri, multáſq; civitates everti, & planam Italiam ſubjugavi, & uſque ad ſuburbia Romæ graſſatus ſum, tótque uno die Romanos occídi, ut annulos eorum modiis menſurari oportuerit; & ex cadaveribus pontes fluminibus fecerim. Atque hæc omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neque Deum me fingens, aut matris inſomnia narrans; ſed me hominem fatebar: pugnabámque contra duces prudentiſſimos, & contra milites fortiſſimos. Nec Medos aut Armenios expugnarem, qui, antequam quiſpiam perſequatur, fugiunt, & facilè cuivis audenti victoriam tradunt. Alexander verò acceptum à patre imperium auxit, & fortunæ quodam impetu uſus multùm ampliavit. Qui poſtquam miſerum illum Darium in Iſſo & Arbelis devicit, cepítque, à paterna virtute degenerans, adorari voluit, & ad Medorum delicias ſeſe contulit, & amicorum cæde convivia contaminavit,

taminavit, & interficientibus opem tulit. Ego autem pariter patriæ dominatus ſum quæ cùm me revocaret, hoſtium magnâ claſſe adverſus Lybiam navigante, ſtatim parui, néque hominem privatum dedi, & damnatus æquo animo rem tuli. Atque hæc egi barbarus cùm eſſem, omníſque Græcanicæ diſciplinæ expers, & neque Homerum, ut hic, edidici; neque Ariſtotele ſophiſtâ magiſtro eruditus fui, ſed ſolùm meâ naturâ optimâ ſum uſus. Hæc ſunt quibus me meliorem Alexandro eſſe puto. Quòd ſi præſtantior ſit iſte, quoniam diademate revinctum caput habuit, id decorum forſan apud Macedones eſt; non tamen ob id præſtantior hic videri debet generoſo viro, & imperatore bono, qui mentis ſententiâ magis quàm fortunâ eſt uſus, MINOS. Hic certè orationem neque ignavam, neque, ut Libycum hominem decebat, dixit: tu verò Alexander, quid ad hæc dicis? ALEXAND. Oportet quidem, ô Minos, homini adeò temerario nihil reſpondere. Sola enim te fama ſatis edocere poteſt, qualis ego rex, qualis hic latro fuerit. Adverte tamen, an parùm ipſum ſuperaverim, qui cum adoleſcens adhuc eſſem rem aggreſſus, regnum obtinui turbatum, & de patris interemptoribus ſupplicium ſumpſi. At, cum Theba ſubvertiſſem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putavi, Macedonum regno me contentum eſſe, quod pater reliquerat, ſed totum terrarum orbem cogitatione

volvens

volvens, durum existimans, nisi rerum omnium dominus essem: paucos quosdam mecum agens in Asiam exercitum traduxi, & apud Granicum magnâ pugnâ vici, & Lydiam, Ioniam, & Phrygiam, cepi; deniq; subjugato quicquid obvium erat, veni Issum, ubi Darius me expectabat, infinitos exercitus secum agens. Post hæc ô Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos uno die mortuos miserim. Dicit enim Charon, tunc sibi scapham non suffeciisse, sed ratibus compositis illorum pleroſque se transportâsse; atque hæc confeci me ipsum periculis opponens, & in pugna vulnerari non timens. Et, ut quæ apud Tyrum & Arbelas gesta sunt omittam, usque ad Indos veni, atque Oceanum mei regni terminum feci, & illorum hominum elephantes cepi, ac Porum captivum abduxi. Scythas verò, homines certè non spernendos, Tanaim transiens magnâ equitum pugnâ vici, ac amicos meos remuneravi, inimicos autem ultus sum. Si verò Deus hominibus videbar, parcendum illis erat, rerum à me gestarum magnitudine adductis, ut tale quid de me crederent. Denique, ego Rex adhuc morti concessi; hic autem in exilio apud Prusiam Bithynium, ut crudelissimo & pessimo homini conveniens erat. Nam quo pacto Italos vicit omitto dicere; quia non virtute, sed malitiâ atque perfidiâ & dolis id peregit, nunquam justi aut claritudinis alicujus memor. Sed, quoniam delicias mihi objecit, oblitus mihi videtur eorum, quæ

apud Capuam admiserit, cùm meretricibus deditus vir ille mirabilis belli gerendi occasiones voluptatibus prodidit. Ego verò, nisi ea quæ sub occidente sunt parva ratus, ad orientem me impulissem, quidnam adeò magni præstitissem? qui Italiam absque sanguine caperem, ac Lybiam, omnémque eam oram usque ad Gades sub potestatem redigerem. Sed hæc ego tantâ contentione digna non putavi, præsertim jam antea illis perculsis, ac dominum agnoscentibus. Dixi. Tu verò, Minos judica. Nam & hæc è multis protulisse satis est. SCI. Nè priùs quàm me quoque audiveris. MIN. Quisnam & cujas es, vir optime, qui dicendi copiam poscis? SCI. Scipio Romanus Imperator, qui Carthaginem delevi, & Afros magnis prælijs devici. MIN. Quid igitur & tu dicis? SCI. Alexandro quidem minorem esse me, Annibale autem præstantiorem, ut qui ipsum victum persecutus fuerim, & ad turpem fugam compulerim. Quomodo ergo non impudens iste videatur, qui cum Alexandro sese comparet, cui meipse quidem Scipio, qui istum devici, comparare me ausim? MIN. Per Jovem, æqua dicis, Scipio: quapropter primus quidem judicetur Alexander, deinde post illum tu, atque tum, si placet, tertius hic Annibal, quippe qui nec ipse contemnendus existat.

DIALOGUS XIX.

Diogenis & Alexandri.

DIOG. QUid hoc rei eſt, Alexander, itáne defunctus es tu quoque, perinde atque nos omnes? ALEX. Vides nimirum, Diogenes: nec mirum eſt, ſi, homo cum fuerim, defunctus ſim. DIOG. Num igitur Ammon ille mentiebatur, cùm te ſuum eſſe filium diceret, annon tu Philippo patre prognatus eras? ALEX. Haud dubiè Philippo, nam, ſi Ammone progenitus fuiſſem, non obiiſſem. DIOG. Atqui de Olympiade ſimilia multa ferebantur; Draconem cum eâ conſuetudinem habuiſſe, & in lecto viſum fuiſſe, deinde te ex hoc concubitu editum in lucem veniſſe: porrò deceptum Philippum, qui ſe patrem tuum eſſe exiſtimaret. ALEX. Audieram quidem & ipſe iſta, quemadmodum tu; at nunc video neque matrem, neque Hammonios illos vates, ſani quicquam dixiſſe. DIOG. Attamen iſtud illorum mendacium, Alexander, ad res gerendas, haudquaquam tibi fuit inutile; propterea quòd multi præ metu ſeſe ſubmiſerint, credentes te Deum eſſe. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud imperium reliquiſti? ALEX. Id equidem ignoro Diogenes: celeriùs enim è vita ſubmovebar, quàm ut eſſet otium de illo quicquam ſtatuendi, præter id unum, quod moriens Perdiccæ annulum tradidi. Sed agè, quid rides, Diogenes? DI.

Irridetur Alexandri ſuperbia, quod, mortalis cum eſſet, divinos tamen honores ſibi paſſus ſit exhiberi.

Quid-

Quidnam aliud quàm quod memini quid Græci fecerint cùm nuper tibi adepto imperio adularentur, principemq; ac ducem adversùs barbaros deligerent: non nulli verò in duodecim Deorum numerum referrent ac templa ædificarent, & sacra facerent tanquam Draconis filio? Sed illud mihi dicito, ubi te sepeliêrunt Macedones? ALE. Nunc in Babylone jaceo tertium jam diem; porrò Ptolemæus ille satelles meus, si quando detur otium ab his rerum tumultibus, qui nunc instant, pollicetur in Ægyptum deportaturum me atque inibi sepulturum, quò videlicet unus fiam ex Diis Ægyptiis. DIOG. Non risero Alexander, qui quidem te videam etiam apud Inferos desipientem, sperantemque fore, ut aliquando vel Anubis fias, vel Osiris? Quin tu spes istas omittis, ô divinissime? neque enim fas est revertiquenquam qui semel transnavigaverit paludem, atque intra specûs hiatum descenderit, propterea quod neque indiligens est Æacus, neque contemnendus Cerberus. Verùm illud abs te discere pervelim, quo feres animo, quoties in mentem tibi redit, quantâ felicitate apud superos relictâ, huc sis profectus, putâ corporis custodibus satellitibus, satrapis, tum auri tantâ vi, ad hoc, populis qui te adorabant, præterea Babylone, Bactris, immanibus illis belluis, dignitate, gloriâ, deinde quòd eminebas conspicuus, dum vectareris, dum amiculo candido caput haberes revinctum, dum purpuram fibulis substrictam gestares: nunquid hæc te

dis-

discruciant? quoties recursant animo? Quid lachrymaris stulte? an non id te sapiens ille docuit Aristoteles, nè res eas quæ à fortuna proficiscantur, stabiles existimares? ALEX. Sapiénsne ille, cùm sit assentatorum omnium perditissimus? Sine me solùm Aristotelis facta scire, quam multa à me petierit, quæ mihi scripserit: deinde quemadmodum abusus sit meâ illâ ambitione, quâ cupiebam eruditione cæteris præstare, cùm mihi palparetur interim, ac prædicaret me, nunc ob formam, tanquam & ipsa summi boni pars quædam esset, nunc ob res gestas atque opes, nam has quoq; in bonorum numero collocandas esse censebat, nè sibi vitio verteretur, quòd eas acciperet. Planè præstigiosus vir ille quidem erat, ac fraudulentus, ô Diogenes: quanquam illud fructûs scilicet ex illius sapientia fero, quòd nunc perinde quasi summis de bonis excrucior, ob ista quæ tu paulò antè enumerâsti. DIOG. At scin' quid facies? ostendam tibi molestiæ istius remedium. Quandoquidem hîc veratrum non provenit, fac ut Lethei fluminis aquam avidis faucibus attrahens bibas, iterúmque ac sæpius bibas: atque eo pacto desines de bonis Aristotelicis discruciari. Verùm enim Clitum etiam illum & Callisthenem video, cúmque his alios complures raptim huc sese ferentes, quò te discerpant, pœnâsque sumant ob ea quæ quondam in illos commisisti. Quare fac in alteram hanc ripam te conferas, & crebrius, ut dixi, bibas.

DIALO-

Dialogus XX.

Alexandri & Philippi.

ALEX. NON igitur nunc te filium esse meum inficiaberis: Nam, si Ammonis fuisses, mortem non obiisses. ALEX. Neque verò nescius eram, pater, Philippi Amyntæ me esse filium; sed, quia ad res gerendas sic mihi visum erat conducere, commento hoc usus sum vaticinii. PHIL. Quid aïs? Conducibile id tibi visum est, ut vatibus fallendum te exponeres? ALEX. Non isthuc, sed me formidârunt barbari, nullúsque viribus meis restitit, cùm putarent sibi adversùs Deum præliandum. Itaque faciliùs ipsos imperio meo subdidi. PHIL. Quos tu igitur tanto conatu dignos unquam vicisti? qui cum timidis illis arculis, peltariis, ac gerris viminеis pugnare solitis semper congressus es? Sed opus erat egregium Græcos armis domare, Bœotios, Phocenses, Athenienses, Præterea Arcadum peditatum, equitatum Thessalum, Eleorum jaculatores, Mantineos peltis instructos, vel Thracas, vel Illyrios, vel etiam Pæonas subjugare, hæc ardua sunt. An verò nescis, ut Medos, Persas, Chaldæos auro conspicuos, & delicatos homines, ante te, duce Clearcho, decies mille viri bello adorti expugnârint; non sustinentes illos ad manum venire, sed antequam emissum fuisset telum fugientes?

tes? ALEX. At verò Scythæ, pater, & Indorum elephantes, non eſt contemnendum opus. Et tamen neque concitatis inter ipſos inteſtinis odiis, neque per proditionem mihi venundari paſſus ſum victoriam. Nec unquam pejeravi, nec quippiam pollicitus fefelli, fidémve ſolvi victoriæ gratiâ. Adde, quòd & Græcorum alios ſine ſanguine cepi, Thebanis autem, fortaſſis ipſe audíſti, quomodo aggreſſus fuerim. PHIL. Novi hæc omnia ex Clito, quem tu jaculo tranſverberatum inter epulas interfeciſti, eò quod me, collatis utriuſque rebus geſtis, laudare auſus fuiſſet. Tu verò & Macedonicam chlamydem abjiciens, candyn, [Perſicum amictum] induiſti (ut aïunt) & tiaram rectam impoſuiſti, & à Macedonibus, viris utique liberis, adorari voluiſti. Et, quod maximè omnium erat ridiculum, hominum abs te victorum mores imitatus es. Omitto enim dicere, quæcunque alia commiſiſti, quòd viros doctos in leonum clauſtra incluſiſti, & tales nuptias peregiſti, atque Hephæſtionem ſupra modum amâſti. Unum eſt quod ſolum laudo abs te geſtum, quòd à Darii uxore, formâ præſtante, abſtinueris, & genitricis illius, atque filiarum, curam ſuſceperis, opus certè Regium. ALEX. Sed in ſubeundis periculis alacritatem non laudas, Pater, ut cùm apud Oxydracas primus intra mœnia deſilii, totque vulnera accepi? PHIL. Non laudo, Alexander, non quòd non decorum

eſſe

eſſe putem vulnerari quandoque impe-
ratorem, & in ſubeundis periculis præ-
tentare viam; ſed quòd ex re tua illud
minimè erat. Etenim pro Deo habitus,
ſi quando vulnus acciperes, téque bello
viderent raptim efferri, ſanguine ma-
nantem, & vulnus mœrentem, ſpecta-
toribus hæc erant ridendi argumentum.
Adde quòd Ammon præſtigiator, &
mendax vates arguebatur, & ipſius Pro-
phetæ adulatores. Ecquis riſum con-
tinuáſſet, conſpicatus Jovis filium anim
deficientem, & medicorum ope indi
gentem? Nunc verò, cum jam vitâ fun
ctus es, non multos eſſe putas, qui ficti
onem illam irrideant, & maledictis car
pant, cùm Dei cadaver porrectim ſtra
tum, putridum jam & tumidum juxt
corporum omnium morem vident? Ca
terùm quod aïs, Alexander, tibi fuiſſe
conducibile, quò faciliùs rerum potire
ris, id profectò multum tibi gloriæ ex
benè etiam ac ſtrenuè geſtis eripuit.
Nam Diis longè inferiora agere viſus es.
ALEX. Haudquaquam de me iſtud ſen-
tiunt mortales, ſed cum Hercule me &
Baccho comparabilem ſtatuunt. Nam
& Aornum, à neutro etiam illorum ar-
mis ſubactum, ego ſolus cepi. PHIL.
Vides ut iſta tanquam Ammonis filius
dicis? quando cum Hercule & Baccho
teipſum comparas, & ut non erubeſcis,
Alexander, nec arrogantiam dediſcis,
nec teipſum cognoſcis, nec jam mor-
tuus ſapis.

DIALOGUS XXI.

Achillis & Antilochi.

ANTI. QUænam ſunt illa, Achilles, quæ tu Ulyſſi jam primùm dixiſti de morte, nec generoſa, nec ambobus tuis præceptoribus, Chirone & Phœnice, digna? Etenim audiebam cum diceres te malle ruſticam vitam agendo inopi cuipiam, cui victus non ſuppeteret multus, operam locare, quàm omnibus defunctis imperare. Hæc certè ignavi hominis verba Phrygem quempiam meticuloſum, atque vitæ amatorem immodicum pronunciare forſitàn decuiſſet. Sed Peleï filium, & in adeundis periculis heroum omnium alacerrimum, tam humilia de ſe cogitare, tacendum valdè, & omnibus in vita præclarè ab ipſo geſtis planè contrarium. Nam, cum in Phthiotide ad longam uſque ſenectam regnare tibi licuiſſet, ſed ſera gloriam, lubens tamen mortem gloriosam prætuliſti. ACHIL. At, ô Neſtoris fili, tunc ignarus eram eorum quæ hîc ſunt, & utrum eorum eſſet præſtantius neſciebam: itaque infelicem illam gloriolam vitæ anteponebam. Atqui jam tandem intelligo quàm inutilis illa ſit, etſi ſint apud Superos qui quàm maximè res præclarè geſtas carmine celebrent; mortuorum autem unus honor eſt omnium. Sed neque forma illa, Antiloche, neque vires adſunt. Sed jacemus

mus omnes ſub eâdem caligine ſimile
& alii ab aliis nihil diſcrepantes. Ne
me Trojanorum manes verentur, ne
Græcorum venerantur; ſed exquiſita e
juris æquabilitas, ſimiliſque alter alte
defunctus, ſive ignavus, ſive ſtrenu
fuerit. Hæc ſunt quæ me angunt,
ob quæ doleo, quod non potiùs vivo,
operam loco. ANTIL. Quid aga
quiſpiam? naturæ namque viſum eſt,
omnes omnino moriantur. Itaque
eſt te legi obtemperare, nec ſtatuis
cruciari. Præterea, vidéſne quot è ſoc
is circa te ſimus? paulò pòſt & Ulyſſe
adveniet. Affert autem ſolatium ſoc
tas in ferendis malis, & quòd non ſol
ea patiaris. En tibi Herculem, Me
agrum, & alios admirandos viros,
quidem (ni fallor) haudquaquam in
tam videntur redituri, ſi quis eos ad
opes & victu indignos mittat, ut
pro mercede ſerviant. ACHIL. S
ciorum hæc quidem admonitio eſt:
rùm haud ſcio quo pacto eorum quæ
vitâ aguntur memoria me excruci
Arbitror autem & veſtrûm unumquem
que ità affici. Si verò non palàm co
fiteamini hoc, nequiores eſtis, quòd t
citè hujuſmodi toleratis. ANT. No
equidem, Achilles; ſed longè tibi pra
mus, quippe quòd intelligimus quàm
inutile de iis rebus verba facere: ſile
enim & æquo animo ſuſtinere omn
conceſſum eſt nobis, nè eadem opta
tes tecum nos ipſos riſui exponamus.

D

DIALOGUS XXII.

Menippi & Tantali.

MEN. QUid ejulas, ô Tantale; aut quid tuam deploras fortunam, ſtagno imminens? TAN. Quoniam ſiti enecor, Menippe. MEN. Usque adeò piger es atque iners, ut non vel pronus incumbens bibere noris; vel cavâ volâ hauriens? TAN. Nihil profecto ſi procumbam: refugit enim aqua, ſimul atque me propiùs admoveri ſenſerit; quòd ſi quando hauſero, oríque coner applicare, priùs effluxit, quàm ſumma rigem labia. Atq; inter digitos effluens aqua, haud ſcio quomodo rurſus manum meam aridam relinquat. MEN. Prodigioſum quiddam pateris, Tantale: verùm dic mihi hoc ipſum, quorſum opus eſt bibere? Corpus enim non habes; nam illud quod ſitire poterat, aut ſitire, in Lydia ſepultum eſt. Cæterùm, tu cùm ſis anima, qui poſthac aut ſitire queas aut bibere? TAN. Atqui hoc ipſum ſupplicii genus eſt, ut anima, perinde quaſi corpus ſit, ità ſitiat. MEN. Agè, hoc ità habere credamus, quandoquidem affirmas te ſiti puniri. At quid hinc acerbi tibi poterit accidere? Num metuis nè potûs inopiâ moriare? At equidem haud video alteros Inferos, neque locum alium in quem morte degreſſ quiſpiam. TAN. Rectè tu quidem dicis: verùm hoc ipſum ſupplicii genus eſt, ſitire, cùm nihil ſit opus. MEN. Deſipis, Tantale, &

uti

utì verum tibi fateor, non alio potu videris egere quàm veratro mero ; nam diversum quiddam pateris iis quos canes rabiosi momorderint, ut qui non aquam, quemadmodum illi, sed sitim horreas. TAN. Nè veratrum quidem recusârim bibere, Menippe, si liceat modò. MEN. Bono sis animo, Tantale, certum habens nunquam fore, ut vel tu, vel reliquorum manium quispiam bibat. Nec enim fieri potest, quanquam non omnibus, quemadmodum tibi, pœna adjudicata est, ut sitiant, aquâ illos non exspectante.

Dialogus XXIII.

Menippi & Æaci.

MEN. PER Plutonem, ô Æace, expone mihi quæ apud inferos sunt, omnia. ÆAC. Haud facilè, Menippe, omnia. Verùm quæ summatim & veluti per capita indicari possunt, hæc accipe : Hîc quidem, quòd Cerberus sit, nosti. Deinde portitorem hunc nôsti, qui te trajecit ; præterea & lacum, & Pyriphlegethontem jam vidisti, cùm ingressus es. MEN. Novi hæc, & præterea te aditûs custodem. Etiam regem ipsum vidi, & Furias. Homines verò priscos, quæso, ostende, & maximè eos qui inter cæteros nobiliores fuêre. ÆAC. Hic quidem Agamemnon est, ille autem Achilles. Rursum hic Idomeneus, qui propiùs assidet ; deinde Ulysses, postea Ajax & Diomedes, & cæteri Græcorum præstantissimi.

ſtantiſſimi. MEN. Papæ, Homere! ut tibi Rhapſodiarum tuarum capita humi projecta jacent, ignobilia atque informia pulvis omnia, & nugæ meræ, caduca vere capita. Sed hic, Æace, quiſnam eſt? ÆAC. Cyrus eſt. Ille autem Crœſus, & juxta ipſum Sardanapalus. Ultra hos autem Midas, & deinde ille Xerxes. MEN. Et te, ô ſceleſte, tota exhorruit Græcia, jungentem pontibus Helleſponum, & per ipſos montes navibus trajicere affectantem? Qualis verò & ipſe Crœſus eſt? Cæterùm, Sardanapalo, quæſo, huc Æace, permitte, ut demulceam caput, inflicto colapho. ÆAC. Nequaquam: Comminueres enim ipſi calvariam, mulebris ac fragilis adeò cum ſit. MEN. Attamen amplexabor illum, utpote planè ſemivirum. ÆAC. Cæterùm viſne tibi oſtendam & doctos illos? MEN. Per Jovem etiam. ÆAC. Primus en hic tibi Pythagoras eſt. MEN. Salve Euphorbe, ſive Apollo, ſive denique quodcunque voles. PYTH. Ità ſanè, & tu utique Menippe. MEN. Quid? annon amplius aureum iſtud femur habes? PYTH. Non, ſed agè cedo, ſi quid manducabile tibi habet pera iſta. MEN. Fabas habet, quare nihil hîc eſt quod tu manducare queas. PYTH. Da modò. Nam hîc apud manes alia ſunt dogmata. Didici enim nihil hîc fabis & parentum teſticulis inter ſe ſimile eſſe. ÆAC. Porrò hic Solon eſt, filius Execeſtidis, præterea ille Thales, & juxta ipſos Pittacus, & cæteri illi, ſeptem omnes ſunt,

ut vides. MEN. Læti hic ſunt, Æace, ſoli atque alacres præter cæteros. Sed hic oppletus cinere, tanquam ſubcinericius panis, hic crebris puſtulis efflorescens, quiſnam eſt? ÆAC. Empedocles, ô Menippe. MEN. Semicoctus ab Ætna monte huc profectus. ÆAC. O æripes optime, quid, obſecro, acciderat tibi, cur te ipſum in foramina Ætnæ injiceres? EM. Inſania quædam, Menippe. ME. Non per Jovem, ſed inanis quædam gloriæ affectatio, & faſtus, & multa dementia. Hæc te conflagare fecerunt, unà cum ipſis crepidis, cùm dignus minimè eſſes. Veruntamen nihil tibi commentum iſtud profuit: deprehenſus enim es & ipſe mortuus. Cæterùm Socrates ille, Æace, ubi locorum tandem eſt? ÆAC. Cum Neſtore ac Palamede ille plerúmque nugatur. MEN. Cuperem tamen videre ipſum, ſicubi locorum hîc foret. ÆAC. Vidéſne calvum illum? MEN. At omnes hic calvi ſunt, quare omnium æquè nota hæc fuerit. ÆAC. Simum iſtum dico. MEN. Etiam hoc ſimile omnium eſt. Nam, & ſimi omnes ſunt. SOCRAT. Mene queris, Menippe? MEN. Etiam, Socrates. SOCRAT. Quo pacto res Athenis ſe habent? MEN. Multi juniorum philoſophari ſe profitentur. Ac habitum certè ipſum, & inceſſum ſi quis aſpiciat, ſummi Philoſophi ſunt, iidémque permulti. Cæterùm autem vidiſti, opinor, qualis & Ariſtippus huc ad te venerit, & Plato ipſe, alter quidem olens unguenta, alter autem in Sicilia

lia tyrannis adulari doctus. SOC. At de me quid ſentiunt? MEN. Beatus, Socrates, quiſpiam es, quod ad hujuſmodi res utique pertinet, omnes itaque te admirabilem fuiſſe virum exiſtamant, atque omnia cognoviſſe hæc (decet enim, opinor, verum hîc dicere) cum nihil ſcires. SOC. Et ipſe dicebam hæc ad illos, ſed illi tum ſimulationem quandam eam rem eſſe putabant. MEN. Sed quinam iſti ſunt circa te. SOC. Charmides, Menippe, & Phædrus, & Cliniæ filius ille. MEN. Euge Socrates, quoniam & hîc artem tuam exerces, nec formoſos iſtos negligis. SOC. Quid enim aliud, quod quidem ſuavius ſit, agerem? Sed huc propiùs nobiſcum recumbe, ſi videtur. MEN. Non, per Jovem. Ad Crœſum enim & Sardanapalum adeo, propè illos habitaturus. Videor non pauca ridenda habiturus, cùm plorantes illos audiam. ÆAC. Et ego quoque jam abeo, nè quis mortuorum clam nobis aufugiat. Pleraque autem alia videbis, Menippe, quando iterùm conveniemus. MEN. Abeas licet: nam & hæc, Æace, vidiſſe ſufficit.

DIALOGUS XXIV.

Menippi & Cerberi.

MEN. HEus Cerbere, quandoquidem mihi tecum cognatio quædam intercedit, cùm & ipſe ſim canis; dic mihi, per Stygem, qualis eſſet Socrates,

crates, cum huc deſcenderet? Veriſimile eſt autem te, Deus cum ſis, non latrare modò, verùm etiam humano more loqui, ſi quando velis. CER. Cùm procul adhuc abeſſet, Menippe, viſus eſt conſtanti atque imperterrito adire vultu; perinde quaſi mortem nihil omninò formidaret, tanquam hoc ipſum vellet iis qui procul à ſpecûs ingreſſu ſtabant, oſtendere: verùm, ſimul atque deſpexit in hiatum, vidítq; caliginem hanc, ſimulque ego, cunctantem illum aconito mordens, pede correptum detraxi, infantium ritu ejulabat, ſuóſque deplorabat liberos, nihilque non faciebat, in omnem ſpeciem ſeſe convertens. MEN. Num igitur ille erat ſophiſta, neque verè mortem contemnebat? CER. Haud verè: cæterùm, ubi vidit id eſſe neceſſe, audaciam quandam præ ſe ferebat, quaſi verò volens id eſſet paſſurus, quod alioqui volenti nolenti tamen omninò fuerat ferendum, videlicet, quò ſpectatoribus eſſet miraculo. Equidem illud in totum de viris iſtiuſmodi verè poſſem dicere, ad fauces uſque ſpecûs intrepidi ſunt ac fortes, porrò, intus cum ſunt, nihil mollius neque fractius. MEN. Cæterùm ego quonam animo tibi viſus ſum ſubiiſſe ſpecum? CER. Unus mortalium, Menippe, deſcendiſti, ut tuo dignum erat genere; & prior te Diogenes: propterea quòd neutiquam coacti, nec intruſi intrâſtis, verùm ultronei, ridentes, atque omnibus plorare renunciantes.

DIA-

DIALOGUS XXV.

Charontis & Menippi.

CHA. REdde naulum ſceleſte. MEN. Vociferato, ſi quidem iſthuc tibi voluptati eſt Charon. CHA. Redde, inquam, quod pro trajectione debes. MEN. Haudquaquam auferre queas abeo qui non habeat. CHA. An eſt quiſpiam qui nè obolum quidem habeat? MEN. Sítne alius quiſpiam præterea, equidem ignoro; ipſe certè non habeo. CHA. Atqui præfocabo te, per Ditem, impuriſſime, ni reddas. MEN. At ego illiſo baculo tibi comminuam caput. CHA. Num ego te tam longo trajectu gratìs tranſvexero? MEN. Mercurius meo nomine tibi reddat, ut qui me tibi tradiderit. MER. Bel è mecum agatur, per Jovem, ſiquidem futurum eſt ut etiam defunctorum nomine perſolvam. CHAR. Haud omittam te. MEN. Quin igitur vel hujus gratiâ perge, ut facis, navim trahere, quanquam quod non habeo quinam auferas. CHA. At tu neſciebas, quid tibi fuerat apportandum? MEN. Sciebam quidem, verùm non habebam. Quid igitur? ideone mihi non erat moriendum? CHA. Solus ergo gloriaberis te gratìs fuiſſe tranſvectum? MEN. Haud gratìs, ô præclare, ſiquidem & ſentinam exhauſi, & remum arripui, & vectorum omnium unus non ejulavi. CHA. Iſta nihil ad naulum: obolum reddas oportèt, neque enim fas eſt ſecus

fieri. MEN. Proinde tu me rurſum in vitam revehe. CHA. Bellè dicis, nimirum ut verbera etiam ab Æaco mihi lucrifaciam. MEN. Ergò moleſtus nè ſis. CHA. Oſtende quid habeas in pera. MEN. Lupinum ſi velis,& Hecatæ cœnam. CHA. Unde nobis hunc canem adduxiſti, Mercuri? tum qualia garriebat inter navigandum? vectores omnes irridens, ac dicteriis inceſſans,& ſolus cantillans, illis plorantibus. MER An ignoras, Charon, quem virum tranſvexeris? planè liberum,cuíque nihil omninò curæ ſit. Hic eſt Menippus. CHA. Atqui, ſi unquam poſthac te recepero—MER. Si receperis ô præclare, bis quidem recipere non poſſis.

DIALOGUS XXVI.

Diogenis & Mauſoli.

DIO. OHE tu Car, quare tam inſolens es, téque dignum cenſes qui nobis omnibus anteponare? MAU. Primùm regni nomine, ô Sinopenſis, quippe,qui Cariæ imperaverim univerſæ, præterea Lydiæ quoque gentibus aliquot, tum autem & inſulas nonnullas ſubegerim,Miletum uſque pervenerim, pleriſque Ioniæ partibus vaſtatis Ad hæc formoſus eram ac procerus, ac bellicis in rebus prævalidus. Poſtremò, quod eſt omnium maximum, in Halicarnaſſo monumentum erectum habeo, ſingulari magnitudine, quantum videlicet defunctorum alius nemo poſſidet, neque pari etiam pulchritudine conditum, viris ſcilicet atque equis,

equis, pulcherrimo è ſaxo, ad vivam formam abſolutiſſimo artificio expreſſis; adeò ut vel fanum aliquod ſimile haud facilè quis inveniat. Num injuriâ tibi videor has ob res mihi placere atque efferri? DIOG. Num ob imperium aïs, ob formam, atque ob ſepulchri molem? MAU. Per Jovem, ob hæc, inquam. DIOG. Atqui, ô formoſe Mauſole, neque vires jam illæ, neque forma tibi jam adeſt, adeò ut ſi quem arbitrum de formæ præcellentia delegerîmus, haudquaquam dicere potis ſit, quamobrem tua calvaria meæ ſit anteferenda, ſiquidem utraque pariter tum calva, tum nuda; utrique dentes pariter oſtendimus, pariter oculis orbati ſumus, pariter naribus ſimis ac ſurſum hiantibus deformati. Cæterùm ſepulchrum ac ſaxa illa precioſa Halicarnaſseïs forſitan jactare licebit, & hoſpitibus gloriæ causâ oſtentare, tanquam qui magnificam quandam apud ſe ſtructuram habeant; verùm quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video, niſi forſan illud commodum vocas, quòd plus oneris quàm nos ſuſtines, ſub tam ingentibus ſaxis preſſus. MAU. Itanè nihil illa mihi conducunt omnia, planéque pares erunt Mauſolus ac Diogenes? DIO. Imò haud pares, inquam, vir clariſſime: nam Mauſolus diſcruciabitur, quoties earum rerum in mentem veniet, quibus in vita florere conſuevit, ac Diog. interim eum ridebit. Atque ille quidem de ſuo illo monumento, quod eſt in Halicarnaſſo, memorabit, ab uxore Artemeſiâ

atque ſorore parato; contrà Diogenes nè id quidem ſuo de corpore novit, nunquid habeat ſepulchrum? Neq; enim illi res ea curæ eſt, verùm apud viros excellentiſſimos ſui memoriam famámque reliquit, ut qui vitam peregerit vero dignam, tuo monumento, Caron adjectiſſime, celſiorem, ac tutiore in loco ſubſtructam.

DIALOGUS XXVII.

Nirei, Therſitæ, & Menippi.

NIR. ECce, profectò, Menippus hic judex erit, uter noſtrûm ſit formoſior. Dic Menippe, an non tibi videor formâ præſtantior? MEN. Imò quinam ſitis priùs arbitror judicandum; nam hoc, opinor, ſcitu eſt opus. NIR. Nireus ac Therſites. MEN. Uter Nireus, uter Therſites; nondum enim vel hoc ſatis liquet. THER. Jam unum hoc vinco, quòd tibi ſum ſimilis, neque tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus extulit, unum omnium formoſiſſimum appellans; quin ego faſtigiato vertice, rariſque capillis, nihilo te inferior viſus ſum arbitror. Jam verò tempus eſt, utì pronuncies, Menippe, utrumalter formoſiorem æſtimes. NIR. Mirum ni Aglaiá Charopéque prognatum, qui vir pulcherrimus unus omnibus è Graiis Ilium veni. MEN. Atqui non item ſub terram opinor, pulcherrimus veniſti; verùm oſſa tua aliis ſunt ſimilia, porrò calvaria

varia hoc uno insigni à Thersitæ calvariâ dignosci possit, quòd tua delicata est; molliculam enim ac neutiquam virilem hanc habes. NIR. Attamen Homerum percontare, quâ specie tum fuerim, cùm inter Græcorum copias militarem. MEN. Tu quidem somnia mihi narras: at ego ea specto, quæ video, quæque tibi adsunt in præsentia; cæterum ista nôrunt, qui id temporis vivebant. NIR. Quid igitur tandem? an non ego formosior, Menippe? MEN. Neque tu, neque quispiam alius formosus hoc loco, siquidem apud Inferos æqualitas est, parésque sunt omnes. THER. Mihi quidem vel hoc sat est.

Dialogus XXVIII.

Menippi & Chironis.

MEN. Equidem exaudivi, Chiron, te, Deus cùm esses, tamen optâsse mortem. CHI. Vera ista audísti, ô Menippe, planéque mortuus sum, sicuti vides, cum mihi licuerit immortalem esse. MEN. At quænam te mortis cupido tenebat, rei vulgo nimirum inamabilis? CHI. Dicam apud te, virum non imprudentem. Non erat mihi amplius jucundum immortalitate frui. MEN. Quid? an injucundum erat vivere, lucemque tueri? CHI. Erat, inquam, Menippe: nam, quod jucundum vocant, id ego neutiquam simplex, sed varium quiddam esse arbitror. Verùm, cum ego sem-

perviverem, iisdémque fruerer, sole, luce, cibo, tum horæ eædem recurrerent, reliqua item omnia, quæcunq; contingunt in vita, reciproco quodam orbe redirent, atque aliis alia per vices succederent; satietas videlicet eorum me cepit. Neque enim in eo voluptas est sita, si perpetuò fruaris iisdem; sed omnino in permutando posita est. MEN. Probe loqueris, Chiron. Verùm quo animo fers ea, quæ apud inferos habes, posteaquam ad hæc tanquam ad potiora te contulisti? CHI. Haud suaviter Menippe, siquidem æqualitas ipsa quoddam habet admodum populare. Nihil autem interest, utrùm in luce quis agat, an in tenebris. Præterea neque sitiendum est nobis, quemadmodum apud superos, neque esuriendum; sed ejusmodi rerum omnium egentiâ caremus. MEN. Vide, Chiron, nè tibi ipsi contradicas, neve eódem tibi recidat oratio. CHI. Quamobrem istuc aïs? MEN. Quoniam, si illud tibi fastidio fuit, quod in vita semper iisdem similibusque rebus utendum erat; cùm hîc itidem similia sint omnia, eundem admodum parient fastidium: at de integro tibi quærenda erit vitæ commutatio, atque hinc quopiam aliam in vitam demigrandum, id quod arbitror fieri non posse. CHI. Quid igitur faciendum, Menippe? MEN. Illud nimirum, ut, sapiens cùm sis, quemadmodum opinor, & vulgo prædicant, præsentibus rebus sis contentus, boníque consulas quod adest, neque quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

DIA-

Dialogus XXIX.

Diogenis, Antiſthenis, & Cratetis.

DIO. Ocium nunc agimus, Antiſthenes, & tu Crates: quare, cur non, obſecro, imus deambulatum, rectà ad ingreſſum & fauces orci; ut ibi ſpectemus eos, qui deſcendunt, quinam ſint, & quid quiſque eorum agat? ANT. Eamus, Diogenes. Etenim ſpectaculum hoc jucundum fuerit, videre alios quidem ipſorum lachrymari, alios autem, ut dimittantur, ſupplicare: quoſdem autem ægrè deſcendere, &, quanquam cervicem urgente ac impellente Mercurio, reluctari tamen, & reſupinos obniti, nullâ neceſſitate aut commodo ſuo. CRA. Ego verò etiam exponam vobis, quæ ipſe vidi in via, quando huc deſcendebam. DIO. Expone Crates: vidêris enim quædam omninò riſu digna dicturus eſſe. CRA. Tum alii multi nobiſcum deſcendebant, tum verò inter ipſos maximè nobiles, Iſmenodorus ille dives, ex noſtris, & Arſaces Medorum præfectus, & Orœtes Armenius. Iſmenodorus igitur (occiſus enim fuerat à latronibus circa Cithæronem, quando Eleuſinam, ut arbitror, proficiſcebatur) & gemebat, & vulnus inmanibus præ ſe ferebat, liberos ſuos parvos, quos reliquerat, identidem vocando, ſibiq; ipſi ob audaciam ſuccenſendo, qui, cum Cithæronem transiſſet, ac illa loca circa Eleutheras deſerta, ac bellis vaſta-

ta peragrâſſet, non ampliùs quàm duos ſervos ſecum adduxiſſet, ídque etiam cum phialas quinque aureas, & cymbia quatuor ſecum haberet. Arſaces autem (ſenior enim jam erat) &, per Jovem, pro Barbarico illo ritu, facíe non adeò in honeſtâ, graviter ferebat atq; indignabatur, quòd pedibus incederet, volebátque ſibi equum ſuum adduci. Nam & equus una cum eo mortuus fuerat, unâ plagâ ambobus transfoſſis à Thracenſi quodam ſcutato, in eo prælio quod cum rege Cappadòcum ad Araxem fluvium commiſſum fuerat. Nam Arſaces quidem infeſto curſu in hoſtem ferebatur, longè, ut quidem ipſe narrabat, ante alios evectus. Thrax autem exſpectato illo ſubſiſtens, ac ſcutum præ ſe tenens, venientem Arſacis haſtam excutiendo divertit; ipſe autem ſubmiſsâ parumper ſariſsâ ſuâ, & equum & inſidentem illum tranſverberat. ANT. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, ut uno ictu ambos tranſverberaret? CRAT. Facillimè, Antiſt. Nam ille quidem curſu ferebatur, centum quendam viginti cubitalem prætentum habens; Thrax autem, ubi peltâ objectá plagam excuſſiſſet, & jam cuſpis ipſum prætervecta eſſet, in genu procumbens excipit ſariſsâ venientis impetum, ac equum ſub pectus vulnerat, quò mox, præ furore ac vehementia curſûs ſeipſum tranſadigente, eâdem haſtâ etiam Arſaces per inguina utrinque ad nates uſque penetrante, transfoditur. Intelligis nimirum quo pacto acciderit, cùm non viri, ſed equi magis hoc opus fuerit.

Verun-

Veruntamen indignabatur ille, quòd non ampliore honore quàm cæteri habebatur, volebâtque eques descendere. Orœtes autem privatus quispiam erat, atque admodum debilis pedibus, quippe qui neque stare humi, nedum incedere ullo modo poterat. Accidit autem hoc prorsus Medis omnibus, ut, postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis, vix atque ægrè incedant. Quamobrem, cum per seipsum humi dejectius jaceret, neque ullo prorsum pacto resurgere vellet, bonus ille Mercurius sublatum in se hominem ad cymbam usque portavit, ego verò sequens ridebam. ANT. Et ego porrò quando huc descendebam, neque admiscui meipsum cæteris, sed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurendo præoccupavi mihi locum, quo commodiùs navigarem. Inter navigandum verò, alii quidem lachrymabantur, alii autem nauseabant, ego verò inter ipsos sedens admodum oblectabar. DIOG. Tu quidem, Crates, & tu Antisthenes, hujusmodi sortiti estis itineris comites. Mecum autem Blepsias ille fœnerator, ex Piræo, & Lampis Acarnan, qui mercenarios milites ductaverat, & Damis dives ille Corinthius, simul descendebant. Quorum Damis quidem à puero veneno interemptus fuerat, Lampis autem seipsum jugulârat. Blepsias verò fame miser periisse dicebatur, & apparebat sanè adhuc pallidus supra modum ac tenuis maximè. Ego verò, quanquam antea

nôram, interrogabam tamen quo pacto quiſque mortuus eſſet. Ac Damidi quidem accuſanti filium, non injuſta verò, inquam, paſſus es ab illo, qui, talenta cum haberes coacervata mille, ac ipſe in deliciis viveres, annos 90 natus, adoleſcenti illi, 18 annos nato, quatuor obolos ſuppeditabas. Tu verò Acarnan, (gemebat enim & ille, ac devovebat Myrtium) quid amorem incuſas, & non potiùs teipſum? qui hoſtes quidem haud unquam perhorrueris, ſed, te ultro periculis offerendo, ante alios in prælium deſcenderis; a puellâ verò vulgari illâ, fictiſque lachrymis ac ſuſpiriis generoſus ipſe tu captus fueris. Nam Blepſias quidem ipſe ſeſe accuſat, ob nimiam ſtultitiam, quòd pecuniam videlicet cuſtodierit hæredibus nullâ neceſſitudine ſibi conjunctis, dum in perpetuum victurum eſſe vanus ipſe ſe putat Verùm mihi quidem non vulgarem voluptatem præbuerunt tunc lamentantes iſti. Sed jam circa fauces ſumus. Aſpicere nos illuc oportet, atque à longè contemplari advenientes. Papæ, multi certè, & varii, omnéſq; lachrymantes, præter recèns-natos iſtos & infantes. Quin & ætate nimiâ confecti illi lugent. Sed quid hoc? num philtro aliquo vitæ tenentur? Iſtum igitur decrepitum interrogare lubet. Quid ploras heus tu, tam provectâ ætate mortuus? Quid indignaris, bone vir, præſertim, cum ſenex huc adveneris? Eccubi rex fuiſti? MEND. Haudquaquam. DIOG. Verùm ſatrapa? MEND. Neque hoc,

hoc. DIOG. Num igitur dives fuisti, ideoque malè te habet, quòd relictis multis deliciis ac voluptatibus mori coactus fueris? MEND. Nihil tale: sed annos quidem circiter nonaginta natus fui, vitam autem difficilem egi, arundine & lineâ victum quæritans, ultra modum egenus ac pauper, liberis carens, & præterea claudus quoque, & parùm oculis videns. DIO. Et vivere cupiebas cum talis esses? MEND. Certè quidem: dulcis enim erat lux, mori autem grave & horrendum. DIO. Deliras, ô senex, & juveniliter te geris, erga necessitatem; & hoc, cum sis æqualis portitoris hujus. Proindè quid jam de adolescentibus dicamus, quando etiam decrepiti isti tantopere vivere cupiunt? quos decebat ipsam mortem etiam consectari, tanquam remedium quoddam eorum malorum quæ secum fert senectus? Sed abeamus jam, nè quis & nos suspicetur tales esse, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa fauces hîc nos oberrare viderit.

DIALOGUS XXX.

Ajacis & Agamemnonis.

AGA. SI tu, dum furore correptus fuisti, Ajax, teipsum interfeciſti, nósq; omnes membratim concidere putâsti, quid Ulyssem accusas? ac paulò antè neque aspicere ipsum voluisti, cum veniſſet huc vates consulturus, neque alloqui dignatus es virum commilitonem ac

ſocium; ſed ſuperbè admodum ac grandi incedens greſſu, præteriiſti. AJA. Meritò, Agamemnon. Ille enim mihi furoris hujus auctor extitit, ut qui ſolus mecum pro armis judicio contendere auſus fuerit. AGA. An verò dignum cenſebas te, qui abſque adverſario, & abſque pulvere, ut dicitur, ſuperares omnes? AJA. Quid ni? in tali utique causâ. Nam armatura ea, cognationis quodam jure, ad me pertinebat, cum fratris mei patruelis certè fuerit. Deinde vos cæteri, qui multò quàm ille præſtantiores eratis, detrectâſtis certamen, & conceſſiſtis mihi certaminis præmia. Iſte autem Laertæ filius, quem ego ſæpe in ſummo periculo ſervavi, cum jam à Trojanis propè concideretur, melior me eſſe voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. AGA. Accuſa igitur, ô generoſe, Thetim, quæ cùm tibi debuiſſet armorum ſucceſſionem ac hæreditatem, utpote cognato, tradere, in medium allata poſuit ea. AJA. Haudquaquam; ſed Ulyſſem, ut qui ſolus ſeſe mihi oppoſuerit. AGA. Ignoſcendum, ô Ajax, eſt, ſi homo cum eſſet, appetivit gloriam, rem, dulciſſimam, cujus gratiâ etiam noſtrûm quilibet obire pericula ſuſtinet, præcipuè quando & vicit te poſtea, & hoc, Trojanis ipſis judicibus. AJA. Novi ego quæ me domârit, ſed fas non eſt de Diis aliquid dicere. Ulyſſem igitur aliud quàm odiſſe non poſſum, Agamemnon, non ſi ipſa mihi Minerva hoc imperet.

DIALO-

Dialogus XXXI.

Minois & Soſtrati.

MIN. PRædo hic quidem Soſtratus in Pyriphlegethontem præcipitetur; ſacrilegus autem ille à Chimæra diſcerpatur; Tyrannus verò iſte, Mercuri, juxta Tityum in longum extentus, arrodendum, & ipſe hepar præbeat vulturibus. Vos autem boni ac probi abite quàm celeriter in campum Elyſium, inſuláſque beatorum habitate, pro iis, quæ rectè ac juſtè in vita feciſtis. SOST. Audi, ô Minos, num tibi juſta dicere videar? MIN. An ego denuo nunc audiam? an non convictus es, Soſtrate, quòd & malus fueris, & tam multos occideris? SOST. Convictus quidem fui; ſed vide, num juſtè ob id ſupplicio afficiar? MIN. Atque admodum; ſi modò id juſtum eſt, pro merito quemque ſuo pœnam rependere. SOST. Attamen reſponde mihi, ô Minos. Breve enim quiddam interrogabo te. MIN. Dic, modò non prolixè, quò deinceps & cæteros dijudicare poſſimus. SOST. Quæcunque in vita egi, utrùm volens ea feci, an ità à Parcis deſtinatum mihi fuit? MIN. A Parca ſcilicet. SOST. Proinde & boni pariter omnes, & nos, qui mali videmur, eadem agimus, dum illi obſecundamus. MIN. Ità profectò, Clotho videlicet illi parentes, quæ unicuique injungit, cum primùm natus eſt, quæ agenda ipſi ſunt. SO. Si quis igitur, vi compulſus ab alio, occiderit

occiderit aliquem, cùm non poſſit illi contradicere, à quo compeſcitur; ut, verbi gratiâ, ſi carnifex, aut ſatelles quiſpiam, alter judici parendo, alter tyranno, quemnam cædis iſtius reum ages? MI. Liquet reum agendum judicem aut tyrannum. Quoniam neque ipſum gladium accuſare poſſumus, ſubſervit enim hic, tanquam inſtrumentum quoddam, animis atq; furori accomodatus illius, qui primò cauſam hanc præbuit. SO. Rectè ſanè, ô Minos, laudo quòd hæc etiam exemplo, quaſi quodam auctario locupletas. Si quis autem, mittente hero, veniat ipſe aurum vel argentum afferens, utri nam ei gratia haberi debet, aut utri beneficium hoc acceptum referendum eſt? MI. Ei qui miſit, Soſtrate, nam ille qui attulit miniſter tantùm fuit. SO. Vidéſne igitur, quàm injuſta facis, dum ſupplicio afficis nos, qui miniſtri tantum fuimus eorum quæ Clotho nobis imperavit? & rurſum, dum honore proſequeris eos qui in alienis bonis veluti diſpenſatores quoſdam ſeſe geſſerunt. Non enim illud dicere quiſquam poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitum fuerit in iis, quæ cum omni prorſum vi ac neceſſitate imperata fuêre. MI. Multa, ô Soſtrate, & alia videas licet, minimè ſecundùm rationem fieri, ſi diligenter expendas. Veruntamen tu ex hac quæſtione hoc boni conſequêris, quando quidem non prædo ſolùm, verùm etiam ſophiſta quidam eſſe vidêris. Solve ipſum, Mercuri, néve deinceps ampliùs puniatur. Cæterùm illud vide, nè & cæteros manes ſimilia interrogare doceas. DIA-

DIALOGUS XXXII.

Menippus seu Necyomantia.

Menippus, Philonides.

MEN. *SAlve atrium, domûsque vestibulum meæ, ut te lubens aspicio luci redditus!* PHIL. Nonne hic Menippus est, canis ille? Non hercle alius, nisi ego fortè ad Menippos omnes hallucinor. At quid sibi vult habitûs hujus insolentia, clava, & lyra, & leonis exuviæ? Adeundus tamen est. Salve Menippe, unde nobis adveniſti? diu est quòd te in urbe non vidimus. MEN. *Venio relictis manium specu, & nigris portis, ubi Orcus incolitur superis procul.* PHIL. O Hercules, clam nobis Menippus vitâ functus est, revixítque denuò. MEN. *Non, sed me adhuc vivum recepit Tartarus.* PHIL. Quænam causa tibi fuit novæ hujus atque incredibilis peregrinationis? MEN. *Juventa, magisque juvenis animus me impulit.* PHIL. Siste, ô beate, Tragica, & ab Iambis descendens sic potiùs simpliciter eloquere, quænam hæc vestis, quæ causa tibi itineris inferni fuit, cum alioqui neque jucunda, neqte delectabilis sit via? MEN.

Res, dilecte, gravis me infernos egit ad umbras,
Consulerem manes ut vates Tiresiai.

PHIL. Heus tu, atqui deliras; alioqui non hoc pacto caneres apud amicos consarcinatis versibus. MEN. Nè mireris, amice, nuper enim cum Euripide atque Homero versatus, nescio quo pacto versibus

sibus sic impletus sum, ut numeri mihi in os suâ sponte confluant. Verùm dic mihi quo pacto res humanæ hîc se habent in terris? & quidnam in urbe agitur? PHIL. Nihil novi. Sed quemadmodum priùs actitabant, rapiunt, pejerant, fœnerantur, usuras colligunt. MEN. O miseri atque infelices. Nesciunt enim qualia de nostris rebus nuper apud Inferos decreta sunt, qualésque sorte jacti sunt in divites istos calculi, quos, per Cerberum, nullo pacto poterunt effugere. PHIL. Quid ais? Novi ne aliquid apud Inferos nostris de rebus decretum est? MEN. Per Jovem, & quidem multa: verùm prodere non licet, neque arcana quæ sunt revelare, nè quis fortè nos apud Rhadamanthum impietatis accuser. PHIL. Nequaquam, ô Menippe, per Jovem, nè invideas sermones amico. Nam apud hominem tacendi non ignarum & initiatum præterea sacris edisseres. MEN. Dura profectò jubes, & neutiquam tuta: verùm tuâ gratiâ tamen audendum est. Decretum est ergò, divites istos ac pecuniosos aurum tanquam Danaën servantes abstrusum.—

2. PHIL. Nè prius, ô bone, quæ sunt decreta dixeris, quàm ea percurras omnia, quæ abs te audire libentissimè velim. Quæ videlicet descensûs causa fuerit, quis itineris dux, deinde ex ordine, & quæ illic videris, & quæ audieris omnia. Verisimile est enim te, cum res pulchras videndi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omninò præ-

prætermisisse. MEN. Parendum etiam in his tibi est Nam quid facias, urgente amico? Ac primùm fanè tibi expediam, quæ res animum meum ad hunc descendum impulerit. Ego igitur, cum adhuc puer essem, audiremque Homerum atque Hesiodum seditiones ac bella narrantes non semideorum modò, sed & ipsorum etiam Deorum, adhuc verò, & adulteria eorum & violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsiones & fratrum, sororum nuptias, hæc mehercule omnia bona pulchráque putabam & studiosè erga ea afficiebar. Postquam verò in virilem jam ætatem pervenirem, hìc leges rursus jubentes audio Poëtas adprimè contrarias, neque videlicet adulteria committere, neque seditiones movere, neque rapinas exercere. Hìc igitur hæsitabundus constiti, incertus omninò quo me pacto gererem. Neque enim Deos unquam putavi mœchaturos, aut seditiones invicem fuisse moturos, nisi de his rebus perinde ac bonis judicâssent. Neque rursus legum latores his adversa jussuros, nisi id conducere existimarent.

3. Quoniam igitur in dubio eram, visum est mihi hos adire qui philosophi vocantur, atque his me in manus dedere, rogaréque uti me utcunque liberent uterentur, vitæque viam aliquam simplicem ac certam ostenderent. Hæc igitur mecum reputans ad eos venio, imprudens profectò, quòd me *ex fumo* (ut aïunt) in *flammam* conjicerem. Apud hos enim maximè diligenter observans summam reperi

reperi ignorantiam, omniáque magis incerta, adeò ut præ his illico mihi vel idiotarum vita jam aurea videretur. Alius etenim soli me jussit voluptati studere, atque ad eum scopum universum vitæ cursum dirigere. In eo ipsam sitam esse felicitatem. Alius rursus omninò laborare, corpusque siti, vigiliis, ac squalore subigere, miserè semper adfectum, contumeliisque obnoxium assiduè: Hesiodi sedulò inculcans celebria illa de virtute carmina, & sudorem videlicet, & acclivem in verticem montis ascensum. Alius contemnere jubebat pecunias, earumque possessionem indifferentem putare. Alius contrà bonas ipsas etiam divitias esse pronunciabat. De mundo verò quid dicam? de quo ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quandam repugnantium invicem nominum turbam indies audiebam, &, quod absurdorum omnium maximè fuit absurdissimum, de contrariis unusquisque cum diceret, invincibiles admodum & probabiles sermones adferebat, ut nec ei qui calidum, nec ei qui frigidum idem prorsus esse contenderent, contra quicquam hiscere potuerim, atque id, cum tamen manifestè cognoscerem fieri nunquam posse, ut eadem res calida simul frigidáque sit. Prorsum igitur tale quiddam mihi accidebat, quale solet dormitantibus, interdum capite annuerem, interdum contrà abnuerem. Præterea, quod multò erat istis absurdius, vitam eorum diligenter observans, comperi eam

eam cum ipsorum verbis preceptísque summoperè pugnare. Eos enim qui spernendam censebant pecuniam, avidissimè conspexi colligendis divitiis inhiare, de fœnore litigantes, pro mercede docentes, omnia denique nummorum gratiâ tolerantes. Ii verò, qui gloriam verbis aspernabantur, omnem vitæ suæ rationem in gloriam referebant. Voluptatem rursus omnes fermè palàm incessebant, clanculùm verò ad eam solam libenter confluebant. Ergò hac quoque spe frustratus magìs adhuc ægrè molestéque tuli. Aliquantulùm tamen indè memet consolabar, quòd unà cum multis & sapientibus & celeberrimis insipiénsque essem, atque verè adhuc ignarus oberrarem.

4. Pervigilanti mihi tandem, atq; hisce de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, ut, Babylonem profectus, Magorum aliquem ex Zoroastri discipulis ac successoribus convenirem. Audieram siquidem eos inferni portas carminibus quibusdam ac mysteriis aperire, & quem libuerit illuc tutò deducere, ac rursus indè reducere. Optimè ergò me facturum putavi, si, cum horum quopiam de descensu paciscens, Tiresiam Bœotium consulerem, ab eoq; perdiscerem (quippe qui vates fuerit, & sapiens) quæ vita sit optima, quámq; sapientissimus quisq; potissimùm elegerit. At statim quidem exsiliens, quàm poteram celerrimè, Babylonem rectâ contendi. Quò cum venio, diversor apud Chaldæorum quendam hominem certè sapientem. atq; arte mirabilem, comâ quidem canum,

admodúmque promisså barbâ venerabilem, nomen autem illi fuit Mithrobarzanes. Orans igitur obsecránsque vix exoravi, ut quavis mercede vellet in illam me viam deducere. Suscipiens verò me vir primùm quidem dies novem ac viginti cum luna simul incipiens abluit ad Euphratem, manè solem orientem versus perducens, ac sermonem quempiam longum mussitans, quem non admodum exaudiebam. Nam (quod in certamine præcones inepti solent) volubile quiddam atque incertum proferebat, nisi quòd quosdam visus est invocare dæmones. Post illam igitur incantationem ter mihi in vultum spuens rediit rursus, oculos nusquam in obvium quendam deflectens. Et cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque mulsum, & Choaspi lympha, lectus verò in herba sub dio fuit. At, postquam jam præparati satis hâc dietâ fumus, medio noctis silentio ad frigidem me fluvium ducens, purgavit simul atque absterfit, faceque lustravit ac squillâ, tum pluribus itidem aliis, & magicum simul illud carmen submurmurans, dein totum me jam incantans, ac nè à spectris læderer, circumiens, reducit domum, ità ut eram, reciprocantem; ac reliquâ noctis parte navigationi nos præparavimus. Ipse igitur magicam quandam vestem induit, Medorum vesti ut plurimùm similem, ac me quidem his quæ vides ornavit, clavâ videlicet, leonis exuviis, atque insuper lyra. Jussit præterea ut, nomen si

si quis me roget, Menippum quidem nè dicerem, sed Herculem, aut Ulyssem, aut Orpheum. PHIL. Quid ità, O Menippe? neque enim causam aut habitûs, aut nominis intelligo MENIP. Atqui perspicuum id quidem est, ac neutiquam arcanum. Posteaquam enim isti ante nos ad Inferos olim vivi descenderunt, putavit, si me his assimularet, fore ut facilius Æaci custodias fallerem, atque nullo prohibente transirem, utpote notior tragico admodum illo cultu emissus.

5. Jam igitur dies apparuit, cùm nos in flumen ingressi in recessum incumbimus, parata siquidem ab illo fuerant, cymba, sacrificia, mulsa, & in id mysterium denique quibuscunque opus erat. Imponentes ergò omnia præparata, ità jam & ipsi *ingredimur tristes, lachrymisque implemur obortis.* Atque aliquantisper quidem in fluvio ferimur, deinde in paludem delati sumus, ac lacum quendam, in quem Euphrates conditur. Tum, hoc quoque transmisso, in regionem quandam pervenimus solam, sylvosam atque opacam, in quam descendentes (præibat verò Mithrobarzanes) & puteum effodimus, & oves jugulamus, & foveam sanguine conspergimus. At Magus interim accensam facem tenens, haud amplius jam summisso murmure, sed voce quàm poterat maximâ clamitans, dæmones simul omnes convocat, Pœnas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsámque Proserpinam, simúlque polysyllaba quædam nomina barbara atque ignota

ignota commiſcet. Statim ergò tremere omnia, & rimas ex carmine ſolùm ducere, ac procul Cerberi latratus audiri; & jam res planè triſtis fuit ac mœſta. *Umbrarum at timuit rex imis ſedibus Orcus.* Ac protinus quidem inferorum patebant pleraque, lacus Pyriphlegethon, ac Plutonis regia. Tum per illum deſcendentes hiatum Rhadamanthum propemodum metu reperimus extinctum. At Cerberus primùm quidem latrabat, commovitque ſeſe. At, cum ego lyram celerrimè correptam pulsâſſem, cantu ſtatim ſopitus obdormivit: deinde, poſteaquam ad lacum venimus, tranare ferè non licuit. Jam enim onuſtum erat navigium, & ejulatu certè plenum. Vulnerati quippe in eo navigabant omnes, hic femur, ille caput, alius alio quopiam membro luxatus; uſque adeò, ut multi certè ex bello quopiam adeſſe viderentur. At optimus Charon, cum leonis videret exuvias, eſſe me ratus Herculem recepit, tránſque vexit libens; tum exeuntibus quoque nobis monſtravit ſemitam.

6. Sed, quoniam jam eramus in tenebris, præcedit quidem Mithrobarzanes, ego autem à tergo continuus illi comes adhæreo, quoad in pratum maximum pervenimus aſphodelo conſitum, ubi certè circumfuſæ undique mortuorum ſtridulæ non ſequuntur umbræ. Tum, paulò procedentes longiùs, ad ipſum Minois tribunal acceſſimus. Erat ipſe quidem in ſolio fortè quodam ſublimi ſedens. Aſtabant autem illi Pœnæ, mali Genii, Furiæ.

Ex

Ex altera parte plurimi quidam adducti sunt ex ordine longo fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, publicani, adulatores, sycophantæ, ac talis hominum turba quodvis in vita patrantiũ. Seorsim autem divites ac fœneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac podagrici; quorum quisque vinctus erat, ferri pondere duorum talentorum impositio. Nos igitur astantes, & quæ fiunt omnia conspicimus, & quæ pro defensione dicuntur auscultamus. Accusant autem novi quidam atque admirabiles Rhetores. PHI. Quinam ergò hi, per Jovem, sunt, ac nè istuc quidem te pigeat dicere. MEN. Umbrasne unquam istas nôsti, quas apposita soli reddant corpora? PHI. Omninò sanè. MENIP. Hæ nos igitur, cùm primùm functi vitâ sumus, accusant, testantur, atque redarguunt, quicquid in vita peccavimus; & sanè quædam ex his dignæ admodum fide videntur, utpote nobiscum versatæ semper, nostrisque nusquam digressæ corporibus. Minos igitur, curiosè quemlibet examinans, impiorum relegabat in cœtũm, pœnas ibi sceleribus suis dignas luiturum. In hos præcipuè tamen incenditur, quos opes, dum viverent, ac dignitates inflaverant, quique adorari se ferè exspectabant; nimirum brevi perituram eorum superbiam fastúmq; detestatus; quippe qui non meminissent, mortales ipsi cùm sint, sese bona quoq; mortalia consequutos. At nunc splendidis illis omnibus spoliati, divitiis, inquam, genere, imperiis, nudi ac vultu

demisso steterunt, tanquam somnium quoddam, humanam hanc felicitatem recogitantes, adeò ut, hæc dum conspicarer, nimis quàm delectatus fuerim. Et, si quem eorum fortè agnoveram, accedens quietè aliquo modo submonui qualis in vita fuerat, quantope éque fuerat inflatus. tum cùm plurimi, manè fores ejus obsidentes, pulsi interim exclusíque à famulis, illius exspectabant egressum. At ipse vix tandem illis exoriens, puniceus, aureus, aut versicolor, felices ac beatos se facturum salutantes putabat, si pectus, dexterámve, porrigens, permitteret osculandum. Illi verò audientes ista molestè ferebant.

7. At Minos quiddam etiam judicavit in gratiam. Quippe Dionysium Siciliæ tyrannum, multis & atrocibus criminibus, & a Dione accusatum, & gravi Stoicorum testimonio convictum, Cyrenæus Aristippus interveniens (nam illum valdè suspiciunt Inferi, ejusque plurimùm ibi valet auctoritas) fermè jam Chimæræ alligatum, absolvit à pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim juvisse pecuniâ. Tum nos à tribunali discedentes ad supplicii locum pervenimus. Ubi amice, multa & miseranda audire simul aspectare licuit. Nam, simul ac flagrorum sonus auditur, & ejulatus hominum in igne flagrantium, tum rotæ & tormenta, catenæ, Cerberus lacerat, & Chimæra dilaniat, cruciabantúrque pariter omnes, reges, servi, satrapæ, pauperes, divites, mendici; & jam scelerum omnes pœnitebat. Et quos-

quosdam quidem eorum, dum intuemur, agnovimus, videlicet qui nuper è vita discesserant. At hi pudentes sese tum occultebant, nostróque subtrahebant aspectui; aut, si nos aliquando respiciebant, id serviliter admodum abjectéque faciebant. Atque hi quidem quàm olim, putas, onerosi fastuosíque in vita? At pauperibus malorum dimidium remittebatur, &, cùm interquievissent, denuò cruciabantur.

8. Sed illa quoque, quæ fabulis feruntur, aspexi, Ixionem, Sisyphum, Phrygiúmq; graviter affectum Tantalum, genitúmque terrâ Tityum, Dii boni, quantum? integrum stratus agrum occupabat. Hos tandem prætereuntes, in campum irrumpimus Acherusium, invenimúsque ibi semideos, heroïdásq; & aliam simul mortuorum turbam, in gentes tribúsque dispositam; alios quidem vetulos quosdam ac marcidos, atque (ut Homerus ait) evanidos, alios verò juveniles, & integros, & hos potissimùm ob illam condiendi efficaciam Ægyptios. Verùm dignoscere quemlibet haud proclive fuit, adeò nudatis ossibus omnes erant invicem similes, nisi quod vix tandem eos diu intendentes agnovimus. Quippe conferti considebant obscuri atque ignobiles, nullumque servantes ampliùs pristinæ formæ vestigium. Cùm igitur multi simul ossei consisterent, invicem omninò similes, qui terrificum quiddam per cavos oculorum orbes transpicerent, dentésque nudos ostenderent; hæsitabam certè mecum, quonam signo Therſitem à Nireo illo formoso discernerem,

cernerem, aut mendicum Irum à Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone. Nihil enim amplius veterum indiciorũ eis permansit, sed ossa fuerunt, inter se similia, incognibilia, nullis inscripta titulis, nullique unquam dignoscenda.

9. Hæc igitur spectanti mihi persimilis hominum vita pompæ cuipiam longæ videbatur, cui præsit ac disponat quæque Fortuna; ex his, qui pompam agunt, diversos varióque cuique habitus accomododans. Alium siquidem Fortuna deligens regiis ornat insignibus, & tiaram imponens, & satellites addens, & caput diademate coronans. Alium servi rursus ornatum induit: hunc formosum effigiat, hunc deformem atq; deridiculum fingit, nam omnigenũ, ut opinor, debet esse spectaculum. Quin habitus quorundam plerumque in mediâ quoque pompâ demutat, neque perpetuò eodem sinit ordine cultuq; progredi, quo prodierant, sed ornatu commutato: Crœsum quidem coëgit servi captivique vestes induere; Mæandrium autem, antè inter servos incedentem, Polycratis tyrannide ornat. Et aliquantisper quidem eo cultu permittit uti: verùm, ubi jam pompæ tempus præterit, apparatum quisque restituens, & cum corpore simul exutus amictu, qualis antè fuit efficitur, nihilo à vicino differens. Quidam tamen ob insciti am, cum suos Fortuna cultus exigit, ægrè ferunt atque indignantur, tanquam propriis quibusdam bonis privati, ac non potiùs alienis, quibus paulisper utebantur, exuti. Quin

in

in scena quoque vidisse te plerumque puto histriones istos tragicos, qui (ut fabulæ ratio poscit) modò Creontes, modò Priami fiunt, aut Agamemnones. Idemque (si fors tulerit) paulò antè tam graviter Cecropis aut Erechthei formam imitatus, paulò pòst servus, poëtâ jubente progreditur. At, cùm fabulæ jam finis affuerit, quisq; auratas illas vestes exutus, personam deponens, & descendens à crepidis, pauper atque humilis obambulat, haud ampliùs Agamemnon ille Atreo prognatus, aut Creon Menœci filius, sed Polus filius Chariclei Sunienſis, aut Satyrus filius Theogitonis Marathonius. Sic se mortalium res habent, quemadmodùm mihi tum spectanti videbatur. PHIL. 10. Dic mihi, Menippe, isti, qui magnificos altósque tumulos habent super terram, & columnas, imagines, titulos, nihilone sunt apud inferos plebis quibuslibet umbris honoratiores? MEN. Nugaris tu quidem. Nam, si vidisses Mausolum, Carem illum dico, pyramide celebrem, sat scio, nunquam ridere desiisses, ità in antrum quoddam abstrusum despectu abjectus est in reliqua mortuorum turba delitescens. Hoc tantùm commodi mihi videtur ex monumento referre, quòd imposito tanto pondere laborat magis, & premitur. Nam, cùm Æacus, ô amice, locum cuique metitur (dat autem, cui plurimum, haud ampliùs pedem) necesse est contentum decumbere, seséque ad loci modum contrahere. At vehementiùs multò risisses, opinor, si reges hosce nostros, satra-

pásque vidisses apud eos mendicantes, & aut salsamenta vendentes, aut primas ipsas literas urgente inopiâ profitentes; & quemadmodum contumeliis à quovis afficiantur, atque in faciem cædantur, perinde atque vilissima mancipia. Itaque Philippum Macedonem conspicatus continere me certè non potui: ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede resarciens. Quin alios præterea multos erat videre mendicantes in trivis, Xerxes videlicet, Darius, ac Policrates.

11. PHIL. Admiranda narras ista de regibus, penéque incredibilia. Socrates autem quid facit, ac Diogenes, & si quis est sapientum alius? MEN. Socrates profectò etiam ibi obversatur, omnésque redarguit; versantur autem cum illo Palamedes, Ulysses, & Nestor, & si quis alius loquax mortuus. Adhuc equidem inflata sunt illi, & intumescunt exhausto veneno crura. At optimus Diogenes, Sardanapalo vicinus Assyrio, Midæque Phrygio, atque aliis item plurimis ex istorum sumptuosorum numero manet, quos cum ejulantes audit, veteris fortunæ magnitudinem recogitantes, & ridet, & delectatur, ac supinus cubans ut plurimùm cantat, asperâ nimis atque injucundâ voce illorum ejulatus obscurans; adeò ut id ægrè ferentes, nec Diogenem ferre valentes, de mutanda sede deliberent.

12. PHIL. De his jam satìs quidem: —cæterùm quoddam illud decretum est, quod initio dixeras adversus divites esse sancitum? MEN. Benè admones, nescio

nescio enim quo pacto, cùm hac de re dicere proposuissem, ab instituto sermone procul aberravi. Dum igitur ibi versabar, magistratus concionem advocaverunt, his videlicet de rebus, quæ in commune conducerent. Conspiciens ergò multos concurrere, commiscens meipsum mortuis statim, & ipse unus eram de numero eorum qui in concione aderant. Agitata sunt igitur & alia multa: postremò verò de divitibus negotium. In quos posteaquam plurima fuissent objecta, violentia, superbia, fastus, injuriæ, assurgens tandem ex populo Primas quidam hujusmodi decretum legit.

DECRETUM.

QUoniam, inquit, multa divites perpetrant in vita, rapientes, ac vim inferentes, inopésque omni modò despectui habentes; visum est Senatui populóq; ut, cùm functi vitâ fuerint, corpora quidem eorum pœnas cum aliis sceleratorum corporibus luant, animæ verò sursum remissæ in vitam, in asinos demigrent; donec in tali rerum statu quinquies ac vicies decem annorum millia transegerint, asini semper ex asinis renati, onera ferentes, atq; à pauperibus agitati; dedeinde ut liceat illis è vita excedere. Hanc sententiam dixit Calvarius patre Aridello, patriâ Manicensis, tribu Alibantiade Hoc recitato decreto, approbaverunt principes, scivit plebs, adsremuit Proserpina, allatravit Cerberus. Sic enim rata, quæ

Inferi statuunt, authenticáque fiunt.

13. Quæ igitur in concione agebantur, erant hujusmodi. Tum ego statim, cujus gratiâ veneram, Tiresiam adeo, atque illi re, uti erat, ordine narratâ, supplicavi, ut mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret. Hic verò subridens (est autem seniculus quispiam cæcus, pallidus, voce gracili) O fili, inquit, causam tuæ perplexitatis scio à sapientibus istis profectam, haudquaquam idem invicem iisdem de rebus sentientibus; verùm haud fas est id tibi proloqui, siquidem Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, inquam ô patercule: sed dic amabò, neque me contemnas, qui in vita te etiam ipso cæcior oberro. Abducens ergò me, procul ab aliis auferens, ad aures mihi inclinans, *Optima est*, inquit, *idiotarum privatorumque vita, ac prudentior.* Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi, & fines & principia inspiciendi, & vafros hosce syllogismos despuens, atque id genus omnia nugas æstimans, hoc solùm in tota vita persequere, ut, præsentibus bene compositis, minimè curiosus, nulla re sollicitus, quàm plurimùm potes, hilaris vitam ridensque traducas.

14. Hæc cùm dixisset, rursus in Asphodelorum pratum sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vesper erat) Age, inquam, O Mithrobarzane, quid cunctamur; ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, O Menippe, brevem quippe facilemq; tibi monstrabo semitam; & me protinus adducens in regionem

regionem quandam magis priore tenebricoſam, manu procul oſtendens ſubobſcurum tenuéque, ac velut per rimam influens lumen, Illud, inquit, Trophonii templum eſt, atq; illac ad inferos è Bœotia deſcenditur; hac aſcende, atq; illico eris in Græcia. Ego igitur hoc ſermone gaviſus, ſalutato Mago, difficulter admodum per anguſtas antri fauces ſurſum repens, neſcio quo pacto, in Lebadiam perveni.

DIALOGUS XXXIII.

Charon, ſive Contemplantes.

MER. QUid rides, O Charon? aut quid deſerto navigio in hanc lucem adveniſti, non admodum aſſuetus Superûm rebus intereſſe? CHA. Cupido me cepit, O Mercuri, videndi, & quænam in vita gerantur negotia, & quibus ſtudiis teneantur: tum etiam quibus bonis exuti plorent omnes ubi ad nos deſcenderint. Neque enim ex ipſis quiſquam citra lacrymas trajecit. Quare, exemplo illius Theſſali adoleſcentis, commeatu à Dite impetrato, ut unum ſaltem diem a nave abeſſe liceret, in lucem aſcendi, ac mihi videor in ipſo planè tempore in te incidiſſe. Nam, peregrinus cùm ſim, ſat ſcio te non gravari, quin ambulando me ducas ſingulaque demonſtres, ut qui univerſa jam habeas comperta. MER. Non eſt otium, ô portitor. Nam abeo jam nunc, negotium quoddam, quod ad mortalium ſtatum pertinet,

à Jove ſummo datum, expediturus. Ille autem ad iracundiam propenſior eſt, ut planè verear nè cunctantem me vel totum veſtræ ſortis eſſe permittat, caligini videlicet addictum: vel, quemadmodum nuper Vulcanum, ità & me correpto pede è ſummo dejiciat cœlo, nimirum quo & ipſe, pocillatoris munere fungens, claudicando riſus moveam. CHA. Deſpicies ergò me temerè & indecorè in terra oberrantem, præſertim amicus & navigationis ſocius, tum & noſtræ Reipublicæ ex parte legatus? Atqui conveniret, ô Maiæ proles, illorum te etiamnum meminiſſe, quòd te vel ſentinam exhaurire, vel remum agitare nè unquam quidem juſſerim. Quin tu interim, quanquam adeò robuſtus es humeris, in navigii dorſo porrectus ſtertis, aut, ſi quam fortè exumbris loquacem offenderis, cum hac inter navigandum perpetuò confabularis. Ego verò, quantumvis ſenex, remigium agens duplex ſolus remigo. At te per patrem obſecro, ô chariſſime Mercuriole, nè me deſeras, ſed, ut novo aliquo conſpectu redeam, indica quænam in vitâ geruntur. Quòd ſi tu me reliqueris, nihil planè ab ipſis cæcis differre videbor. Ut enim illi lubrico greſſu per caliginem titubant, ità rurſus ego ad lucem tibi hallucinabor: quin tu hanc mihi das gratiam, ô Cyllenie, perpetuò memori futuro. MER. Hæc profectò res verberum mihi cauſa exiſtet; adeò ut jam hinc commonſtrationis hujus mercedem non ſine tuberibus nobis (fore proſpiciam: obſequendum tamen,

men. Quid enim facias ubi amicorum quiſpiam impellat? Principio ergo, ut omnia ſingulatim & ex amuſſim conſpicias, fruſtrà laboras, ô portitor; nam hoc multorum annorum fuerit negotium: deinde me denunciari oportebit tanquam transfugam à Jove. Tibi verò, quò minùs mortis munia peragere poſſes, fuerit impedimento, neque non Ditis imperio detraxerit; cùm videlicet longo adeò tempore umbras adveheres nullas. Publicanus quoque Æacus, qui portorio colligendo præfectus eſt, ſtomachabitur, ut qui tanto tempore nè obolum quidem lucrifecerit. Verùm quâ viâ ipſa rerum capita videre poſſis, jam concilium erit nobis captandum.

2. CHA. Ipſe, ô Mercuri, quod optimum factu fuerit videris: ego verò, peregrinus cùm ſim in terra, quid rerum hîc agatur, neſcio. MER. Breviter, ô Charon, editiore aliquo loco opus erit, ut indè cuncta queas proſpicere. Cæterùm, ſi in cœlum ſubvolare tibi foret facultas, non laborarem, nam indè quaſi ex ſpecula omnia deſpiceres accurate. Cùm autem tibi, cui ſemper cum mortuorum ſimulacris commercium eſt, in Jovis regiam aſcendere minimè liceat, jam tempus fuerit excelſum aliquem montem diſquirere. CHA. Nôſti, ô Mercuri, quæ ad vos inter navigandum dicere conſueverim? Siquidem ubi & procelloſus ventorum flatus obliquo velo incubuerit, ut ſublimè tollatur fluctus, ibi vos, quæ eſt veſtra imperitia, jubetis vel velum contrahere.

vel pedem pauliſper accommodare, vel etiam ipſius venti curſum ſectari. At ego quietem vos agere jubeo: ego enim, quid optimum ſit, non ignoro. Eodem ergò modo & tu, cùm ſis gubernator, quæ tibi convenire viſa fuerint, facito. Ego verò, ut eſt vectorum conditio, tacitus ſedebo per omnia tibi jubenti obſecundans. MER. Rectè admones, O Charon, ipſe enim quid facto opus ſit ſcivero, ac ſpeculam nobis idoneam invenero. Num ergo Caucaſus idoneus, aut hoc altior Parnaſſus, aut utroque eminentior Olympus ille? Atqui in Olympum mihi intuenti non contemnendi cujuſdam conſilii in mentem venit. Verùm ad hanc rem tuo & labore & obſequio pariter erit opus. CHA. Tuum ergo fuerit imperare, O Mercuri. Equidem pro mea virili in omnibus parere conabor.

3. MER. Homerus poëta dicit, Aloëi filios cum & ipſi duo eſſent adhuc pueri, ſtatuiſſe olim unà cum radicibus Oſſam evulſam Olympo ſuperimponere: deinde & huic Pelion; quod arbitrarentur hoc pacto ſufficientem ſe gradum & aſcenſum in cœlum habituros. Verùm hi adoleſcentuli, cùm impii eſſent, audaciæ ſuæ pœnas dederunt: nos autem, qui hæc in Deorum injuriam minimè mollimur, cur non ipſi eâdem viâ ædificamus, montem monti agglomerando? quo videlicet exactiorem & commodiorem habeamus proſpectum. CHA. Et duobus nobis, O Mercuri, vires ſuffecerint ad loco movendum vel Pelion, vel etiam Oſſam? MER. Quid

Quid ni, O Charon? an tu nos abjectiores, magíſque imbecillos infantulis illis judicas, maximè cùm ſimus Dii? CHA. Nequaquam: ſed res ipſa incredibilem quandam magnifici operis oſtentationem continere videtur. MER. Non injuriâ: imperitus enim es, nec in poëtarum fabulis verſatus. At egregius Homerus duobus ſtatim verſibus acceſſum nobis paravit in cœlum, adeò facilè congeſtis montibus. Porrò admiror hæc tibi prodigioſa videri, cùm tamen Atlanta non ignores, qui vel ſolus cœlum ipſum fert, univerſos nos ſuſtinens. Sed & de fratre meo Hercule fortè audiſti, quomodo ipſi illi Atlanti in officium ſucceſſerit, ipſeque ſe oneri tantiſper, dum ille interquieſceret, ſuppoſuerit. CHA. Audio ſanè hujuſmodi: an autem vera ſint, ut & Poëtæ, videritis. MER. Veriſſima, O Charon: alioqui cujus gratiâ viri illi ſapientes ementirentur? Itaque primùm Oſſam vectibus eruamus, quemadmodum carmen præſcribit & ipſe architectus Homerus:

——*At ſuper Oſſam*
Pelion arboribus denſum ——

Vides, quàm citra negotium pariter, & quàm poëtice effecerimus? Agè, hac mole conſcensâ deſpiciam num aut hæc faciant ſatis, aut plura ſuperſtruere oporteat. Papæ quid hoc? Hæremus adhuc in ipſa cœli radice. Etenim ab oriente ſole vix Ionia & Lydia conſpiciuntur: Ab occidente verò non ampliùs quàm Italia & Sicilia. Porrò à Septentrione ea ſolùm, quæ Iſtro adjacent, apparent. Illinc autem Creta: neque hæc admodum

modum apertè. Quarè, ſicuti videtur, & Oetam tranſponere oportet, poſtremò omnibus ſuperimponendus Parnaſſus. CHAR. Sic faciamus. At hoc ſolùm vide, nè plus æquo attenuando opus ipſum tenuius fragiliúſque reddamus, ità ut, tandem unà cum ipſa mole deturbati, Homericam illam ædificandi rationem nimis amarum experiamur, nimirum calvariis ex caſu perfractis. MER. Bono animo es, ô Charon, res omnis in vado erit; tu Oetam tranſpone, advolvatur & Parnaſſus. En iterum conſcendam, benè habet, cuncta jam conſpicio: & tu nunc aſcende. CHA. Manum mihi porrige, ô Mercuri, neq; enim parvam ac humilem molem me facis aſcendere. MER. Si ſingula contueri geſtis, ô Charon, hæc ambo conſiſtere nequeunt, ut periculo vaces, & ſpectandi ſis cupidus. Verùm hac meâ dexterâ nitere, ac pedetentim ſcandendo, ne in lubrico pedem figas, cave. Nunc omni ex parte res bene ſe habet, cùm & tu ſuperâris. Jam verò, quoniam bicipiti vertice prominet Parnaſſus, uterque altero occupato conſideamus. Tu autem nunc, oculis in orbem ductis, intuere univerſa.

4. CHA. Terram video amplam, ac paludem quandam ingentem, quæ undiq; terram circumfluit. Tum montes ac fluvios & Cocyto & Phlegethonte ampliores. Ad hæc homines admodum exiles, & horum nidulos quoſdam. MER. Urbes illæ ſunt, quos tu nidos arbitraris. CHA. Vides quam nihil nobis tanto labore ſit effectum?

effectum? Quin fruſtrâ ſede movimus Parnaſſum unâ cum Caſtalia, tùm & Oetam cæteróſque montes omnes. MER. Quid ita? CHA. Equidem è ſublimi exactè deſpicio nihil. Deſiderium autem erat non urbes ſolùm, neq; montes ipſos tanquam in tabula depictos intueri; verùm & homines ipſos; tum quæ faciant, quæque loquantur exaudire haud ſecus ac prius, cum tu obvius mihi factus ridentem conſpiceres, ac quidnam riderem percunctareris. Nam, cum ridiculum quiddam audirem, mirum in modum delectabar. MER. Quidnam hoc erat? CHA. Cum quidam ab amicorum quopiam ad cœnam, opinor, vocatus eſſet, In poſterum, inquit, diem veniam maximè. Atque interim, dum hæc diceret, tegula quædam, neſcio quo deturbante, à tecto in caput huic irruens, ipſum necavit. Riſi ergo hominem, ut qui promiſſa minimè præſtaret. Sed & nunc quo magis audiam, magiſque videam, deſcendendum mihi cenſeo. MER. Quietus ſis. Nam & huic malo remedium invenero, atque incantatione quadam ab Homero acceptâ videndi aciem acutiſſimam tibi vel brevi reddidero. Ac, poſteaquam pronunciavero carmina ipſa, memor ſis non ampliùs hallucinari, verùm apertè cuncta intueri. CH. Dic ſolum. MER.

Dimovi nubem, viſum quæ texerat ante,
Ut tandem agnoſcas quæ ſint homineſve Deive.

CHA. Quid eſt? MER. Annon jam vides?

CHA.

CHA. Mirum in modū; cæcus sanè Lynceus ille, si mecum componatur. Itaq; deinceps hoc primùm me velim doceas, mihique percunctanti respondeas. Sed heus tu, vin' & ipsum me Homericis versibus tecum agere, quò videlicet intelligas, neque ipsum me ab Homeri elegantiâ abhorrere? MER. Unde tu, quæso, illius aliquid scire posses, nauta cùm sis, & cum remis rem habeas? CHA. Vides; opprobria sunt hæc in artem. At ego, cùm illum vitâ jam functum trajicerem, multa carmina recitantem audivi; quorum nonnulla adhuc in memoria hærent. Porrò tempestas non mediocris tum nobis incubuit. Etenim, posteaquam cantilenam quandam navigantibus non admodum prosperam neque salutarem fuisset auspicatus, carminum vi impulsus Neptunus, & nubes convocavit, atque tridente velut toryna (instrumento, quo in olla aliquid teritur & agitatur inter coquendum) injecto, cùm fluctuum procellas excitavit, tum aliis multis turbis universum miscebat mare, adeò ut parùm abfuerit, quin tempestas, quæ unà cum densa calligine imminebat, navem nobis subvertisset. Tum ergò & ille nauseabundus bonam carminum partem Scyllæ & Charybdi evomuit, sed & Cyclopi. MER. Non ergò difficilè fuit ex tanto vomitu paucula aliqua reservare. CHA. At dic mihi,

Crassus & ille quis est, vir magnus, conspicuusque,
Vertice sublimi atque humeris latissimus amplis?

MER.

MER. Milo Crotoniates hic eſt, athleta: applaudunt autem ei Græci, quòd taurum ſublatum ſolus per medium ferat ſtadium. CHAR. At quantò juſtiori causâ, ô Mercuri, ipſum me laudibus eveherent, qui paulò pòſt ipſum tibi Milonem, quantus eſt, correptum in naviculam imponam? nempe ubi à morte invictiſſimo adverſario luctâ ſuperatus ad nos venerit, quando nec ipſe planè intelliget quâ cruris implicandi ratione ſit dejectus. Tum profectò nobis plorabit recordatus & harum coronarum, & hujus applausûs. Nunc autem quia, propterea quòd taurum geſtârit, eſt admirationi, grandia ſapit, ac mirificè ſibi placet. Quid ergo de ipſo arbitrabimur? Num quòd mortem etiam aliquando ſibi imminere ſperet? MER. Quid? ille mortis recordaretur in tanto flore? CHA. Miſſum hunc fac, ô Mercuri, riſum nobis haud ità multo pòſt exhibiturum, quando videlicet nobiſcum navigans ne culicem quidem ampliùs, nedum taurum ferre poterit.

5. Sed illud tu mihi dicas velim, quis alius ille vir gravis, nec tamen Græcus, quantum ex peregrino habitu conjici poteſt. MER. Cyrus, ô Charon, Cambyſis filius, qui imperium, quod olim Medi obtinebant, ad Perſas tranſtulit. Atque idem Aſſyrios nuper devicit, & Babylonem expugnavit. Ad hoc exercitum in Lydiam traducere jam parat, hoc jam in animo deſtinans, ut Crœſo ſuperato imperium habeat in omnes. CHA. At

Crœſus

Crœſus ubi tandem ille? MER Illorſum oculos deflecte in magnam illam arcem, quæ triplici muro eſt ſepta. Sardis illa. An non Crœſum ipſum vides in aureo ſedentem ſolio, ac cum Solone illo Athenienſi diſſerentem? Vis auſcultemus qua de re verba faciant? CHA. Volo, ô Mercuri. CROE. O hoſpes Athenienſis, qui jam divitias noſtras vidiſti, theſauros ſcilicet & quantum nobis auri ſit rudis, tum & aliam ſuppelectilem pretioſam, dic mihi quemnam omnium hominum feliciſſimum arbitraris. CHA. Quid tandem dicet Solon? MER. Bono ſis animo, nihil abjecti, ô Charon. SOLON. Felices quidem admodum pauci. Verùm ex his, quos ego novi, Cleobim & Bitonem ſacerdotis filios arbitror feliciſſimos extitiſſe. CHA. Argivæ ſacerdotis hic dicit, qui nuper, poſtquam matrem vehiculo inſidentem ad ſacrarium uſque ipſi jugum ſubeuntes adduxiſſent, è vivis ſtatim exceſſerunt. CROE. Eſto, habeant illi felicitatis primas. At quis tenebit ſecundas? SOLON. Tellus Athenienſis, qui, præterquam quòd benè vixit, mortem etiam pro patria obire non recuſavit. CROE. Ego verò, ô ſcelus, non tibi videor felix eſſe? SOLON. Nondum, ô Crœſe, ſtatui, quòd nec dum ad vitæ metam perveneris. Rectiſſimus enim ejus rei index ac certiſſimus mors ipſa exiſtet, & vita ad finem uſque feliciter producta. CHA. Optimè facis, ô Solon, quòd noſtrî non es oblitus, quoniam cymbam ipſam his de rebus judicare cenſes.

6. Sed

6. Sed quinam illi, quos Crœſus emittit? aut quid humeris geſtant? MER. Aureos Pythio lateres dicat, pro oraculi mercede, cujus beneficio paulò pòſt peribit. Eſt enim vir ille mirum in modum vatibus deditus. CHA. Et illud eſt aurum ſplendidum ſcilicet, quódque ſubpallidum refulget rubore: nunc enim, cum antè jam ſæpe de eo audierim, ipſum primùm video. MER. Hoc celebre illud eſt nomen, cujus gratiâ tantopere pugnatur. CHA. Atqui non video quonam pretio commendetur, niſi hoc fortè ad rem pertinet, quòd qui ferunt eo gravantur. MER. Annon intelligis quot hujus gratiâ bella, quot inſidiæ, quot latrocinia, quot perjuria, quot cædes, quot vincula, quamque longinqua navigatio, quot mercaturæ, quot ſervitutes? CHA. Propter hocne, Mercuri, quod parùm ipſi æri præſtat? Nam æs novi, ut qui à ſingulis vectoribus, quod & tu ipſe non ignoras, obolum exigam. MER. Eſt ità ut dicis, ô Charon. Verùm æs, quia magna eſt ejus copia, non eſt in pretio. Aurum verò, & hujus quidem parùm, hi qui terræ venas ſcrutantur ex immenſo profundo effodiunt. Attamen ex terra provenit, quemadmodum plumbum, & reliqua metalla. CHA. Inſignem quandam hominum ſtultitiam narras, qui tanto amore proſequuntur rem tum pallidam, tum etiam gravem. MER. At Solon ille aurum minimè mirari videtur, ut & planè vides. Nam, cùm Crœſum ipſum, tum verò maximè

hominis

hominis barbari jactantiam deridet, adeò ut videatur etiam mihi hac de re Crœsum velle percunctari. Quamobrem auscultemus.

7. SOL. Dic mihi, ô Crœse, putásne laterum horum indigere Apollinem? CROE. Per Jovem; nullum enim istiusmodi donarium Delphis habet. SOL. Arbitraris ergò te Deum beatum reddere, si inter alia multa, tuo beneficio, & aureos lateres possideat? CROE. Quid ni? SOL. Magnam mihi paupertatem narras in cœlo, O Crœse, si Deos, cum fortè desiderent aurum, ex Lydia advehere oportebit. CROE. Ubi enim alibi aurum proveniret tantum, quantum apud nos? SOL. Rursus illud mihi dicito: ferrum in Lydia nascitur? CR. Non admodum. SO. Potiori ergò re indigi estis. CR. Quînam ferrum præstantius auro? SOL. Si citra stomachum respondere velis, facilè quidem intellexeris. CR. Interroga tu modò, ô Solon, SOL. Utri præstantiores, an qui servant an qui servantur? CROE. Qui servant profectò. SOL. Ergò, si, quemadmodum quidam narrant futurum, Lydos Cyrus adortus fuerit, aureósne gladios militi tuo facies, an ferro tum erit opus? CR. Ferro sanè, ferro. SOL. Et, si hujus copiam non apparaveris, futurum ut egregium illud aurum captivum ad Persas abeat. CR. Bona verba, ô homo. SOL. Dii meliora velint, quàm ut hæc hoc modo fiant. Verùm tu hac viâ videris ferrum auro nobilius fateri. CR.

Ferreos

Ferreos ergò lateres Deo me consecrare jubes, aurum autem revocare? SOL. Neque ferro ille indiguerit; Sed, sive æs sive aurum dicâris, aliis sanè futuram prædam ac possessionem suspenderis, & id quidem aut Phocensibus, aut Bœotiis, aut Delphis ipsis, aut etiam prædoni alicui tyranno. Deus autem artifices tuos planè nihil moratur. CROE. Semper tu quidem divitias mihi invides, & oppugnas. MER. Non fert delicatus hic Lydus, ô Charon, verborum & libertatem, & veritatem: quin ei peregrina & nova quædam res videtur, hominem obscuro loco natum, ac pauperem, ea quæ urgeant, intrepidè dicere. Atqui haud ità multò pòst Solonis recordabitur, nimirum quando eum à Cyro captum in constructum rogum oportebit conscendere. Nam, quæ cuique Parcarum fuso sint decreta, ipsam Clotho nuper legentem audivi; in quibus & hæc erant scripta, Crœsum quidem à Cyro captivum duci, ipsum autem Cyrum à Massagetide illâ necari. Viden' Scythicam illam fœminam candido vehentem equo? CHA. Per Jovem. MER. Tomyris est, quæ suâ ipsius manu Cyri caput detruncatum in utrem cruore refertum intrudet. Sed & filium Cyri vides, adolescentem? Cambyses ille est. Is patre defuncto in imperium succedet, ac, ubi mille modis errârit, & in Lybia, & in Æthiopia, tandem insaniâ correptus, occiso à se Api, migrabit è vita. CHA. O rem valdè ridiculam. Sed num quis vel aspicere

sustineat

sustineat ipsos adeò sibi præ cæteris placentes? aut etiam cui credibile videri poterit, illum scilicet paulò pòst fore captivum? hunc autem caput in utre sanguine pleno habiturum?

8. At quisnam is est, O Mercuri, cui pallam purpuream jam fibula nectit? quem corona adornat, cui coquus, piscis ventre dissecto, annulum exhibet, ingente mari septâ, regis se nomine jactat? MER. Belle, ô Charon, quòd interim occinis, Cæterùm Polycratem Samiorum tyrannum vides, qui ipse se modis omnibus felicem putat. Verùm & hic tandem ab assistente famulo Meandrio Orœtæ Satrapæ proditus in crucem suffigetur. Miser sanè qui vel temporis momento ex universa felicitate exciderit: nam & hæc nuper ex Clotho audivi. CHA. Præclarè, ô Clothó, ità & ipsos in crucem suffige, & eorum capita generosè detrunca, quò se homines tandem agnoscant: Sed & tuo beneficio in sublime adeò ferantur, nimirum ut postea quantò altiori ruinâ, tantò graviori dolore decidant. Porrò, quod ad me attinet, quemcunque horum nudum in navigio agnovero, eum maximè ridebo, quando neque purpuram, neque regium capitis tegmen, neque lectum secum adferat aureum.

9. MER. Et horum quidem fortuna sic se habebit. Sed vidésne vastam quandam multitudinem, atque ex hac alios navigantes, alios bella gerentes, alios in foro litigantes, alios terram aratro proscindentes, alios fœnerantes, postremò alios

alios mendicantes? CHA. Video variam quandam turbam, ac promiſcuam, & vitam perturbationum plenam. Ad hæc civitates conſpicio apum examinibus ſimiles, in quibus proprium quendam, peculiaremque habent ſinguli aculeum, quo ſibi vicinos pungunt. Quidam autem ex ipſis, velut crabrones, agúntque ferúntque imbecilliorem. At agmen illud quod ex improviſo illos circumvolitat, quinam ſunt? MER. Spes, ô Charon, & metus, & amentia, tum voluptas, avaritia, ira, odium, atque id genus alia. Ex his autem ignorantia infimæ turbæ eſt permiſta, atque per Jovem, in eâdem cum ipſis Republica degit odium, ira, æmulatio, tum & imperitia, hæſitantia, avaritia. Porrò metus & ſpes ipſos ſupervolitantes, ille quidem horrorem incutit, aliquando verò tantùm trepidare facit; hæ autem ſupra caput in altum vergentes, ubi quiſpiam apprehendere conatur, in ſublime volantes aufugiunt, illis inhiantibus relictis, quod ipſum & Tantalum apud Inferos ab aqua pati vides. Quòd ſi aciem intenderis, conſpicies in alto, & Parcas ipſas ex penſo ſingulis adnere tenuia quædam fila, quibus univerſum mortalium genus ſubnixum dependet. Vidéſne quaſi quoſdam araneorum nexus ab ipſis fuſis in ſingulos demiſſos? CHA. Video equidem filum ut plurimùm admodum tenue cuique è ſublimi innexum: hoc quidem illi, illud verò alii. MER. Rectè vides, ô portitor. Nam ab ipſo fato imminet interitus

interitus illi ab hoc, huic autem ab alio. Atque hunc hæredem fore ejus, cujuſcunque filum fragilius fuerit, rurſus autem illum hujus. Tale enim quiddam connexio illa portendit. Vides ergò cunctos à tenui filo ſuſpenſos? Atque hic quidem ex ipſis in altum ſubtractus ſublimis eſt: verùm paulò poſt, ubi ponderi tanto ſuſtinendo non ampliùs par fuerit, filo dirupto decidens, ingentem excitabit ſtrepitum. Alius autem, qui paululùm tantùm à terra fuerit ſubductus, tametſi cadat, citra tamen ſtrepitum jacebit, adeò ut ruinam vix ipſi audiant vicini. CHA. Nimis quam ridicula hæc ſunt, ô Mercuri!

10. MER. Atqui nè verbis quidem ullis pro dignitate conſequi poſſis, quàm ſint ridicula, maximè ardua illorum ſtudia; & quòd nonnunquam, interea dum multâ ſpe aluntur, intereunt, ab optima ſcilicet morte abrepti. Cujus nuncii, & miniſtri, ut cernis, admodum ſunt multi, putà febres, tum frigidæ, tum ferviдæ (Latinis veteribus querceræ dictæ) tabes, inflammatio pulmonis, tum gladii, latrocinia, cicutæ, judices quóque, atque tyranni. Et horum nihil omninò mentem eorum ſubit tantiſper ſanè, dum eorum conatus feliciter proceſſerint. At, ſi quando ſuâ ſe ſpe falſos ſenſerint, tum illud *ohe* frequens in ore, pariter & *eheu*, & *hei mihi*. Quod ſi jam indè ab initio ſecum perpenderent, mortales ſe eſſe, ac, poſteaquam paululum hoc temporis in vita fuerint peregrinati,

regrinati, hinc relictis terrenis rebus omnibus, velut è somno migraturos, profectò & prudentiùs, circumspectiúsque vitam ducerent, &, cùm emoriendum esset, minùs angerentur. Nunc autem, quia præsenti rerum statu usuros se perpetuò sperant, cum minister aut vocârit, aut abducere fuerit conatus, irretitos vel febre, vel tabe, stomochantur, & ducenti renituntur, propterea sanè, quòd abstrahendos se à bonis præsentibus nè aspectârint quidem. Sed enim quid non faceret ille, qui domum magno studio ædificando operarios urget, si intellexerit eam quidem finem habituram, ipsum autem se, cùm jam fastigium imposuerit, discessurum, domo ità relictâ hæredi, ut is fruatur, ipse autem miser nè semel quidem in ea cœnet? Ille verò qui lætatur, quòd sibi masculam prolem uxor pepererit, ideóq; convivio excipit amicos, patris nomen, nempe suum puero imponit, si præsciret puerum septem annos natum emoriturum; nunquid ob prolem tibi videretur gaudio ferri tam immodico? Verùm in causa est, quòd in eum quidem intuetur, cui in filio res prosperè cadunt, cui patrem esse contingit, vel athletæ, vel ejus qui vicerit Olympia: vicinum autem, qui natum cremandum effert, non inspicit, neque novit, quo funiculo quámq; tenui sibi sit suspensus. Quin & eorum, qui de finibus digladiantur, quanta sit turba vides, & quàm multi coacervent pecunias, qui tamen, antequam ipsis frui liceat, ab

imminentibus, quod dixi, tum nunciis, tum miniſtris avocantur. CHA. Video iſthæc omnia, & mecum ipſe cogito, quidnam jucundum eis in vita ſit, aut quid tandem ſit illud, quo ſpoliati tantopere ſtomachentur.

11. MER. Quinetiam, ſi ipſorum reges, quos vel omnium feliciſſimos eſſe apparet, introſpiciat quiſpiam diligenter, *extra aleam*, &, ut dicis, extra ancipitem fortunam conſtitutos, invenerit iis inhærere triſtia longè plura jucundis: tot timoribus, tot turbis, tot odiis, tot inſidiis, tot iris, tot aculationibus miſeri illi involvuntur. Prætermitto & luctus, & morbos, tum & affectus; qui ex æquo tum vulgo & his dominantur, uſque adeò ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hîc recenſere mala, quàm & privatorum. CHA. Tibi ergò, ô Mercuri, dicere volo, cuinam mortales ſimiles mihi videantur, atque horum vita omnis. Vidiſtin' aliquando bullas illas in aqua, torrente aliquo cum ſtrepitu ſcaturiente, exiſtentes? Tu mores illos inflatos dico, quibus cogitur ſpuma. Harum ſanè quædam ſunt parvæ & exiles, quæ ſtatim diſſolutæ evaneſcunt: aliæ verò diutiùs durant, atque aliis ad ſe coactis vehementer inflantur, ac in maximum ſurgunt tumorem. Tandem & hæc diſſolvuntur omninò, pereúntque. Neque enim ſecus fieri poterit. Hæc tibi hominum vita, ſinguli flatu tumeſcunt, ità ut alii ſint majores, alii autem minores, poſtremò alii quidem momen-

Homo bulla.

momentaneam, moxque deficientem ſentiant inflationem, alii verò priùs deficiant quàm omninò conſtituantur. At omnes deſtrui & evaneſcere neceſſe eſt.

MER. Nihil tu quidem infeliciùs hominum naturam ſimilitudine expreſſiſti, quàm vel ipſe Homerus, qui univerſum mortalium genus arborum foliis comparat. Homines arborum foliis ſimiles.

12. CHA. At, tales quamvis ſint, vides tamen qualia faciant, ut inter ſe avidè contendant pro imperiis, pro honoribus, poſſeſſionibúſque, cum tamen ipſos, univerſis his poſt ſe relictis, unico tantùm obolo inſtructos ad nos venire oporteat. Vis igitur, quoniam in edito conſiſtimus loco, quàm poſſum magnâ voce acclamando eos adhorter, primùm quidem, ut à conatibus & ſtultis & vanis abſtineant; deinde ut mortem ſemper præ oculis habentes hunc vitæ curſum tranſigant? in hanc ſententiam verba proclamans; ô ſtulti, quid tanto ſtudio in his rebus molimini: deſiſtite à laboribus, neque enim perpetuò vivetis. Nihil ex his, quæ hîc præclara habentur, perpetuum eſt, nec aliquid iſtorum, cùm moriendum eſt, ſecum auferre quiſpiam poterit. Quin neceſſe eſt hominem quidem (quiſquis is tandem fuerit) nudum abire, domum autem atque agrum, & aurum, in aliorum tranſire manus, ſempérque dominum mutare. Hæc atque ejuſmodi alia ſi, unde exaudiri poſſint, ipſis inclamarem, annon putas vitæ eorum magnæ fore utilitati, ità, ut etiam Commonitio Charontis.

prudentiores longè inde fieri queant? MER. ô beate, neſcis quantopere eos tum ignorantia, tum error occupaverit; adeò ut eorum aures nè terebro quidem ampliùs aperire queas, tantâ obturârunt cerâ, haud aliter ac ſociorum aures Ulyſſes, veritus nè Sirenum cantus exaudirent. At quînam audire potuerint, etiamſi vocem in tantum intendas, ut rumparis? Nempe, quod apud vos oblivionis fons poteſt, idem hîc præſtat ignorantia. Quanquam ſunt in eis & pauci quidem, qui, quoniam ceram in aures non accipiunt, ad veritatem ipſam declinant, atque, in ipſis rebus cernentes acutum, quales ſint agnoſcant. CHA. Vel illis ergò ſolis acclamarem. MER. Supervacaneum fuerit, ea quæ ſciunt ad eos dîcere. Vides quomodo à vulgi turbâ ſemoti rideant, quæ alii factitârint, & neutiquam conveniat ipſis cum vulgo, adeò ut jam appareat ipſos fugam è vita ad nos adornare. Omnibus odioſi ſunt, eò quòd iſtorum imperitiam redarguant. CHA. Bellè, ô generoſi vos, tametſi pauci. MER. Vel hos eſſe fuerit ſatis. Sed nunc deſcendamus.

13. CHA. Unum adhuc diſcere deſiderium eſt, quod ubi docueris, perfectam ſanè doctrinam dederis. Nam contueri geſtio, in qua cadavera reponant, dum in terra defodiunt. MER. Monumenta, tumulos, ſepulchra hæc vocant, cæterùm tumulos illos ante urbes vides, tum columnas, & pyramides. Omnia illa mortuorum ſunt receptacula, cadaverúmque

verúmque cuſtodiæ. CHA. Quid ergò ſaxa illa coronant unguentóque inungunt? alii præ tumulis conſtructo rogo, ac foveâ effoſſâ, ſumptuoſas illas exurunt cœnas, & vinum mulsámq; aquam (quantum conjecturis aſſequi poſſum) in ipſas foveas infundunt. MER. Equidem ignoro, O Portitor, quid hæc ad eos qui apud inferos agunt. Verùm illis perſuaſum eſt, umbras ab inferis reduces cœnare quidem, utcumque liceat, circum nidorem, ac fumum volitando, bibere autem è foveis aquam mulſam. CHA. Illos adhuc bibere, vel eſitare, quorum calvariæ ſunt aridiſſimæ? Atqui ridiculum eſt me tibi hæc dicere, qui, quòd quotidie ipſos deducas, probè nôſti an, ubi ſemel terram ſubierint, denuo velut poſtliminio jure ad ſuperos remeare queant. Quin & ipſe maximè ridicula paterer tot negotiis occupatus, ſi eos trajiciendo non deducere ſolùm, ſed reducere oporteret, ſi quando vellent bibere. O Stulti, quæ eſt hæc amentia? Non ſcitis, quàm latè diſtantibus finibus viventium & mortuorum res ſunt ſejunctæ, quoque pacto ſe res habeant apud nos, Ubi

Mortuus eſt &c; tumuli qui neſcit honorem,
Et qui ſortitur ſpectandi funera ſaxi.
Atqui honor unus adeſt, & regi Agamemnoni, & Iro,
Therſitæ & ſimilis Thetidos formoſus Achilles.
Unde jam pariter ſiccæ nudæque tererrant
Aſphodeli campos confracto vertice cunctæ.

MER. Papæ! quam multa ex Homero hauris. Sed, quia me ſubmonuiſti, Achillis ſepulchrum tibi volo indicare Vides illud quod propè mare ſitum eſt, illic Trojanum eſt Sigeum; è regione autem conditus eſt Ajax in Rhœtæo. CHA. Non magnifica, neque inſignia ſunt monumenta.

14. Verùm celebriores urbes mihi commonſtra, de quibus infernè tam magnifica audimus. Ninum ſcilicet, Sardanapali ùrbem, Babylonem, Mycenas quoque, tum & Cleonas ſimul, & Ilium ipſum, nam illinc oriundos multos memini trajicere, adeò ut totis jam decem annis neque navem ſubduxerimus, neque ea interim refrixerit. MER. Ninus quidem, O Portitor, jam eſt everſa, ità ut nè veſtigium ejus ſit reliquum, neque, ubi ſita fuerit olim, facilè dixeris. Babylon autem tibi illa eſt tot turribus bene munita, quæ magno illo ambitu eſt ſepta, haud ità multò pòſt & ipſa deſideranda, quemadmodum nunc Ninus. At Mycenas & Cleonas me ſanè commonſtrare pudet, omnium verò maximè Ilium. Nam, ubi deſcenderis, ſat ſcio, præfocâris Homerum, propterea quòd tam magnificis verſibus has nugas decantare non erubuerit. Verùntamen & quondam extiterunt felices, nunc autem mortuæ ſunt & ipſæ: Urbes enim, O Portitor, perinde ac homines, emoriuntur, &, quod longè mirabilius, ſolidi etiam fluvii, ità ut Inachi ipſius in Argo nè monumentum quidem reliquum

Non homines tantum, verum & urbes & prope cuncta morti obnoxia eſſe.

ap-

appareat. CHA. Vah, quæ laudes, Homere, quámque ſuperba nomina :

Ingens Ilium ; ac mœnibus amplum.
Tum ſtructæ bellè Cleonæ.

15. Sed interim, dum fabulamur, quinam illic dimicant, & quâ pro re ſe mutuò cædunt? MER. Argivos vides & Lacedæmonios, O Charon, atque ſemimortuum imperatorem Othryadem ſuo ipſius ſanguine tropæum inſcribentem. CHA. At pro quo eis eſt pugna? MER. Pro eo ipſo agro in quo pugnant. CHA. O hominum amentiam, qui haud ſciunt ſe, etiamſi nunc quiſpiam eorum totam Peloponneſum poſſideat, unius tamen vix pedis locum ab Æaco accepturos. Campum autem aliàs alii colent, ſæpè etiam hoc tropæo per aratrum revulſo. MER. Hæc quidem hoc modo ſe habebunt. At nos jam hinc deſcendamus, ac, montibus his in ſuas ſedes repoſitis, regrediamur, ego quidem quò ſum ire juſſus, tu verò ad navem. Equidem paulò pòſt veniam, & ipſe tibi umbrarum gregem mecum adducens. CHA. Probè feciſti, O Mercuri, atque in eorum album adſcribêris, quibus beneficio me affectum perpetuò agnoſcam ; quandoquidem tuâ ope in hac peregrinatione plurimùm ſum adjutus O qualia infelicium hominum ſtudia! Reges, lateres aurei, magnifica ſacrificia, prælia! Charontis autem nulla habetur ratio.

LUCIANI SAMOSATENSIS DIALOGORUM LIBER II.

DIALOGUS I.

De Somnio, ſeu vita Luciani.

DEſieram nuper in ludum ire, factus jam ætate adoleſcens, cùm pater unà cum amicis concilium capiebat, quamnam artem potiſſimùm mihi diſcendam proponeret. Pluríſque igitur videbatur humanitas, ſeu literarum ſtudium, & labore multo, & tempore longo, & ſumptu non exiguo, denique & fortunâ quadam indigere; noſtras autem res cùm parvas eſſe & modicas, tum verò celere quoddam auxilium poſtulare. Quod ſi igitur artem aliquam mechanicam didiciſſem, fore, ut principio ſtatim ab ipſa arte, neceſſaria vitæ comparare poſſem, neque neceſſe haberem adeo ætate jam provectus, domi déque paterna menſa vivere: ſed non multò pòſt etiam ipſum patrem exhilaraturũ eſſe me, referendo domum

ſemper

semper aliquid ab arte quæsitum. Alterius itaque consultationis caput propositum est, quænam ars & optima, & ad discendum facillima, & homine libero maximè digna foret: deinde & minori sumptu, atq; instrumento egeret, multum autem & sufficientem quæstum suppeditaret. Proinde alio aliam laudante, prout quisq; animo affectus, aut usu expertus erat, pater ad avunculum aspiciens (aderat enim is quoq; statuarius tum habitus optimus, & poliendo marmore inter præcipuos laudatus) minimè fas, inquit, est, alia martem prævalere, te præsente. Sed hunc (méque demonstrabat) abduc tecum, & doce lapidum artificem probum, & eorundem compositorem ac statuariũ nobis esse. Poterit enim & hoc, naturâ, ut scis, præditus felici Fecerat autem hanc de me conjecturam pater, ex ludicris à me aliquando è cera confictis. Quando enim à præceptoribus domum dimittebar, abradens ceram, nunc boves, nunc equos, interdum, per Jovem, & homines fingebam, non omninò ineptè, ut tum videbar patri. Ob quæ à præceptoribus quidem plagas accipere solebam; ad probandam autem ingenii dexteritatem, hæc quoque tum in parte laudis ducebantur: Atq; adeò bonam ex eo spem de me omnes concipiebant, ut qui brevi adeò artem hanc secundùm fingendi illam facilitatem perdiscere possem. Igitur, simul atq; idonea dies videbatur esse auspicandæ artis, ipse tradebar avunculo, non admodum, per Jovem, iniquè aut graviter ferens. Sed

mihi etiam lusum quendam non insuavem ipsa res videbatur habere, & apud æquales ad ostentationem & laudem valere, si & Deos sculpere, & parva quædam simulacra, cùm mihi, tum illis, quibus vellem, adornare possem. At tum primum quidem illud, quod & incipienti usu venire solet, accidebat. Cœlum enim quoddam avunculus mihi tradens, paulatim tabulam lapideam, quæ in medio posita erat, contingere, atque artem auspicari jubet, tritum illud admonens, *Dimidium facti qui cœpit habet.* Cæterùm, duriùs impingente me præ imperitiâ, tabula frangitur; avunculus autem indignatus, & scuticam quandam propè jacentem corripiens, nequaquam mansuetè, aut uti adhortantem decebat, excepit, atque initiavit me, ità ut mox in lacrymas prœmium artis mihi verteretur. Aufugiens igitur indè domum redeo, continuéque ululando, & lacrymis oculos oppleudo commemorabam scuticam, demonstrabam vibices, nimiámq; illius crudelitatem accusabam: hoc quoq; addens, quòd invidiâ quâdam ista fecisset avunculus, videlicet metuens, nè se in arte superarem. Irascente itaque matre, & multa fratri convitia faciente, postea quam nox supervenit, dormivi, plenus adhuc lacrymarú, totámque nóctem cogitabundus jacens. Atque hactenus quidem, quæ diximus, ridicula puerilíaque sunt: quæ verò deinceps audietis nequaquam contemnenda sunt, ô viri, sed quæ admodum auscultandi cupidos auditores quoq; requirant. Nam, ut juxta Homerum dicam,

Venêre

Venêre mihi divino somnia nutu,
Almam per noctem,

ità clara & manifesta, ut nihil ab ipsa veritate distarent. Adhuc igitur etiam post tantum temporis intervallum, & habitus eorum, quæ mihi tum apparuêre, in oculis hærent, & ipsa vox auribus quasi intonat: adeò plana fuerunt omnia.

Somnium, seu visio Luciani.

2. Duæ mulieres manibus corripientes trahebant me in diversum, utraque ad se videlicet, violentè admodum & validè. Parùm itaq; abfuit quin me discerperent, dum inter se ambitiosè adeò contendunt. Nam modò hæc superabat, & propemodum totum tenebat me: modò altera, eademque me ad se retrahebat. Clamabant autem ambæ, accusabántque mutuò sese: hæc quòd me suum videlicet illa possidere vellet: illa verò quòd hæc frustra aliena sibi usurparet. Erat autem altera quidem operaria, & virili aspectu, & squalidâ comâ, manus callo passim obductas habens, succinctâ veste, & marmoreo pulvere oppleta, qualis & ipse avunculus esse solebat, quando lapides poliebat. Altera verò facie admodũ honestâ, habitum decentem præ se ferens, & vestes ornatas ac mundas induta. Postremò autem permittunt meo judicio, ut utri earũ conversandum mihi putem, sententiam ipse feram.

Statuariæ Verba.

3. Ac prior quidem dura, atque virilis illa sic cœpit; Ego, chare puer, statuaria sum, ea quam tu heri discere cœpisti, familiaris adeò tibi & cognata à parentibus. Nam & avus tuus (addens nomen avi materni) marmorarius fuit, & avuncu-

lus pariter & patruus tuus eandem artem exercuêre, & per nos inter præcipuos celebrati sunt Quod si igitur voles deliriis ac nugis, circa quas ista versatur (indicans alteram) abstinere, ac mecum degere, principiò generosè educaberis humerósque habebis validos, & ab omni invidiâ alienus eris, neq; unquam in terras alienas, atque externas hinc abibis, relictâ patriâ atq; domesticis tuis, neque etiam ob verba & rationem modò laudabunt te omnes. Neq; verò averseris corporis hanc fragilitatem, aut vestium sordidiem, nam his initiis profectus Phidias ille Jovem spectandum exhibuit, & Polycletus Junonem fabricavit: præterea Myron laudibus vectus est, & Praxiteles in magna admiratione fuit. Adorantur itaque nunc illi cum ipsis Diis. Quòd si igitur horum unus tu quoque fores, quomodo non celebris, & ipse apud omnes homines fieres? Patrem certè beatum efficeres, & patrem tuum omnibus spectabilem redderes Hæc atque etiam eis plura balbutiendo, & plerasq; barbarè pronunciando dixit statuaria, valdè studiosè omnia connectens, & me in suam sententiam adducere cupiens. Sed non ultra memini, plurima enim memoriam jam effugerunt.

4. Cæte ùm, ubi tandē finē feci, tum altera illa in hunc fermè modum orditur. Ego vero, ô fili, Humanitas sum, jam nunc consueta ac nota tibi, tametsi ad finem aut plenum nondum periculum mei feceris. Quanta igitur bona acquisiturus sis, si statuarius evadas, ipsa modò exposuit.

Nihil

Nihil enim aliud niſi operarius eris, corpore laborans, & in eo totam ſpem vitæ poſitam habens: obſcurus ipſe degens modicum & minimè generoſum quæſtum faciens: dejectus animo: tenuis ac pauper reditibus: neq; amicis in jud cis auxilio eris, neque inimicis formidabilis, neque etiam inter cives beatus, ſed hoc ſolum, opifex videlicet quiſpiam, & ex multâ atque promiſcuâ plebe unus, præſtantiorem te ſemper formidans, & dicendo valentem præ oculis habens ac palpans, &, in ſumma, leporis quandam vitam agens potentio i que lucrum exiſtens. Quòd ſi etiam Phidias, vel Polycletus fias, præclaráque & admiratione digna multa opera præſtiteris, artem quidem laudabunt omnes; at qui ex aſpicientibus tibi ſimilis eſſe optârit, modò mentem habeat, nemo erit. Qualis enim fueris, nihil niſi rudis quiſpiam artifex manibus laborans, & iiſdem victum quæritans, cenſeberis. Contrà autem, ſi mihi obſequaris, principio tibi oſtendam multa veterum virorum præclara opera, & res admiratione dignas, & orationes illorum tibi renunciando, & omnium (ut dicam) expertum te reddendo, animum (quod principium in te eſt) exornabo tibi multis ac præclaris ornamentis, modeſtiâ ſcilicet, juſtitiâ, pietate, manſuetudine, æquitate, prudentiâ, fortitudine, amore honeſti, & pulcherrimarum quarum cunque rerum deſiderio. Hæc enim verè ſincera ſunt animi ornamenta. Neque autem latebit te vel veterum quicquam,

vel

vel eorum quæ in præſens geri debent, ſed ea quæ facienda ſunt, quæque fieri decet, me duce proſpicies: &, in ſumma, omnia quæcunq; ſeu divina, ſeu humana ſint, parvo tempore docebo te: & qui nunc pauper atq; inops es, iſtius neſcio cujus filius, qui de arte adeò illiberali neſcio quid conſultas, haud ità multò pòſt nimiùm felix nimiùmq; beatus omnibus videberis, dum honoribus afficieris, & laudibus effereris, & pulcherimarũ quarumcunq; rerum gloriâ celebraberis, illorum etiam qui divitiis ac genere ante te ſtant in te animis ac oculis converſis. Ac veſtitum quidem talem geres (demonſtrans ſuum, gerebat autem admodum ſplendidum) Magiſtratibus verò & primo in conceſſu honore ante alios dignus exiſtimaberis. Et, ſi quando aliquò peregrè abiens proficiſcêris, etiam in aliena terra non ignotus aut obſcurus eris. Talibus ſcilicet ornamentis ego te inſignem atq; conſpicuum reddam, ut eorum quoque qui te aſpicient quiſq; proximè aſtantem leniter impellens & commovens digito te demonſtret, atq; *Hic eſt ille*, dicat. Jam, ſiquid ſtudio dignum accidet, quod vel ad amicos vel etiam ad ipſam civitatem pertinebit, omnes in te oculos atq; ora convertent. Atque, ſi tum aliquid fortè dixeris plerique hiantes auſcultabunt, admirantes & prædicantes, tum ob dicendi vim, & orationi poteſtatem; tum etiam patrem tuum ob felicitatem prolis: &, quod dici vulgò ſolet, quòd ex hominibus quidam immortales redduntur, id quoq;

tibi

tibi dabo: Nam, poſtquam ipſe ex hac vita diſceſſeris, nunquam deſines converſari doctis, & conſuetudinem habere cum optimis. Demoſthenem illum certè v des cujus filius fuerit, & quantum ego eundem reddiderim. Vides & Æſchinem, qui Tympaniſtriæ cujuſdam filius erat, & tamen propter me etiam Philippus Rex illum palpavit. Socrates autem, qui & ipſe inter ſtatuariam hanc autem enutritus fuerat, ſimul atque primùm intelligere cœpit meliora, & relictâ illâ transfugit ad me; nimirum audis, ut nunc ab omnibus decantetur. Igitur relinquens tantos ac tales hoſce viros, res adeò ſplendidas, orationes tam graves ac illuſtres, veſtium ornamenta, honorem, famam, laudem, primos aſſeſſus, potentiam, imperia, denique & illam quam ex dicendo conſequêris gloriam, & quâ te omnes ob prudentiam prædicabunt felicem; tun culam aliquam indues ſordidam, habitúmque aſſumes ſervilem, vectes præterea, ſcalpra, & id genus cætera ſculpendi cædendique inſtrumenta in manibus habebis, deorſum inclinatus in opus, humi repens, demiſſus, denique modis omnibus abjectus & contemptus, nunquam autem vel expergiſcens, vel virile aut libero homine dignum quicquam cogitans, ſed in opera intentus, ut illa videlicet proportionibus ſuis conſona, & benè formata tibi reddantur: de te ipſo autem, ut & concinnus & ornatus incedas, minimè curam gerens, ſed te ipſis iſtis ſaxis contemptiorem reddens.

5. Adhuc igitur dicente hæc illâ, non exſpectato

exspectato orationis fine, surgens, sententiam tuli, & relictâ deformi & operatrice illâ, transivi ad humanitatem admodum gaudens, præcipuè postquam mihi etiam in mentem venit scuticæ, & quòd plagas statim non paucas incipienti mihi pridie illa inflixisset. Porrò relicta illa principio quidem indignè ferebat complodebátq; manus, & dentibus infrendebat. Postremò autem, quemadmodum Nioben audimus, itâ hæc quoque diriguit, & in saxum mutata est. Quod si igitur incredibilia passa esse videatur, nè miremini, somnia enim mirifica sunt, & mira operari solent. Altera autem ad me respiciens, Proinde, inquit, ego tibi hanc justitiam rependam, quoniam causam hanc benè & rectè judicasti. Veni igitur & ascende vehiculum hoc (commonstrato quodam vehiculo quod alatis equis quibusdam Pegaso similibus vehebatur) ut videas qualia ac quanta ignoraturus fuisses, si me non secutus esses. Cæterùm, postquam ascendi, illa quidem agitare, atque aurigari cœpit. ego verò, ubi jam in sublime sublatus fui, observabam, & contemplabar ab oriente incipiens usq; ad occidentem urbes videlicet, & populos, non aliter quàm Triptolemus olim spargens quiddam in terram, quanquam non ampliùs memini quidnam illud fuerit quod tum spargebam, nisi hoc solum quòd ex inferiori loco aspicientes homines laudabant me, &, ad quoscunque volando perveneram, cum multâ prædicatione & gratulatione me prosequebantur, & quasi deducebant.

Porrò,

Porrò, ubi illa hæc tanta mihi, & meipsum collaudantibus illis demonstrâsset, reduxit rursum non ampliùs eâdem veste illâ indutum quam habueram ab initio, avolans, sed videbar mihi tum admodum delicatus splendidâ veste redire. Deprehendens igitur & patrem astantem, atque exspectantem me, commonstravit ei vestem illam, & me ipsum qualis redirem, submonuítque eum, quàm parùm abfuerit, quin maximè digna de me ille cum amicis statuisset.

6. Atq; hæc quidem memini videre me, cum primùm è pueritia egressus essem, plagarum metu, ceu mihi videor tum perturbatus. Sed interea, cum hæc dicuntur, ô Hercules, inquit quispiam, quàm longum hoc somnium & judiciale est. Deinde alius quidem hoc interpellans: *Hyemale* (inquit) *somnium est*, quando noctes sunt longissimæ, aut fortasse etiam trinoctiale, qualis & ipse Hercules est. Quid igitur in mentem venit illi nugari talia nobiscum, mentionemq; facere puerilis istius noctis somniorúmq; veterum, & ætate jam obsoletorum? tuti is est omnis frigida oratio. An fortè somniorum quorundam quasi quosdam interpretes esse nos credidit? Nequaquam, O bone: Quoniam neq; Xenophon quondam exponens somnium illud, quo pacto illi visum fuerit in domo paternâ; & deinceps nôstis visionem, non ut conjectationem, propósitam tanquam nugari statuisset, illa narravit, præsertim in bello, & summâ rerum desperatione constitutus circumstantibus undiq; hostibus,

sed

sed quòd utilitatem quandam secum habebat illa narratio. Proinde & ego somnium hoc vobis exposui, eâ videlicet gratiâ, ut adolescentes ad meliora studia converterentur, & *Humanitatem* amplecterentur: & maximè si quis eorum præ inopia & paupertate pejus de seipso statuit, animúmque ad deteriora declinat, ingenium non illiberale illiberaliter perdendo. Confirmabitur enim & ille, sat scio, & quasi convalescet, sermone hoc audito idoneo, sufficienti exemplo me sibi proposito, ubi videlicet ipse secum cogitabit, è quibus vitiis ad optima provectus fuerim, Humanitatémque appetiverim, minimè dejectus aut fractus animo ob eam paupertatem in qua tunc fui; deinde qualis & huc ad vos ascenderim, qui certè ut nihil aliud aut ampliùs, nullo tamen statuariorum istorum inferior aut obscurior evasi.

Dialogus. II.

Deorum Concilium.

JUP. NE posthac murmuretis, O Superi, neque, ad angulos conversi in aurem, alter cum altero colloquatur, indignantes multos parum dignos nostri symposii esse participes. Verùm, posteaquam coactum est concilium, quisq; propalam in medium suam adferat sententiam, & quæ accusatione digna sunt accuset. Cæterùm, Mercuri, præconium illud ex lege clarâ voce promulgato. MER. Erige aures, vocem comprime. Quis ex

Diis

Diis ſenioribus & perfectis, quibus permiſſum eſt, in concione, verba vult facere? ipſa deliberatio de inquilinis,& hoſpitibus, futura eſt. MOM. Ego Momus, O Jupiter,ſi fandi copiam mihi feceris. JUP. Jam ipſo præconio loquendi libertas tibi facta eſt: itaq; meo permiſſu nihil opus eſt. MOM. Aïo itaque vitiosè & improbè nonnullos noſtrûm facere, quibus non ſatis eſt ſemet Deos ex hominibus factos eſſe, niſi ſuos quoque pediſſequas, & famulos nobis honore pares eſſe oſtenderint; quâ in re nihil magnum aut juvenile ſe feciſſe exiſtimant. Volo verò, O Jupiter, ut interrita loquendi libertas mihi conceſſa ſit. Neque enim aliter quæ ſentio effari poſſim. Sed me omnes ex æquo noverunt quàm liberæ linguæ Deus ſim, & quàm nihil eorum quæ parùm honeſtè & decorè fiunt reticere ſoleam. Etenim omnia in reprehenſionem rapio, ac propalam quæ mihi videntur proloquor, neque reformidans cujuſquam auctoritatem, neque præ verecundia ſententiam meam celans. Quapropter & oneroſus multis eſſe videor, & naturâ ſycophanticus, dum communis quiſpiam omnium accuſator ab illis vocor. Sed enim,poſteaquam licitum eſt, atque ità jam proclamatum, & tu Jupiter, cum libertate loquendi facultatem mihi conceſſiſti, nihil reformidans dicam. Multi ſunt, inquam, non contenti, quòd ipſi in deorum concilium admiſſi noſtri contubernii ſint participes, quódque pari ſorte nobiſcum convivantur, præſertim cùm ex dimidio homi-

homines eos esse constet, suos præterea ministros, & chori socios in cœlum adduxerunt, eósque Deos fecerunt adscriptitios. Et nunc æqualem cum aliis distributionem auferunt, & sacrificiorum consortes sunt, pensionem in inquilinos constitutam nobis minimè persolventes, JUP. Nè quid obscuris ambagibus involvas, ô Mome, verùm perspicuè & dilucidè, quæ sentis, eloquere, additis quoq; nominibus. Jam enim in medium oratio ità tibi projecta, ut multos pariter in suspicionem rapiamus, ac alium alio modo tuis dictis obnoxium insimulemus. Oportet verò liberum concionatorem nihil ob metum reticere.

2. MO. Euge, ô Jupiter, quod me ad linguæ libertatem cohortaris, fit enim hoc abs te animo verè regio & magnifico. Proinde nominatim quoq; eosdem perstringam. Ille enim generosissimus Bacchus semi-homo existens, neq; à materna stirpe Græcus, sed Syrophœnicis cujusdam mercatoris, nempe Cadmi nepos, posteaquam immortalitate donatus est, cujusmodi ille quidem sit non dico, neq; mitram, neq; ebrietatem, neq; errantem ejus incessum vitupero. Omnes enim, ut opinor, videtis, quàm mollis sit & effœminatus deliciis, semi-insanus, statim à summo mane merum spirans. Ille verò totam curiam nobis ascivit, & toto choro advecto præstò est. Deósq; declaravit & Pana, & Silenum, & Satyros, agrestes quospiam & caprarios permultos, homines saltationi deditos, & formâ monstro-

ſos. Quorum hic quidem gerens cornua, dimidiâ atque inferiore parte corporis capram referens, barbámque profundam nutriens, parùm ab hirco diſcrepat. Alter verò ſenex, calvitio & ſimis naribus deformatus, plurimùm ſuper aſinum in equitans, genere Lydus eſt. Cæterùm Satyri, acutis auribus, & ipſi calvi & cornigeri, qualia ferè hœdis nuper natis excreſcunt cornua, Phryges quidam exiſtentes. Sunt verò caudati omnes. Videte cujuſmodi Deos nobis facit generoſus ille. Deinde miramur, ſi contemnunt nos homines, videntes adeò ridiculos, & portentoſos Deos? Mitto enim dicere, quòd & duas mulieres adduxerit, nempe Ariadnem, cujus etiam coronam ſtellarum choro annumeratam addidit: alteram Icari agricolæ filiam, &, quod omnium eſt ridiculoſiſſimum, ô Superi, Erigones quoque canem adduxit, ne triſtitiâ afficeretur puella, ſi in cœlo non haberet catellum ſuum. Hæc verò non videntur vobis eſſe contumelioſa, quæque nec inſaniâ, nec riſu careant? Audite etiam alios.

3. JUP. Cave, Mome, quidquam dixeris, aut de Æſculapio, aut de Hercule. Video enim quò orationis tuæ impetu rapiaris. Etenim horum alter agit medicum, & ægrotos morbis levat, eſtque planè multis aliis anteferendus At Hercules filius meus non paucis laboribus immortalitatem adeptus eſt. Itaque cave, nè hoſce accuſes. MOM. In tui quidem gratiam tacebo, Jupiter, etſi multa dicenda habeam, atq; ſi nihil aliud, adhuc

adhuc tamen ſigna igne inuſta in corpore retinent. Porrò, ſi liceret & adversùm te dicendi libertate uti, multa haberem quæ poſſem oratione reprehendere. JUP. Atqui in me maximè tibi licet dicere. Nunquid igitur & me ut Deum inquilinum in jus vocas? MOM. Equidem in Creta non tantùm hoc audire licet, verùm aliud quoque de te dictitant, atque etiam ſepulchrum tuum commonſtrant hoſpitibus. Ego vero neque illis fidem habeo, neque ex Achivorum numero Æginenſibus ſuppoſititium te eſſe affirmantibus. Cæterùm, quæ cum primis reprehenſione digna ſunt, ea in medium adducam. Enim vero horum delictorum principium & cauſam, cur noſter conſeſſus nothis abundet, tu Jupiter præbuiſti, cùm te mortalibus mulieribus commiſcuiſti, & aliàs aliâ formâ ad ipſas deſcendiſti. Ità ut metueremus nè quis te comprehenſum ſacrificaret, cùm taurus eſſes; vel aurifex aliquis te conficeret, cum aurum eſſes; & pro Jove nobis aut monile, aut armilla, aut inauris fieres. Sed enim hiſce ſemideis cœlum jam compleviſti, neque enim aliter poſſum dicere. Eſtque res planè abſurdiſſima, ſi quis ex improviſo audierit Herculem in Deorum numerum eſſe aſſumptum, Euryſthenem autem, qui illi imperavit, ſatis functum eſſe: & Herculis templum cerni in proximo, miniſtri exiſtentis, Euryſthei verò, illius domini, ſepulchrum. Et rurſus ex Thebanis Dionyſius Deus factus eſt, ejus autem conſobrini, nimirum Pentheus, & Actæon,

Actæon, & Learchus, homines fuerunt omnium infeliciſſimi. Ex quo vero tu, Jupiter, ſemel illis hanc licentiæ januam aperuiſti, & ad mortalium conſuetudinem te convertiſti, te omnes imitantur. Neque ſolum maſculi Dii, ſed (quod eſt turpiſſimum) etiam Deæ fœminæ. Quis enim ignorat Anchiſen, Tithonum, Endymionem, & Jaſonem, aliósque? Itaque hæc mihi miſſa facienda videntur, multi enim laboris eſſet hæc cuncta ſingulatim reprehendere.

4. JUP. At vide, Mome, nè quid de Ganymede dixeris. Malè enim me habebit, ſi adoleſcentem verbis conturbaveris, affecto contumeliâ genere. MOM. Proinde neque de aquila quicquam dicturus ſum, quod & illa in cœlo verſatur regio ſceptro inſidens, ac tantùm non ſuper capite tuo nidificans, & Deus eſſe geſtiens? aut illam quoq; in Ganymedis gratiam præteribimus? Atqui, ô Jupiter, Attis ille, & Corybas, & Sabazius unde nobis tandem accerſiti veniunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui indumento Perſico amictus, & tiarâ redimitus eſt, neq; Græcam vocem ſonans, adeò ut, ſi quis illi nectar propinet, præbibentem non intelligat. Itaque & Scytha & Geta hæc videntes, nobis longùm valere juſſis, ipſi immortalitate donant homines, ſuíſque ſuffragiis Deos quoſcunq; libuerit conſtituunt, non aliâ ratione, quàm Zamolxis ſervilis conditionis homo exiſtens, divinitatem adeptus eſt, & Deorum numero adſcriptus, haud ſcio quomodo nobis impoſuerit.

posuerit. At sanè hæc omnia, ô Dii, adhuc mediocria, & aliquo modo ferenda sunt. Cæterùm tu ô canino rictu hians Ægyptie, qui syndone amictus es, quisnam esse gloriaris, ô optime, aut quomodo Deus esse contendis latrando? Quidautem sibi vult & Mempuites taurus illeversicolor, qui & adoratur, & respondet oraculis, neq; non Prophetas habet? Pudet verò me, ibides percensere, & simias, & hircos, atq; his longè absurdiora, quæ nescio quomodo ex Ægypto in cœlum usq; conscenderunt. Illa itaq; ô Dii, quomodo sustinetis æquali vobiscum honore, aut etiam ampliùs adorari? At tu, Jupiter, quo ferre potes animo, posteaquam arietis cornua tibi produxerunt? JUP. Turpia profectò sunt quæ dicis de Ægyptiis. Attamen pleraq; illorum in se mystica complectuntur ænigmata, quæ non prorsus a prophanis deridenda sunt. MOM. Planè nobis, Jupiter, opus est mysteriis, ut Deos esse cognoscamus, & caninis capitibus præditos canes esse intelligamus.

5. JUP. Mitte de Ægyptiis in præsens dicere, nos verò de his aliàs per otium deliberamus. Tu autem de aliis dicito. MOM. De Trophonio, ô Jupiter, & quod me præfocat, de Antilocho, ille, inquam, sceleſti, & matricidæ hominis filius vaticinatur in Cilicia, multa impudenter ementiens, & duorum obolorum gratiâ præstigiis incantans homines. Quocirca non ampliùs, tu Apollo, ob vaticinii prædicationem haberis in pretio, sed jam omnis lapis & quævis ara responsa dat oracu-

oraculum petentibus, dummodo oleo perfusa fuerit, & coronas habuerit, & homine præstigiatore abundaverit, cujusmodi jam permulti sunt. Jam etiam Polydamantis athletæ statua medetur febre laborantibus in Olympia, & Theagenis in Thaso. Quin Hectori quoq; sacra faciunt in Ilio, & è regione Protesilao, nempe in Cherroneso. Ex quo igitur in tantum numerum subindè aucti excrevimus, magis in usu fuit perjurium & sacrilegium, & omnino nos despectui habere cœperunt rectè facientes. Et hæc quidem de nothis & suppositiis dicta esse volui. Cæterùm ego & peregrina nomina permulta audiens eorum, qui neq; degunt apud nos, neque ullo modo possunt esse, admodum, ô Jupiter, propter hæc rideo. Ubi enim gentium est multis modis jactata illa virtus, & natura, & fatum, & fortuna? intoleranda & vana rerum vocabula ab inertibus hominibus Philosophiæ titulo semet venditantibus excogitata. Quæ quanquam ipsorum commenta sunt, sic tamen simplicium animos persuaserunt, ut nemo amplius nobis sacrificare dignetur, certè persuasum habens, quòd etiamsi infinitas hecatombas nobis obtulerit, fortunam tamen nihilo secus ea facturam, quæ à fatis decreta sunt, & quæ sub initium cuiq; nascentium Parcæ fatalibus fusis adneverint. Perlibenter itaq; te, Jupiter, interrogarem ubinam gentium tibi visa esset aut virtus, aut natura, aut fatum. Quòd enim & tu talia subinde in Philosophorum disputationibus audias, mihi dubium non est, nisi

fortaſſe quiſpiam ſurdus ſis ut eoſdem vociferantes inaudire nequeas. Multa equidem adhuc dicenda ſuperſunt, ſed finem verborum faciam. Video enim quoſdam ob dicta mea dolenter perturbari, & jam ſibilare, maximè verò eos, qui orationis libertate tacti ſunt. Itaq; pro concludenda oratione, ſi ità ſedet animo tuo, Jupiter, decretum quoddam de illis legam jam conſcriptum. JUP. Recita: neq; enim omnia abſurda aut de nihilo reprehendiſti. Et ſanè multa ex illis inhibenda & coercenda ſunt, nè in immenſum excreſcant.

Decretum, Bona Fortuna.

Et hoc ad exemplum Athenienſium pſephiſmatum factum. Sic enim & apud illos aliquoties de peregrinis Urbe ejiciendis in ſenatu decretum legeſque latæ fuere, ut, cum alibi, tum ex orationibus quibuſdam Demoſthenis patet.

9 COncilio legitimè coacto, ſeptimo idûs N. Jupiter Rectorem agebat, Neptunus Præſidem, Apollo Præfectum, Momus Scribæ officio fungebatur noctu, & Somnus dixit ſententiam. Quoniam multi ex peregrinis non Græcitantùm, verum etiam Barbari, nequaquam digni exiſtentes cœleſtis Reipublicæ communi nobiſcum participatione nothi & ſubditicii, haud ſcio quonam modo etiam Dii eſſe contendentes cœlum compleverunt, ità ut ſympoſion tumultuoſis turbis plenum ſit, obſtrepentibus paſſim diverſis linguis multitudinis undique accerſitæ. Defecit autem Ambroſiæ & Nectaris copia, adeò ut minâ jam coëmenda ſit hemina propter bibentium multitudinem. Sed enim illi, quâ ſunt procacitate & immodeſtiâ, Diis veris & antiquis loco motis ſemet ipſi primis dignantur accubitibus præter omnem morem patrium; ad hæc, in terris

ris quoque ante alios honorari contendunt; visum est, senatui populóque, ut ad hyberna solstitia cogatur in Olympo concilium, septem autem ad cognoscendum appositi eligantur Dii perfecti; tres quidem ex curia veteri, quæ Saturno regnante constituta est: quatuor autem ex duodecim, quorum in numero unus erit Jupiter. Cæterùm, qui electi erunt arbitri, ipsi ad cognoscendum causas sessum eant, dicto priùs juramento legitimo, nimirum Styge. At Mercurius, proclamato præconio, universos in concionem congreget, quicunq; in Deorum concilium legitimè admitti postulant. Veniant autem illi adductis juratis testibus, & certi generis indiciis. Deinde illi in unum locum commeent; verùm arbitri, accuratè expendentes, aut Deos illos declarabunt, aut ad sua sepulchra & majorum tumulos ablegabunt. Si verò quispiam ex obscuris & reprobatis comprehensus fuerit, & semel ab arbitris condemnatus in cœlum ascenderit, ille per præceps in tartarum corruat. Præterea quisque exerceat sua commercia; neque Minerva rei medicæ intenta sit; neq; Æsculapius dandis oraculis vacet, aut serviat; neq; Apollo tanta soli sibi obeunda vendicet; sed, unâ re quâpiam electâ, aut vatem, aut citharœdum, aut medicum agat. Porrò Philosophis dicetur, nè nova subinde fingendo comminiscantur nomina; neque de iis, quorum imperiti sunt, nugentur. In quorumcunq; autem honorem, aut cultum templa, aut sacra constituta sunt, illorum

imagines ſubvertantur, earúmque loco aut Jovis, aut Junonis, aut Apollinis, aut alterius cujuſpiam erigatur; illis autem urbs congeſta terra ſepulchrum accumulet, & aræ loco ſtatuam reponat. Quòd ſi quis præconio dicto audiens eſſe noluerit, arbitrorúmque examen & cenſuram ſubire recusârit, ille indictâ causâ condemnetur. JUP. Juſtiſſimum equidem decretum eſt iſtud, O Mome, & qui ſuffragatur huic, manum protendat. Atqui potiùs ità fiat, complures enim novi futuros, qui ſua non ſunt adjecturi ſuffragia. Verùm in præſens abite. Cæterùm in concionem accerſiti à Mercurio venite, adferentes unuſquiſque cognitiones claras, & manifeſtas comprobationes, patris & matris nomen, & unde oriundus ſit, tum quomodo divinitatem adeptus ſit: ad hæc tribum quoq; & curiales. Verùm enimvero, qui præſtò non fuerit parùm curæ erit arbitris, tametſi ille in terris ingens delubrum habuerit, ac homines eundem Deum eſſe exiſtimârint.

DIALOGUS. III.

Timon, ſive Miſanthropus.

TIM. O Jupiter Philie & hoſpitalis, & ſodalitie, & domeſtice, & fulgurator, & jusjurandice, & nubicoge, & grandiſtrepe, & ſi quod aliud tibi cognomen attoniti Poëtæ tribuunt, maximè cùm hærent in verſu. Nam tum illis tu multi nominis factus, carminis ruinam fulcis, metrique exples hiatum. Ubi tibi nunc

nunc magni crepum fulgur, gravi fremum tonitru? Ubi ardens, candens ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia jam palàm apparet nugas eſſe, fumúmque Poëticum, nec omnino quicquam præter nominum ſtrepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferientia, expromptáque, neſcio quomodo, penitus extincta ſunt, frigéntque; adeò ut nè minimam quidem ſcintillulam iracundiæ adverſùs nocentes reliquam obtinent. Itaque citiùs quivis ex his, qui pejeraturi ſunt, extinctum ellychnium metuerit, quàm flammam fulminis cuncta necantis: adeò titionem quempiam incutere vidêris eis, ut ignem quidem aut fumum ab illo proficiſcentem nihil quicquam formident; verùm hoc ſolum vulneris inferri poſſe judicent, ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum eſt, ut jam Sàlmoneus tibi ſit auſus etiam obtonare, neque id admodum abs re, quippe adverſùs Jovem uſque adeò frigidum, vir ad facinora fervidus, audaciâque tumidus. Quidni enim faciat, ubi tu perinde ac ſub mandragora ſtertis, qui neque pejerantes exaudias, neque eorum qui flagitia committunt reſpectum agas? Cæcutis autem lippitudine, & hallucinaris ad ea quæ fiunt, aureſque jam tibi obſurduerunt, inſtar horum, qui ætate defecti ſunt. Quandoquidem, cum juvenis adhuc eſſes, acríque animo, veheménq; ad iracundiam, permulta in homines maleficos ac violentos faciebas. Neq; tum unquam tibi cum illis erant induciæ.

Sed perpetuò fulmen erat in negotio, perpetuò obvibrabatur ægis, obstridebat tonitru, fulgur continenter jaculorum in morem densissimè ex edito loco devolantium torquebatur, terræ quassationes, cribri instar frequentes, ad hæc nix cumulatim, neq; non grando saxorum in morem. Atq; ut tibi molestè differam, imbrésq; rapidi & violenti, ac flumen quotidie exundans. Hinc tantùm repentè Deucalionis ætate naufragium ortum est, ut, omnibus sub aqua demersis, vix unica scaphula servaretur, quæ in montem Lycorem appulit, humani generis quasi scintillulas quasdam servans, undescleratius etiam genus in posterum propagaretur. Nimirum igitur dignum socordiâ præmium ab illis reportas; cùm jam nec sacra faciat tibiquisquam, nec coronas offerat, nisi obiter in Olympicis, ac ità nè is quidem rem admodum frugiferam facere videatur, sed priscum quendam ritum magis referre: ac penè Saturnum, ô Deorum generosissime, te reddunt, magistratu abdicantes.

2. Omitto loqui, quoties jam templum tuum sacrilegio compilârint, cùm tibi etiam ipsi in Olympiacis manus admoliti sunt. Atq; interea tu altifremus ille pigritabaris, vel excitare canes vel vicinos advocare, ut auxilio accurrentes illos comprehenderent, adhuc adornantes fugam. Sed generosus Gigantúmq; extinctor, & Titanum victor sedebas, cum tibi cæsaries ab illis circùm tonderetur, decem cubitale fulmen dextrâ tenenti. Horum igitur, ô præclare, quis tandem erit finis, quæ

tu adeò ſecurè deſpicis? Aut quando de tantis maleficiis pœnas ſumes? quot Phaëthontes aut Deucaliones ſatis idonei ſint ad expiandam tam inexhauſtam morum iniquitatem? Etenim, ut de communibus ſileam, de iis quæ mihi acciderunt dicam, cùm tam multos Athenienſes in ſublime evexerim, ex pauperrimis divites reddiderim, cunctíſq; quotquot opus haberent, ſuppeditârim, imò ſemel univerſas opes in amicos juvandos effuderim; ſimul atq; his rebus ad inopiam deveni, jam nè agnoſcor quidem ab illis, nec aſpicere dignantur me, qui dudum reverebantur, adorabant, meóq; de nutu pendebant. Quòd ſi quando per viam ingrediens fortè fortunâ in eorumquempiam incidero, perinde ut everſam hominis jam olim defuncti ſtatuam, ac temporis longitudine collapſam, prætereunt, quaſi nè nôrint quidem. Alii verò & procul conſpecto me aliò in aliam viam deflectunt; exiſtimantes ſeſe inauſpicatum abominandúmque viſuros ſpectaculum, quem non iàm pridem ſervatorem & adjutorem ſuum eſſe prædicabant. Itaq; prementibus malis ad extrema redactus conſilia, rhenone arrepto, terram exerceo, quaternis conductus obolis, atq; hîc cum ſolitudine, cumque ligone Philoſophorũ. Hoc interim lucri mihi videor facturus, quòd poſthac non intuebor pleroſq; præter meritum ſecundis fortunæ ſucceſſibus utentes. Nam illud vel maximè urit. Jam igitur tandem aliquando Saturni Rheæq; proles, excuſſo profundo iſto, gravique

ſomno (nam Epimenidem quoq; dormiendo viciſti) denuo jactato fulmine, aut ex Oeta redaccenſo, ingenti redditâ flammâ iram aliquam ſtrenui illius ac juvenilis Jovis oſtende, niſi vera ſint quæ à Cretenſibus de te, tuâque ſepulturâ feruntur.

3. JUP. Quis hic eſt, Mercuri, ſic vociferans ex Attica, ad Hymettum in radice montis, horridus totus, ac ſqualidus, pelléque amictus: fodit autem, ut arbitror, nam pronus incumbit, homo loquax & confidens; nimirum Philoſophus eſt, neque enim alioqui adeò impia, neſariáque in nos fuerat dicturus. MER. Quid aïs pater, an non nôſti Timonem Echecratidis filium Colytrenſem? Hic nimirum eſt, qui nos ſæpenumero in ſacris legitimis convivio accepit, ille repentè dives factus, ille qui totas hecatombas, apud quem ſplendidè Jovialia feſta conſuevimus agitare. JUP. Hem! quænam iſta rerum commutatio? hiccine honeſtus ille dives quem tam frequentes cingebant amici? Quid igitur accidit, ut hoc ſit habitu ſqualidus, ærumnoſus, foſſor conductitius, uti conjicio, cùm tam gravem ligonem gerat? MER. Ad hunc modum illum quodammodo probitas evertit, atq; humanitas, & in omnes, quicunque egerent, miſericordia. At revera vecordia potiùs facilitáſque nullúſque in ſuſcipiendis amicis delectus, quippe qui neutiquam intellexerit, ſeſe corvis lupíſque largiri. Quin, cùm à vulturibus tam multis miſero jecur eroderetur, amicos eſſe eos,

eos, & ſocios judicabat, quaſi benevolentiâ erga ſeſe afficerentur, cùm illos epulæ magis caperent. Ergo, poſteaquam oſſa penitus nudâſſent, circumróſiſſentque; deinde, ſi qua medulla ſuberat, hanc quoq; admodum diligenter exſuxiſſent, aufugerunt, exſuccum & radicitùs defectum deſtituentes; adeò ut poſtea nè agnoſcant quidem, aut aſpiciant, tantùm abeſt, ut ſint qui ſuppeditent, viciſſímq; impertiant. Has ob res foſſor, & ſago, ut vides, opertus pelliceo urbem præ pudore fugiens, mercede terram exercet, adversùs ingratos atrâ bile ſtomachatur, qui quidem ipſius benignitate ditati admodum faſtuosè nunc prætereant, ac nè nomen quidem, an Timon vocetur, noverint. JUP. Atqui profectò vir neutiquam faſtidiendus, aut negligendus eſt, & jure optimo indignatur, qui iis tantis in malis agat. Quare ſceleratos iſtos adulatores ipſi quoque fuerîmus imitati, ſi eum virum neglexerîmus, qui tot tauros, & capras pinguiſſimas nobis in aris adoleverit, quarum nidor etiamdum mihi in naribus reſidet. Cæterùm propter negotia & turbam maximam pejerantium, tum vi, non jure agentium, neque non aliena rapientium, præterea ob formidinem quam mihi pariunt ſacrilegi (quorum quidem cùm multi ſunt, tum obſervatu difficiles, adeò ut nè minimùm quidem nos connivere ſinant) longo jam ad Atticam regionem oculos non converti tempore, maximè poſteaquam Philoſophia & de verbis digladiationes apud iſtos increbuerunt, ità ut pugnan-

tibus inter ſe iſtis vociferantibúſq; nè exaudire quidem mortalium vota liceat. Unde mihi neceſſum eſt, aut auribus obturatis ſedere, aut dirumpi ab eis conficique, qui virtutem quandam, & incorporea quædam, meráſque nugas ingenti vociferatione connectunt. Hæc in cauſa fuerunt, ut hunc quoq; neglexerim, cùm haud mediocriter de nobis ſit meritus. Quod reliquum eſt, Mercuri, tu aſſumpto Pluto celeriter ad iſtum abeas. Porrò Plutus unà ſecum ducat & Theſaurum, & utrique apud Timonem perſeverent, neque adeò facilè demigrent, etiamſi quàm maximè illos præ bonitate rurſum ex ædibus exegerit. Cæterùm de palponibus illis, atq; ingratitudine quâ in hunc ſunt uſi, in poſterum conſultabo, pœnáſque daturi ſunt, ſimul atque fulmen inſtauravero. Nam fracti ſunt in eo retuſâ cuſpide duo è radiis maximi, cùm nuper avidiùs in ſophiſtam Anaxagoram jacularer, qui ſuis familiaribus ſuadebat, nullo pacto eſſe ullos nos, qui Dii vocaremur. Ac illum quidem errore non feriebam, propterea quòd Periclés obtentà manu eum protexerit. Cæterùm fulmen, in Caſtoris ac Pollucis templum detortum, tum illud exuſſit, tum ipſum parùm abfuit, quin ad ſaxum comminueretur. Quanquam interim vel id ſupplíciis ſatìs magnum in iſtos fuerit, ſi Timonem conſpexerint egregie locupletem factum.

4. MER. Quantum habet momenti altùm vociferari, & obſtreperum audacémque eſſe? Idque non iis modò, qui cauſas

causas agunt, verùm etiam qui vota faciunt conducibile. En mox è pauperrimo dives evaserit Timon, qui se imprecando clamosum & improbum præstiterit, Jovémque reddiderit attentum: Si verò silentio fodisset nutans, etiam nunc foderet neglectus. PLU. At ego, Jupiter, haud quaquam ad istum rediturus sum. JUP. Quid ità non rediturus, optime Plute, præsertim à me jussus? PLU. Quoniam, per Jovem, injuriâ me affecit ejiciens, & in multa fragmenta dissecans, idq; cùm illi paternus essem amicus; ac me, penè dixeram, furcâ ex ædibus expulit, nec aliter quam ii, qui è manibus ignem abjiciunt. Num rursus ad istum ibo, parasitis, & adulatoribus & scortis donandus? Ad eos me mitte, ô Jupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus equidem in pretio sim, & majorem in modum exoptatus. At hi stupidi cum inopiâ commercium habeant, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto sago pelliceo, ligoneq; sat habeant, cùm quatuor lucrantur obolos, decem talenta contemptim dono dare soliti. JUP. Nihil istiusmodi posthac in te facturus est Timon, quippe quem ligo abundè satis corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia, te videlicet potius præoptandum quàm inopiam. At tu mihi querulus admodum vidêris esse, qui nunc Timonem incuses, quòd tibi patefactis foribus liberè permiserit vagari, neque includens, neque zelotypus in te. Porrò aliàs diversâde causa in divites stomachabare, cùm diceres, te ab illis repagulis,

clavis ac ſignorum objectaculis impreſſis ità fuiſſe concluſum, ut nè proſpicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud me deplorabas, affirmans præfocari te nimiis tenebris, eóque pallidus nobis videbaris, & curis confectus, digitis etiamnum ex aſſiduo colligendi, coacervandíque uſu contractis, contortiſq;: quòd ſi quando daretur opportunitas, aufugiturum quoque ab illis te minitabare. In ſumma, rem ſupra modum acerbam judicabas in æreo ferreóve thalamo, Danaës exemplo, virginem aſſervari, atque à ſceleſtiſſimis educari pædagogis, fœnore & computatione. Proinde abſurdè facere aïebas quòd te præter modum adamarent, neque cùm liceret frui auderent, neque, cùm ipſis eſſet in manu, amore ſuo ſecurè uterentur, ſed vigiles obſervarent ad ſignum ac ſeram, oculis nunquam conniventibus, neque uſquam dimotis ſemper intuentes, abundè magnum fructum arbitrantes, non quòd ipſis fruendi facultas adeſſet, ſed quòd nemini fruendi copiam facerent, non aliter quàm in præſepi canis, nec ipſe veſcens hordeis, nec equum famelicum id facere ſinens. Quinetiam ridebas iſtos, qui parcerent, & aſſervarent, & (quod eſſet abſurdiſſimum) etſi quidem ſibi ſubtraherent, vererentúrque contingere, non intelligerent autem fore, ut aut ſceleratiſſimus famulus, aut diſpenſator, aut liberorum pædagogus furtim ſubiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem poſtea ſinat ad obſcuram, & oris anguſti

lucer-

lucernulam, ac siticulosum ellychniolum usurus invigilare. Annon igitur iniquum, cùm hæc quondam incusaveris, nunc in Timone diversa his criminari?

5. PLU. Atqui, si rem vere perpenderis, utrumque me jure facere judicabis. Nam & Timonis ista nimia lenitas, negligentia potiùs, haud benevolentia, studiúmque quod ad me pertinet, meritò videatur. At è diverso, qui me ostiis ac tenebris incluſum servabant, id agentes, quo scilicet crassior, saginatiórque, ac nimiâ mole turgidus evaderem, cùm interim neque ipsi contingerent, neque in lucem producerent, nè vel aspicerer à quopiam; hos dementes, & contumelioſos in me judicabam, quippe qui me nihil commeritum tot in vinculis cogerent situ cariéque putrescere; haud intelligentes, quò mox demigrent, me alii cuipiam, cui fortuna faverit, relicturi. Neque hos igitur probo, neque illos, qui nimiùm facilè mihi manus admovent, sed qui (quod est optimum) mediocritate utuntur, uti nec prorsus abstineant, nec penitus profundant. Etenim, per Jovem, illud considera, Jupiter, siquis, ubi juvenem & formosam uxorem lege duxerit, postea neque observet, neque omnino zelotypiâ prosequatur, concedens illi ut noctu atque interdiu eat quò velit, & rem cum quibuslibet habeat, vel potiùs ultro producat ut adulteretur, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam invitans, num hic amare videbitur? Profectò hoc tu nequaquam dices, Jupiter, qui sæpenumero

amorem

amorem senseris. Rursum, siquis ingenuam lege domum deducat, acceptam ad liberorum legitimorum procreationem; cæterùm nec ipse contingat florentem ætate, decorámque virginem, nec eam ab alio aspici sinat, sed incluſam, orbam, sterilémque in perpetuâ virginitate contineat, ac interim se amore teneri dicat, & hunc præ se ferat colore, corpore exhausto, refugis oculis; num fieri potest, ut talis quispiam desipere non videatur, quippe qui, cum liberis oportuerit operam dare, fruique conjugio, puellam adeò formosam atque amabilem sinat emarcescere per omnem vitam, tanquam Cereri sacerdotem alens? Quare & ipse sæpe indignor, cum à nonnullis ignominiosè cædor calcibus, laniorque, atque exhaurior, à nonnullis contrà perinde ac stigmaticus fugitivus compedibus vincior. JUP. Quid igitur indignaris contra illos? quandoquidem utrique pœnas egregias luunt: alteri quidem dum, Tantali in morem, neque bibere sinuntur, neque edere, sed ore sicco duntaxat inhiant auro: alteri verò dum illis ceu Phyneo cibos Harpyæ ipsis è faucibus eripiunt. Sed abi jam, Timone multò posthac usurus cordatiore. PLU. An ille aliquando desinet me ceu foraminoso cophino, priusquam omninò influxerim, datâ operâ exhaurire, quasi conetur occupare, quò minus influam? veritus nè, si copiosus infundar, ipsum undis obruam? Quo fit, ut in Danaidum dolium aquam mihi videar allaturus, frustráque infusurus, vase non continen-

te liquorem, imò priùs propemodum effuſo quod influit, quàm influxerit. Adeò latus dolii hiatus ad effuſionem, ac liber exitus, JUP. Proinde, ni hiatum iſtum obturaverit, perpetuámque perſtillationem ſiſtere ſtuduerit, te propediem effuſo, facilè invenient ſagum rurſus & ligonem in fæce dolii: ſed interim abite, atque illum divitem reddite. At tu, Mercuri, fac memineris, ut rediens Cyclopas ex Ætna tecum adducas, quò fulmen cuſpide reſtituta reſarciant. Nam eo nobis acuminato opus fuerit.

6. MER. Eamus, Plute. Quid hoc? Num claudicas? Equidem ignorabam, ô præclare, te non cæcum modò, verùm etiam claudum eſſe. PLU. Atqui non hoc mihi perpetuum, Mercuri, verùm, ſi quando proficiſcor à Jove miſſus ad quempiam, tum neſcio quo pacto tardus ſum, & utroque claudus pede, ità ut ægrè ad metam pertingere queam, ſene nonnunquam interim facto, qui me operiebatur. Porrò, cum diſcedendum eſt, alatum videbis multò avibus celeriorem. Unde fit, ut vix, jam amoto repagulo, ego jam præconis voce victor pronuncier, ſaltu ſtadium tranſmenſus, ne videntibus quidem aliquoties ſpectatoribus. MER. At iſta quidem haud vera narras; imò ego tibi permultos commemorare queam, quibus herì nè obolus quidem erat, quo reſtim emerent, ſtatim verò hodie divites & ſumptuoſi in albo curru aurigantes, quibus antè ne aſellus quidem ſuppeditârit. Ii tamen purpurati, aurumque manibus geſtantes, obambulant.

Qui

Qui nè ipſi quidem, opinor, credere poſſunt, quin per ſomnium divites ſint. PLU. Iſthæc alia res eſt, Mercuri: neq; enim tum meis ipſius ingredior pedibus, nec à Jove, ſed à Dite ad iſtos tranſmittor, qui & ipſe nimirum opum largitor eſt, ac magna donans: id quod ipſo etiam nomine declarat. Itaque, quoties eſt mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas injiciunt me, ac diligenter obſignantes ſarcinas in morem ſublatum tranſportant. Interea defunctus ille alicubi in ædium tenebricosâ parte jacet, vetere linteo in genua injecto tectus, de quo feles digladiantur. Porrò, qui me ſperaverant obtinere, in foro opperiuntur hiantes, non aliter quàm hirundinem advolantem ſtridentes pulli. Deinde, ubi ſignum detractum eſt, & lineus ille funiculus inciſus, apertæq; tabellæ, jamque novus dominus pronunciatus eſt, ſive ſervulus obſcœnus, qui puerili obſequio favorem metuerit, etiam tum mento ſubraſo, pro variis omnigeniſque voluptatibus quas ipſi jam obſoletus ſuppeditavit ſervus, ingens ſcilicet præmium ferens generoſus quiſquis ille tandem fuerit, nonnunquam me ipſis cum tabellis arreptum fugiens adportat commutato nomine, ut qui modò Pyrrhias, aut Dromo, aut Tibius, jam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appelletur. Cæterùm illos nequicquam hiantes, ſeque mutuum intuentes relinquit, ac verum luctum agentes, quod ejuſmodi thynnus ex intimo ſagenæ ſinu ſit elapſus, qui non pa-

rùm

rùm magnam eſcam devoravit. At hic repentè totus in me irruens, homo vitæ mundioris atq; elegantioris rudis, pingui, illotâque cute, qui compedes etiamdum horreſcit, &, ſi quis præteriens loro increpet, arrectis ſtat auribus, quique piſtrinum, perinde uti templum adoret, non eſt deinceps tolerandus iis quibuſcum vivit; verùm & ingenuos afficit contumeliâ, & conſervos flagris cædit, experiens num & ſibi hujuſmodi liceant, donec aut in ſcortulum illapſus, aut equorum alendorum ſtudio captus, aut adulatoribus ſeſe permittens, dejerantibus Nireo formoſiorem eſſe, Cecrope Codróve generoſiorem, callidiorem Ulyſſe, unum autem vel ſedecim pariter Crœſis opulentiorem, ea momento temporis ſemel profundat infelix, quæ minutatim multis ex perjuriis, rapinis, flagitiis, fuerant collecta.

7. MER. Iſta fermè ſic ſe habent, uti narras: verùm, ubi tuis ipſius ingrederis pedibus, qui tandem, cæcus cùm ſis, viam invenire ſoles? Aut quî dignoſcis, ad quoſnam Jupiter te miſerit, dignos illi viſos qui divitiis abundant? PLU. Enimvero credis me reperire iſtos ad quos mittor? MER. Per Jovem haudquaquam Neque enim alioqui, Ariſtide præterito ad Hipponicum & Callíam acceſſiſſes, tùm ad alios Athenienſes, homines nè obolo quidem æſtimandos. Cæterùm quid facis, quando quidem es emiſſus? PLU. Surſum ac deorſum circumcurſans oberro, donec imprudens in quem-

quempiam incurrero. Hic autem, quisquis ille sit, qui fortè primus me nactus sit, abducit, ac possidet, te, Mercuri, pro lucro præter spem subjecto venerans atq; adorans. MER. Num ergò fallitur Jupiter, qui quidem credat ex ipsius animi sententia, ditari abs te hos, quos ille dignos existimârit, qui diteſcerent? PLU. Et jure quidem optimo fallitur, ô bone, quippe qui cum me cæcum esse non ignoret, emittat vestigatum rem usq; adeò repertu difficilem, & jam olim è vita sublatam, quam nè Lynceus quidem facilè inveniret, quæ nimirum adeò obscura sit ac minuta. Itaq; cùm rari sint boni, improbi porrò in civitatibus omnia obtineant, oberrans facilè in hujusmodi mortales incurro, ac retibus illorum illigor. MER. At quî fit, ut, quoties eos deseris, celeriter aufugias, cum viæ sis ignarus? PLU. Tum demum acutum cerno, pedibúsque valeo, ubi ad fugam tempus invitat.

8. MER. Jam illud quoq; mihi respondе, quî fit, ut, cùm sis oculis captus (dicendum enim est) præterea pallidus, & cruribus gravis, *postremo claudus*, tam multos habeas amantes, adeò ut omnes respiciant in te, &, si potiantur, felices videantur; sin frustrentur, non sustineant vivere? Ex his equidem non paucos novi, qui sic perditè te amârint, ut se aërio escopulopiscosi in æquoris alta præcipites abjecerint, rati fasti diri sese abs te, præterea quòd illos nullo pacto respexisses. Quanquam sat scio, tu quoq; fateberis, si quo modo tibi notus es, furere istos qui

ejus-

ejusmodi amore sunt dementati. PLU. At enim credis me, qualis sum, talem istis videri? nempe claudum aut cæcum, aut si quid aliud adest mihi vitii? MER. Quid ni, ô Plute? nisi fortè & ipsi omnes cæci sunt. PLU. Haud cæci quidem, ô optime, verùm inscitia errórq; quæ nunc occupant omnia, illis offundunt tenebras: ad hæc ipse quoq; nè per omnia deformis sim, personâ vehementer amabili tectus inauratâ, gemmísq; picturatâ, ac versi coloribus amictus, eis occurro: illi, rati sese nativi vultûs venustatem aspicere, amore capiuntur, & pereunt non potientes. Quòd si quis me toto corpore renudatum illis ostenderit, dubio procul futurum sit, ut se ipsi damnent quantopere cæcutierint, adamantes res neutiquam amandas ac fœdas. MER. Quid ergo postea quam eò perventũ est, ut jam divites evaserint, jámq; personam sibi circumposuerint, rursum falluntur? Adeò ut, si quis illis detrahere conetur, penè caput potiùs, quàm personam abjiciant? Neq; enim verisimile est etiam tum illos ignorare, fucatum esse formam, cùm intus cuncta inspexerint. PLU. Ad id non parum multæ res, ô Mercuri, mihi sunt adjumento. MER. Quænam? PLU. Simul atq; qui me primùm nactus est, apertis foribus exceperit clanculum, unà mecum introit elatio, vecordia, jactantia, mollities, violentia, dolus, atq; alia item innumerabilia: à quibus omnibus posteaquam est animus occupatus, jam admiratur quæ neutiquam sunt admiranda, & appetit ea quæ sunt fugienda, & me

cuncto-

cunctorum illorum patrem ingreſſorum malorum ſtupuit, illorum ſatellitio vallatum, quidvis potiùs paſſurus, quàm uti me compellatur rejicere.

9. MER. Ut levis ac lubricus es, Plute, retentu difficilis ac fugax, neq; ullam præbens anſam certam, quò prenſus teneare, ſed, neſcio quomodo, anguillarum ac ſerpentum in morem inter digitos elaberis! At è diverſo paupertas viſcoſa, prenſu facilis, totóq; corpore mille uncos gerit hamos, ut qui tetigerint illico hæreant, nec facilè queant avelli. Verùm, interea dum nugamur rem haud parvam omiſimus. PLU. Quam? MER. Nempe quia Theſaurum non adduximus, quo vel imprimis erat opus. PLU. Iſthac quidem ex parte bono ſis animo. Nam non niſi in terra relicto illo ad vos aſcendere ſoleo, juſſoq; intus manere foribus occluſis, neque cuiquam aperire, niſi me vociferantem audierit. MER. Jam igitur Atticam adeamus. Et me ſequere chlamydi adhærens, donec extremam viam attigerimus. PLU. Rectè facis, Mercuri, cùm me per viam ducis. Etenim, ſi me deſereres, forſan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic ſtridor ceu ferri ſaxo impacti? MER. Timon hic eſt, qui proxime montanum & petricoſum fodit ſolum. Papæ, adeſt & Paupertas, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba, quorum omnium agmen fames cogit, longè præſtantius quam tui ſint ſatellites. PLU. Quin igitur quàm ocyſ-

ſimè

simè discedimus, Mercuri? Neque enim ullum operæ pretium fecerimus cum homine ejusmodi vallato exercitu. MER. Secus visum est Jovi: quare nè metu dererreamur.

10. PAU. Quò hunc nunc, Argicida, manu abducis? MER. Ad hunc Timonem, ad quem à Jove sumus ire jussi. PAU. Itane rursum Plutus ad Timonem? Posteaquam ipsum ego malè habentem ob delicias suscepi commendans, quod sapientiæ, labori, strenuum, multique pretii virum reddidi? Adeóne despicienda, injuriæque idonea vobis Paupertas judicor, ut hunc, quæ mihi unica erat possessio, eripiatis, jam exactissimâ curâ ad virtutem excultum, ut Plutus hic, ubi denuò susceperit per contumeliam & arrogantiam, illi manu injectâ; talem reddiderit qualis erat dudum, mollem & ignavum ac vecordem, rursum mihi restituatur, ubi jam nihili factus erit & rejiculus? MER. Sic ô Paupertas, Jovi placitum est. PAU. Equidem abeo: At vos Labor & Sapientia, reliquíque consequimini me. Porrò hic brevi cognoscet, qualis in se fuerim, quam nunc relinquet, nempe adjutrix bona, & rerum optimarum doctrix, quâ cum donec habuit commercium, sano corpore, valentique animo perseveravit, virilem exigens vitam, & ad sese respiciens, supervacua autem & vulgaria ista aliena, ita ut sunt, existimans. MER. Discedunt illi, nos ad eum adeamus.

11. TIM. Quinam estis ô scelesti? Aut quid volentes huc venistis homini operario

operario mercenarióq; negotium exhibiturí? verùm haudquaquam læti abibitis, ſceleſti, ut eſtis omnes. Nam ego vos iſico glebis & ſaxis petitos comminuam. MER. Nequaquam, ô Timon, nè ferito, neque enim feries mortales, verùm ego ſum Mercurius, hic Plutus. Miſit nos Jupiter, votis tuis exauditis. Quare, quod benè vertat, opes accipe, deſiſtens à laboribus. TIM. Atqui vos jam ploraveritis, etiamſi Dii ſitis, ut dicitis. Siquidem odi pariter omnes tum Deos tum homines. Sed hunc cæcum, quiſquis hic fuerit, mihi certum eſt ligone impacto comminuere. PLU. Abeamus per Jovem, Mercuri, quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter inſanire; nè malo quopiam accepto diſcedam. MER. Nè quid ferociter, Timon; quin exue potiùs penitus iſtam ferocitatem, aſperitatémq; ac manibus obviis excipe bonam fortunam, rurſum dives eſto, rurſum Athenienſium princeps, & deſpice ingratos iſtos ſolus ipſe feliciter agens. TIM. Nihil mihi vobis eſt opus, nè obturbate, ſat opum mihi ligo, præterea fortunatiſſimus ſum, ſi nemo propiùs ad me acceſſerit. MER. Adeóne, quæſo, inhumaniter? *Hæc ego ſæva Jovi refero atque immania dicta?*

Atqui par erat forſitan homines tibi haberi inviſos, ut qui tam multa indigna in te commiſiſſent. Deos te proſequi nequaquam erat conſentaneũ, cum illi tantoperè tui curam agant. TIM. At tibi Mercuri, Jovique, quòd me reſpicitis; plurimam

mam equidem habeo gratiam, cæterùm hunc Plutum nequaquam recepero MER. Quid ita? TIM. Quoniam pridem innumerabilium malorum hic mihi fuit auctor, cùm me assentatoribus proderet, insidiatores in me invitaret, conflaret odium, illecebris corrumperet, invidæ obnoxium redderet, denique cùm me adeò perfidè ac proditoriè destitueret. Contrà Paupertas optima, me laboribus viro dignissimis exercens, mecumq; verè & liberè convivens, & quæ opus erant suppeditavit laboranti, & vulgaria ista contemnere docuit, effecítque ut mihi vitæ spes omnis ex me ipso penderet, demonstrans quænam essent opes veræ meæ, nempe quas neq; adulator assentans, neq; sycophanta minitans, neq; plebs irritata, neq; concionator suffragiorum auctor, neque tyrannus intentus insidiis queat eripere. Itaque jam validus effectus ob laborem, dum hunc agellum graviter exerceo, neq; quicquam eorum quæ sunt in civitate malorum aspicio, abundè magnum & sufficientem victum mihi ligo suppeditat. Quare tu, Mercuri, quam venisti viam remetiens, recurre, unà tecum Plutum adducens ad Jovem. Illud mihi sat fuerit, si effecerit, ut omnes mortales ab ineunte ætate ejulent. MER. Nequaquam, ô bone, neque enim omnes ad ejulandum sunt commodi. Quin tu iracunda pueriliáque ista missa face, ac Plutum excipe: non sunt rejicienda munera quæ à Jove proficiscuntur. PLU. Vin' Timon, ut contra te partes defendam meas, an graviter

Divitiarum mala.

Paupertatis bona.

ter feres si quid dixero? TIM. Dicito, nè multis tamen, neq; cum proœmiis, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te hujus Mercurii gratiâ paucis dicentem. PLU. Atqui multis mihi potiùs erat dicendum, tot nominibus abs te accusate. Attamen vide, num quâ in re te, quemadmodum aïs, læserim, qui quidem dulcissimarum quarumcunq; rerum tibi extiterim auctor opisexque, auctoritatis, primarii loci, coronarum, aliarum item voluptatum: meâ operâ conspicuus eras, celebris & observandus. Cæterùm, si quid molesti abadulatoribus accidit, non mihi potes imputare, quin ipse magìs abs te sum affectus contumeliâ, propterea quòd me tam ignominiosè viris illis execrandis suppeditâris, qui te mirabantur, ac præstigiis dementabant, mihíque modis omnibus insidias struebant. Porrò, quod extremo loco dixisti, te à me proditum, desertumq; fuisse, istud criminis in te possum retorquere: cùm ipse sim modis omnibus a te rejectus, præcepsque exactus ex ædibus. Unde pro molli chlamyde sagum pelliceum istud charissima tibi paupertas circumposuit. Itaque testis est mihi hic Mercurius, quantopere Jovem oraverim, nè ad tè venirem, adeò hostiliter mihi adversatum. MER. At nunc vides, Plute, in cujusmodi hominem sit commutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem junge. Tu verò fode ità ut facis. Tu interim thesaurum sub ligonem adducito. Audiet enim si tu accersiveris.

13. TIM.

13. TIM. Parendum eſt, Mercuri, rurſúſque diteſcendum. Quid enim facias, cùm dii compellant? tamen vide, in quas turbas me miſerum conjicias, qui quidem cùm ad hunc uſque diem feliciſſimè vixerim, tantum auri repentè ſum accepturus, nihil commeritus mali, tantúmque curarum ſuſcepturus. MER. Suſtine Timon, meâ gratiâ, tametſi grave eſt iſtuc, atque intolerandum, quo videlicet palpones illi præ invidia rumpantur. Ego porrò ſuperatâ Ætnâ in cœlum revolavero. PLU. Abiit ille quidem, ſicut apparet; nam ex alarum remigio facio conjecturam. Tu verò hic opperire, ſiquidem digreſſus Theſaurum ad te tranſmittam, ſed feri fortiùs. Tibi loquor, auri Theſaure, Timoni huic audiens eſto, offérque temet eruendum. Fode, Timon, altiùs impingens. Cæterùm ego à vobis digredior.

14. TIM. Age jam, ô ligo, nunc mihi tuas vires explica, neque defatigare dum ex abdito Theſaurum in apertum evocâris. Hem! prodigiorum auctor Jupiter, amici Corybantes, ac lucrifer Mercuri, undenam auri tantum? Num ſomnium hoc eſt? Metuo nè carbones reperturus ſim experrectus. Atqui aurum profectò eſt inſigne, fulvum, grave, & aſpectu multo jucundiſſimum. Pulcherrima Aurum fauſtitas mortalibus. Quippe quod ignis in morem ardes, noctéſque & dies renides. Ades ô mihi chariſſimum & deſideratiſſimum. Nunc demum credo vel Jovem ipſum olim aurum eſſe

factum. Etenim quæ tandem virgo non exporrecto sinu usque adeò formosum amatorem excipiat, per tegulas elapsum? ô Mida, Crœseque, ac munera Delphico in templo dicata, ut nihil eratis, si cum Timone, cúmque Timonis opibus conferamini, cui ne Persarum quidem Rex par est. O ligo, sagum charissimum! vos quidem Pani huic reponere commodum. At ego, quam maximè semotum mercatus agrum, turriculáque servandi auri gratiâ constructa, uni mihi affatim vixero; sepulchrum item inibi mihi defuncto, parare est sententia. Hæc igitur decreta sunto, placitaque in reliquum vitæ, sejunctio, ignorantia, fastidium erga mortales omnes. Porrò amicus, hospes, sodalis, aut ara misericordiæ, meræ nugæ. Tum commiserari lacrymantem, suppeditare egentibus, iniquitas ac morum subversio: at vita solitaria mihi sit, qualis est lupis: unus sibi amicus Timon, cæteri omnes hostes, & insidiarum machinatores. Cùm horum quopiam congredi, piaculum, adeò ut, si quem aspexero duntaxat, inauspicatus sit illes dies. In summâ, non alio nobis habeantur loco quàm signa saxea, æreáve, neque fœcialem ab illis missum recipiamus, neque fœdera feriamus. Solitudo terminus esto. Cæterùm tribules, cognati, populares, postremò patria ipsa, frigida quædam & sterilia nomina, & insipientium virorum pretia: solus Timon dives esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, liber ab assentationibus, &

& oneroſis laudibus. Diis ſacra faciat, epuletur ſolus, ſibi ipſi vicinus, ſibi particeps, excutiens ſeſe ab aliis. At ſemel decretum eſto, ut unus ſeipſum comiter accipiat, ſi moriendum ſit, aut neceſſe habeat ſibi ipſi coronam admovere. Nullumque nomen ſit dulcius quàm Miſanthropi, id eſt, hominum oſoris. Morum autem notæ, difficultas, aſperitas, feritas, iracundia, inhumanitas. Quòd ſi quem conſpexero incendio conflagrantem, obteſtantem quò reſtinguam, pice oleóque reſtinguere: rurſum, ſi quem flumen undis abſtulerit, íſq; manus porrigens imploret, ut retineatur, hunc quoq; demerſo capite propellere, nè poſſit emergere: hunc ad modum par pari relaturus eſt. Hanc legem Timon tulit Echecratides Colyttenſis, & concionis ſubſcripſit ſuffragiis idem ille Timon. Agè, hæc decreta ſunto, & pro virili immoremur eis.

15. Cæterùm magno emerim, ut id omnibus innoteſcat, quòd opibus abundo, nam illa res illos præfocaverit. Sed quid illud? Hem quæ trepidatio? Undique concurrunt pulverulenti atque anheli, haud ſcio, unde aurum odorati. Utrùm igitur hoc conſcenſo colle ſaxis eos abigam è ſublimi dejaculans, an hâc tantùm in re legem violabimus, ut ſemel cum illis congrediamur, ut magis angantur, faſtiditi, repulſique? Ità ſatius eſſe duco. Itaque ſubſiſtamus, quò illos excipiamus. Agè, proſpiciam, primus eorum iſte quis eſt? Nempe Gnathonides adu-

lator, qui mihi nuper cœnam petenti funem porrexit, cum apud me sæpenumero solida dolia vomuerit. Sed benè est quod ad me venit, nam primus omnium vapulabit. GNA. Annon dixi Timonem virum bonum non neglecturos esse Deos? Salve Timon, formosissime, jucundissime, convivator bellissime! TIM. Scilicet & tu Gnathonides, vulturum omnium voracissime, & hominum perditissime! GNA. Semper tibi grata dicacitas. Sed ubi compotamus? Nam novam tibi adferò cantilenam, ex his, quos nuper didici, dithyrambis. TIM. Atqui elegos canes admodum miserabiles, ab hoc doctus ligone. GNA. Quid istuc? feris, ô Timon? Atteſtor, ô Hercules, hei, hei! in jus te voco apud Areopagitas, qui vulnus dederis. TIM. Atqui, si cunctare paulisper, mox cædis me reum ages. GNA. Nequaquam: quin tu planè vulneri medere, paululo auri insperso. Mirum enim in modum sanguinem sistet hoc remedium. TIM. Etiam manes? GNA. Abeo. At tibi malè sit, qui quidem ex viro commodo tam sævus factus sis.

16. TIM. Quis hic est qui accedit, recalvaster ille? Philiades, assentatorum omnium flagitiosissimus. Hic, cum à me solidum acceperit fundum, tum filiæ in dotem talenta duo, laudationis præmium, cùm me canentem reliquis silentibus omnibus solus majorem in modum extulisset, dejerans me vel oloribus magis canorum: ubi verò ægrotantem paulò

paulò antea vidit me, & aderam oraturus ut mei curam ageret, plagas etiam egregius ille vir impegit. PHI. O impudentiam! nunc demum Timonem agnoſcitis? nunc Gnathonides amicus & conviva? enimvero habet ille digna ſe, quandoquidem immemor eſt atque ingratus. At nos qui jam olim convictores ſumus, æquales ac populares, tamen modeſtè agimus, nè inſilire videamur. Salve here, fac ut iſtos adultores ſacrilegos obſerves, qui nuſquam adſunt niſi in menſa, præterea à corvis nihil differunt. Neque poſthac hujus ætatis mortalium ulli fidendum eſt. Omnes ingrati & ſceleſti. At ego, cùm tibi talentum adducerem, quc poſſes ad ea quæ velles uti, in via accepi, te ſummas quaſdam opes eſſe nactum. Proinde acceſſi his de rebus admoniturus te, quanquam tibi forſitan me monitore nihil erat opus, viro nimirum adeò prudenti, ut Neſto i ipſi, ſi neceſſe eſt, conſilium dare queas. TIM. Ità fiet, Philiades; ſed age, accede, quò te ligone comiter accipiam. PHI. Homines! confregit cranium hic ingratus, propterea quòd eum ea, quæ in rem illius erant, admonui.

17. TIM. Ecce tertius huc orator Demeas ſe recepit, tabulas dextrâ geſtans, aitquè ſe mihi cognatum eſſe. Hic unâ die de meo ſedecim talenta civitati dependit; nam damnatus erat, ac vinctus. At, cùm ſolvendo non eſſet, ego miſertus illum redemi. Porrò, cum illi fortè obveniſſet, ut Erechtheidi tribui diſtribue-

ret ærarium, atque ego adiens, id quod ad me redibat poscerem, negabat se civem nôsse me. DEM. Salve, Timon, præcipuum generis tui præsidium, fulcimentum Athenienſium, propugnaculum Græciæ. Profectò jamdudum te populus frequens, ut utraque curia, opperitur. Sed priùs decretum audi quod de te conſcripſi. Quandoquidem Timon Echecraditæ filius, Collyttenſis, vir non modò probus & integer, verùm etiam ſapiens, quantùm alius in Græcia nemo, nunquam par omnem vitam deſtitit optimè de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil, & luctâ curſuque die eodem, ad hæc ſolenni quadrigâ, equeſtriq; certamine. TIM. At ego ne ſpectator quidem unquam in Olympicis ſedi. DEM. Quid tum? Spectabis poſthac: Sed iſta communia addi ſatius eſt. Tum anno ſuperiore apud Acharnenſes pro Republica fortiſſimè ſe geſſit, & Peloponnenſium duas acies concidit. TIM. Quâ ratione? Quippe qui nec unquam arma geſſerim, nequ eunquam militiæ dederim nomen. DEM. Modeſtè equidem de teipſo loqueris: Nos tamen ingrati futuri ſumus, niſi meminerimus. Præterea ſcribendis plebiſcitis, in conſultationibus, & in adminiſtrandis bellis non mediocrem utilitatem attulit Reipublicæ. His de cauſis omnibus viſum eſt, curiæ, plebi, magiſtratibus tributim, plebeiis ſingulatim, communiter univerſis, aureum ſtatuere Timonem juxta Palladem in arce, fulmen dextrâ tenentem, radiis tem-

tempora ambientibus, utque ſeptem aureis coronis coronetur, & promulgati coronas hodie Dionyſiis tragœdiis novis. Agi enim per eum oportet hodie Dionyſia. Dixit hoc ſuffragium Demeas orator, propterea quòd cognatus illius propinquus ac diſcipulus ejus ſit. Nam & orator optimus Timon; præterea quicquid voluerit. Hoc igitur tibi ſuffragium. Sed utinam & filium meum ad te pariter adduxiſſem, quem tuo nomine Timonem appellavi. TIM. Qui potes, Demea, cùm nè uxorem quidem duxeris unquam, quantum nobis ſcire licuit? DEM. At ducam, novo ineunte anno, ſi Deus permiſerit, quodque erit natum (erit autem maſculus) Timonem nuncupabo. TIM. An uxorem tu ſis ducturus equidem, haud ſcio, tantâ à me plagâ acceptâ. DEM. Hei mihi! Quid hoc eſt rei? Tyrannidem Timon occupas, pulſaſque eos qui ſunt ingenui, ipſe nec ingenuus planè, nec civis? verùm propediem pœnas daturus, cum aliis nominibus, tum quòd incenderis arcem. TIM. Atqui non conflagravit arx, ſceleſte. Proinde apertè calumniaris. DEM. Sed & dives es, poſticum (arcis Athenienſis) perfodiens. TIM. Neque hoc perfoſſum eſt; unde nè hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. DEM. Verùm effodietur poſthac: ſed tu interim omnia quæ in ea conduntur poſſides. TIM. Alteram itaque plagam accipe. DEM. Hei ſcapulis meis! TIM. Nè vociferare, alioqui & tertiam tibi illidam. Etenim res planè

ridicula mihi acciderit, ſi, cum inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, unum ſceleſtum hominem non protrivero. Tum fruſtrà vicerim in Olympiis, & pugil, & palæſtrites.

18. Sed quid hoc? an non Philoſophus Thraſycles hic eſt? Profectò ipſus eſt, promiſsâ barbâ, erectíſque ſuperciliis, & magnum quiddam ſecum murmurans, accedit, Titanicum obruens, cæſariem per ſcapulas fluentem ventilans, alter quidem Boreas aut Triton, quales eos Zeuxis depinxit. Hic ſedatum oris habitum præ ſe ferens, inceſſu moderatus, amictu modeſtus, manè mirum quàm multa de virtute diſſerit, damnans eos qui voluptate capiuntur, & frugalitatem laudans; at, ubi lotus devenit ad cœnam, puérque ingentem illi calicem porrexit (meraciore autem maximè gaudet) perinde ut Lethes aquam ebibens, à diluculatis illis diſputationibus diverſiſſima quæ ſunt exhibet, dum milvi inſtar præripit obſonia, & proximum cubito oppoſito arcens, mento interim condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, prono incumbens corpore, perinde atq; in patinis virtutem inventurum ſeſe ſperet, dúmque uſque adeò diligenter catinos exergit indice digito, ut nè paululum quidem reliquiarum ſinat adhærere, nunquam non querulus, tanquam deteriorem partem acceperit, vel ſi totam placentam, aut ſuem ſolus omnium accipiat, qui quidem edacitatis & inſatiabilitatis eſt fructus, temulentus, vinoq; bac-

bacchatus, non ad cantum modò, ſaltationémque, verùm ad convicium uſque & iracundiam. Ad hæc multus inter pocula ſermo (tum enim vel maximè) de temperantia, ſobrietatéque: atque iſta quidem loquitur, cùm jam à mero malè affectus balbutit ridiculè. Deinde accedit vomitus. Poſtremò ſublatum eum de convivio efferunt aliqui ambabus manibus tibicinæ inhærentem; quanquam alioqui nè ſobrius quidem ulli primariorum ceſſerit vel mendacio, vel confidentiâ, vel avaritiâ. Quin inter aſſentatores primas tenet, perjerat promptiſſimè, anteit impoſtura, comitatur impudentia. In ſumma, prorſus admirandum quoddam ſpectaculum eſt omni ex parte exactum, variéque abſolutum, proinde non ejulabit clariùs videlicet, cùm ſit modeſtus. Quid hoc? papæ, tandem nobis Thraſycles? THR. Non hoc animo ad te venio, Timon, quo plerique iſti, qui nimirum opes admirati tuas, argenti, auri, opiparorum conviviorum adducti ſpe, concurrunt, mulcâque aſſentatione deliniunt te, hominem videlicet ſimplicem, faciléque impertientem id quod adeſt. Siquidem haud ignoras effam mihi in cœnam ſufficientem eſſe, tum obſonium ſuaviſſimum, cepam aut naſturtium, aut, ſi quando delicier, puſillum ſalis. Porrò potum fons Athenis novem ſaliens venis ſuppeditat. Tum pallium hoc quâvis purpurâ potius. Nam aurum nihilo magis apud me in pretio eſt, quàm calculi qui ſunt in littoribus. Sed tuâ ipſius gratiâ

huc me contuli; ut ne te subverteret pessima ista atque insidiosissima res, opulentia, quippe quæ multis sæpenumero immedicabilium malorum extiterit causa. Etenim, si me audies, potissimùm opes universas in mare præcipitabis, utpote quibus nihil sit opus bono viro, quique Philosophiæ possit opes perspicere. Nè tamen in altum, ô bone, sed fermè ad pubem usque ingressus paulò ultra solum fluctibus opertum, me quidem uno spectante. Quòd si hoc non vis, tute igitur eas potiore viâ ex ædibus ejicito, ac nè obolum quidem tibi facias reliquum, videlicet largiens iis, quicunque opus habent: huic quinque drachmas, illi minam, alii talentum. Si verò quis Philosophus fuerit, duplam aut triplam portionem ferre dignus est. Quanquam hoc quidem mihi non meâ ipsius gratiâ peto, sed quò amicis, si qui egebunt, donem; sat est si modò peram hanc largitione tuâ expleveris, nè duos quidem modios Æginéticos capientem. Nam paucis contentum, modestúmque convenit esse eum qui philosophatur, neque quicquam ultra peram cogitare. TIM. Equidem ista quæ dicis probo, Thrasycles: ergo, si videtur, priusquam peram expleam, age, tibi caput opplebo tuberibus, posteaquam ligone sum mensus. THR. O libertas, ô leges! pulsamur ab impurissimo liberâ in civitate? TIM. Quid stomacharis, ô bone Thrasycles? num te defraudavi? Atqui adjiciam ultra mensuram Chænices quatuor. Sed quid hoc negotii?

negotii? Complures simul adveniunt, Blepsias ille, & Laches, & Gniphon, breviter agmen eorum qui vapulabunt. Itaque quin ego in rupem hanc conscendo, ac ligonem quidem paulisper interquiescere sino, dudum fatigatum? Ipse verò, plurimis congestis saxis, procul eos lapidum grandine peto. BLE. Nè jace, ô Timon, abimus enim. TIM. At vos quidem nec citra sanguinem, nec absque vulneribus.

DIALOGUS IV.

Judicium Vocalium.

IMperante Aristarcho Phalereo, nonis Octobris, actionem instituit *Sigma* adversùs *Tau*, constitutis judicibus septem Vocalibus, de vi & rapinâ, spoliari se dicens omnibus illis vocibus, quæ duplici *Tau* proferri solent.

HActenus quidem, ô Judices Vocales, non admodum gravi injuria adfectus ab hoc Ταῦ, quòd meis rebus abutebatur, & indè auferebat, unde minimè conveniebat, quod quidem damnum non graviter tuli. Nonnulla etiam quæ dicebantur, audivisse me dissimulabam propter modestiam, quam vos ipsi nôstis me servare, cùm erga vos, tùm erga alias syllabas. Postquam verò ad tantam avaritiam & amentiam pervenit, ut non modò non sit contentum iis, quæ ego sæpe dissimulavi, verùm jam majorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit, ut accusem apud vos qui utrumque nostrum

noviſtis. Non autem exiguus metus propter iſtam miſeriam me invaſit. Nam cùm prioribus injuriis majores ſemper addat, prorſus me è domeſticâ ſede expellit, ità ut parùm jam abſit, dum ego iſta diſſimulo quin ne inter literas quidem ampliùs numerer, & in ſimili quodam verſer metu. Eſt itaque æquum non modò vos judices, ſed omnes etiam reliquas literas hujus doli curam gerere. Nam ſi, ut libet unicuique, licebit è ſuo ordine in alium violenter irrumpere, idque vos, ſine quibus nihil omnino ſcribitur, permiſeritis, non videò quomodo ſua quique ordinis jura, juxta quæ à principio conſtituta ſunt, tuebuntur. Sed non exiſtimo vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis quæ cum æquo & jure pugnant. Et, ut vos certamen omiſeritis, tamen mihi qui injuriâ affectus ſum, negligendum non erit. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio ſtatim, cùm cœperunt contra leges delinquere, eſſet repreſſa; neque enim litigaret ad hunc uſque diem Λάμβδα cum Ρῶ diſceptans voce κίσηρις [*i. e. pumex*] & κεφαλαλγία [*i. e. capitis dolor.*] Neque etiam Γάμμα cum Κάππα certamen haberet, neque tam ſæpe ad manus propè veniſſent in fullonia pro voce γναφαλα. Quin ceſsâſſet etiam hoc Γάμμα cum Λάμβδα contendere, dictionem Μόγις [*i. e. agre*] ille ſurripiens, imò ſuffurans. Adeóque reliquæ literæ quieviſſent ſeditiones movere contra leges. Eſt enim pul-

pulchrum unamquamq; literam in eo ordine, quem primum sortita est, manere: transcendere verò eò quo non oportet, ejus est qui jus & æquum solvit. Et qui primus vobis has leges finxit & formavit, sive Cadmus fuerit ille insularis, sive Palamedes Nauplii filius, quamquam nonnulli hanc prudentiam Simonidi tribuant; non ordinem tantum, per quem sua quibusque literis præsidentiæ dignitas firmiter permanet, definierunt; videlicet, quæ debeat esse prima, quæ secunda; sed qualitates etiam & virtutes, quas habent, constituerunt. Et vos quidem, ô Judices, honore affecerunt præcipuò, propterea quòd vestro Marte potestis sonum efficere. Semivocales verò secundo loco dignati sunt, eò quòd sine vestro accessu exaudiri nequeunt. Ex omnibus etiam literis quibusdam omnium postremum locum decreverunt. Mutis scilicet & voce carentibus. Has itaque leges par vos Vocales conservari decet. Hoc verò Ταῦ (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quàm quo nominari solet) per Deos, nisi duæ quædam bonæ ex vobis, & aspectu decenti, Ἄλφα scilicet & Ὑψιλὸν, se illi conjunxissent, nè audiretur quidem solum. Hoc, inquam, mihi majorem vim, quàm ullæ unquam literæ, inferre ausum est. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipsis etiam Conjunctionibus, & præpositionibus expellere tentat; adeò ut istam immodicam avaritiam porrò ferre nequeam. Verùm jam tempus

pus est dicere, unde & à quibus res initium sumpserit.

2. Peregrinabar aliquando in Cybelo (id oppidulum non est injucundum) coloniâ, sicuti fertur, Athenienſium; adducebam verò mecum fortissimum Pῶ, ex vicinis meis optimum. Divertebam verò ad Comicum quendam Poëtam, huic nomen erat Lysimacho, & à majoribus, quantum apparebat, genere erat Bœotius, sed tamen de se dici volebat quod in media Attica natus esset. Apud hunc hospitem ego hujus Ταῦ avaritiam deprehendi. Equidem, cum hactenus paucis quibusdam manus intulisset, dicendo τετ|αράκοντα [*i. e. quadraginta*] privans me meis cognatis, existimabam eam esse consuetudinem literarum, quæ unà mecum essent educatæ. Præterea cum τήμερον, [*i. e. hodie*] & similes quasdam voces mihi detraxisset, dicerétque eas esse suas, audiebam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat. Verùm, cùm ab eis initium sumpsisset, atque postea usum esset etiam dicere κατ|ίτερον [*i. e. ſtannum*] & κάτ|υμα [*i. e. veteramentariam plagulam*] & πίτ|αν [*i. e. picem*] deinceps abjecto omni pudore βασιλίτ|αν [*i. e. reginam*] quoq; nominare, haud leviter sum commotus, irâ accensus, timens nè quis temporis successu etiam σῦκα, [*i. e. ficus*] τῦκα appellet. Oro autem vos per Jovem, ut mihi indignanti, justâ irâ commoto, præterea omni ope & auxilio destituto, ignoscatis. Neque enim parvum

hoc

hoc aut leve eſt periculum, in quo verſor, cùm præterquam quòd aſſuetis & familiaribus literis me ſpoliavit, etiam κίσσαν, [*i. e. picam*] avem meam loquaciſſimam ex medio ſinu, ut dici ſolet, abreptam κίτταν appellavit. Quin & φάσσαν, [*i. e. palumbum*] unà cum νήσσαις, [*i. e. anatibus*] & κοσσύφοις, [*i. e. merulis*] abſtulerat, interdicente Ariſtarcho. Eripuit etiam non paucas apes. In Atticam verò veniens ex media illa regione *Hymettum* præter jus rapuit, ídque vobis ipſis & aliis quibuſdam ſyllabis videntibus. Verùm quid ego iſta commemoro, cùm me totâ Theſſaliâ expulerit, velítque eam *Thettaliam* dicere? denique me omni θαλάσσῃ [*i. e. mari*] excluſit. Neque σεύτλοις ipſis [*i. e. betis hortenſibus*] pepercit, ut jam, quòd dici ſolet, nè πάσσαλον [*i. e. predamentum,*] mihi reliquerit. Quòd verò litera ſim, quæ nulli nocere ſtudeam, vos ipſimet mihi teſtes eſtis; neque enim unquam accuſavi literam Ζῆτα, qui mihi σμάραγδον abſtulit, & totam σμύρνον ſurripuit: nec ipſi etiam Ξύ, omnia fœdera & pacta rumpenti, litem intendi, ipſo etiam Thucydide opem illi ferente. Etenim vicino meo Ῥῶ venia danda quòd morbo adfectum ſit, & meas apud ſe μυρρίνας, [*i. e. myrtos*] plantârit, & aliquando atrâ bile percitum mihi colaphum ἐπὶ κόρρης [*i. e. in maxillam*] illiſerit, & talis quidem litera ſum ego.

3. Hoc verò Ταῦ quàm ſit naturâ violentum adversùs reliquas omnes literas,

& quàm à nullis omnino abſtinuerit, conſideremus. Sed & Δέλτα, & Θῆτα, & Ζῆτα ipſum, & propè omnia literarum elementa injuriâ affecit. Accerſe mihi elementa ab iſto injuriam paſſa. Audite, Vocales judices, ipſum Δελτα dicere, ſurripuit mihi meam ϲὐδελέχϑαν, pro qua vult dici ϲὐτελεχϑαν, quod ſanè contrarium eſt omnibus legibus. Audite vociferari Θῆτα, & capiti capillos evellere, eò quòd κολοκύνϑη [*i. e. cucurbita*] ſibi ſit adempta. Audite etiam ipſum Ζῆτα vocibus ϲυρίζειν [*i. e. fiſtulâ canere*] ϲαλπίζϑν [*i. e. tubâ canere*] ſpoliatum eſſe adeò, tu nè γρυζϑν quidem, [*i. e. mutire*] illi porrò liceat: quis iſta, quæſo, ferat? aut quæ pœna ſatis magna erit tam ſceleſto? Verùm hoc non tantùm cognatum ſibi elementorum genus læsit, ſed jam homines etiam iiſdem motibus ſe contulit. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis. Imò verò Judices, interim enim res humanæ rurſus me admoverunt γλώϑης [*i. e. linguæ*] nam expulſam me hac quoque parte γλῶϑαν facit γλῶτταν. O revera linguæ pernicioſus morbus Ταῦ. Verùm rurſum me conferam ad illud quod cœperam, atque homines defendam in iis in quibus adversùs eos delinquit. Nam conatur illorum voces quibuſdam vinculis conſtringere & diſcerpere, ità ut ſi qnis pulchrum quidpiam videns, idque καλὸν appellare velit, hoc Ταῦ, ſtatim irruens ταλὸ, ipſum dicere cogit, adeò cupit in omnibus præſidentiam obtinere.

Rurſum

Rurſum alius dicit ϖδὸς κλήματος, [*i. e. palmite,*] hoc verò (eſt enim revera τλῆμον, id eſt, *miſerum*) τλῆμα facit, quod erat κλῆμα. Et quidem non plebeios tantùm homines injuriâ afficit; ſed etiam magno illi regi, cui fama & ipſam terram, & mare ceſſiſſe, atque naturas ſuas reliquiſſe, inſidias tendit, & ex ipſo, cùm Κῦρος ſit, Τῦρον quendam efficit. Atque in hunc modum vocem hominum lædit. Quomodo verò re ipsâ & opere eoſdem lædat, audite: plorant homines atque ſuæ fortunæ vices deflent, atque ipſum ſæpè Cadmum execrantur, quod Ταῦ in literarum genus induxerit: Aiunt enim Tyranno ejus literæ corpus ſecutos, atque figuram imitatos, poſtea ſimili figura ligna fabricâſſe, in quibus homines ſuſpendant. Atque ex hoc huic tam perniciosæ fabricæ peſſimum nomen obveniſſe. Propter iſta omnia quot mortibus ipſum Ταῦ dignum eſſe judicatis? Ego quidem exiſtimo meritò hoc ſolum ad ſupplicium illius Ταῦ relinqui, ut pœnam in ſua illa figura ſuſtineat, propterea quòd crux ab ipſo fabricata eſt, & ab eo nomen illi homines impoſuerunt.

FINIS.

INDEX

Dialogorum Luciani.

Ex Libro primo.

Dial.		Pag.
1	*Cyclopis & Neptuni.*	1
2	*Menelai & Protei.*	3
3	*Neptuni & Delphinum.*	4
4	*Neptuni & Nereidum.*	6
5	*Xanthi & Maris.*	7
6	*Jovis, Æsculapii & Herculis.*	8
7	*Martis & Mercurii.*	9
8	*Diogenis & Pollucis.*	11
9	*Pluto, seu contra Menippum.*	13
10	*Menippi, Amphilochi & Trophonii.*	15
11	*Mercurii & Charontis.*	16
12	*Plutonis & Mercurii.*	17
13	*Terpsionis & Plutonis.*	19
14	*Zenophantæ & Callidemidæ.*	21
15	*Cnemonis & Damnippi.*	23
16	*Charontis & Mercurii.*	24
17	*Cratetis & Diogenis.*	30
18	*Alexandri, Annibalis, Minois, & Scipionis.*	32
19	*Diogenis & Alexandri.*	37
20	*Alexandri & Philippi.*	40
21	*Achillis & Antilochi.*	43
22	*Menippi & Tantali.*	45
23	*Menippi & Æaci.*	46
24	*Menippi & Cerberi.*	49
25	*Charontis & Menippi.*	51
26	*Diogenis & Mausoli.*	52
27	*Nirei,*	

ΠΙΝΑΞ

Τῶν Λυκιανῦ Διαλόγων.

Ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ.

Διάλ.		Σελὶς.
ά.	Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.	ά.
β.	Μενελάου καὶ Πρωτέως.	γ'.
γ'.	Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων.	δ'.
δ'.	Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.	ε'.
ε'.	Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.	ς'.
ς'.	Διὸς, Ἀσκληπιοῦ, καὶ Ἡρακλέους.	ζ'.
ζ'.	Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.	η'.
η'.	Διογένους καὶ Πολυδεύκους.	θ'.
θ'.	Πλάτων, ἢ κατὰ Μενίππου.	ια'.
ι'.	Μενίππου, Ἀμφιλόχου, καὶ Τροφωνίου.	ιγ'.
ια'.	Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.	ιδ'.
ιβ'.	Πλάτωνος καὶ Ἑρμοῦ.	ιε'.
ιγ'.	Τερψίωνος καὶ Πλάτωνος.	ις'.
ιδ'.	Ζηνοφάντου καὶ Καλλιδημίδου.	ιη'.
ιε'.	Κνήμωνος καὶ Δαμιππου.	κ'.
ις'.	Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ.	κ'.
ιζ'.	Κράτητος καὶ Διογένους.	κε'.
ιη'.	Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνωος, καὶ Σκιπίωνος.	κζ'.
ιθ'.	Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου.	λα'.
κ'.	Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.	λγ'.
κα'.	Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.	λς'.
κβ'.	Μενίππου καὶ Ταντάλου.	λζ'.
κγ'.	Μενίππου ἐς Ἀιδοῦ.	λθ'.
κδ'.	Μενίππου ἐς Κερβέρου.	μα'.
κε'.	Χάρωνος ἐς Μενίππου.	μβ'.
κς'.	Διογένους ἐς Μαυσώλου.	μδ'.

Διάλ. Σελὶς.
κζ'. Νιρέως, Θερσίτε καὶ Μενίππε. με'.
κη'. Μενίππε ἐς Χείρωνος. μς'.
κθ'. Διογένες, καὶ Ἀντισθένες, ἐς Κράτητος. μζ'.
λ'. Αἴκντος ἐς Ἀγαμέμνονος. να'.
λα'. Μίνωος ἐς Σωκράτε. νδ'.
λβ'. Μένιππος, ἢ Νεκυομαντεία. νθ'.
λγ'. Χάρων, ἢ Ἐπισκοπῦντες. ξη'.

Ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλίῳ.
α'. Περὶ τῆς Ἐνυπνίε, ἤτοι βίος Λυκιανῦ. πζ'.
β'. Θεῶν Ἐκκλησία. γε'.
γ'. Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος. ργ'.
δ'. Δίκη φωνήεντων. ρκη'.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Dial.		Pag.
27	*Nirei, Therſitæ, & Menippi.*	54
28	*Menippi & Chironis.*	55
29	*Diogenis, Antiſthenis & Cratetis.*	57
30	*Ajacis & Agamemnonis.*	61
31	*Minois & Soſtrati.*	63
32	*Menippus, ſeu Necyomantia.*	65
33	*Charon, ſive Contemplantes.*	88

Ex Libro ſecundo.

1	*De ſomnio, ſeu vita Luciani.*	103
2	*Deorum Concilium.*	114
3	*Timon, ſeu Miſanthropus.*	124
4	*Judicium Vocalium.*	155

F I N I S.

Catalogus Librorum in uſum Scholarum.

1. M. Benj. Hederici Lexicon Manuale Græcum, omnibus ſui Generis Lexicis, quæ quidem extant, longe locupletius, eaque ratione in tres Partes, videlicet Hermeneuticam, Analyticam & Syntheticam diviſum; ut prima vocum Græcarum ordine Alphabetico ſe excipientium Interpretationem Latinam; altera difficiliorum ex iiſdem, quæ in Scriptoribus cum aliis, tum iis præcipue occurrunt, qui juventuti in Scholis prælegi ſolent Reſolutionem Grammaticam; & Tertia vocum Phraſiumque Latinarum, quæ in primis e re Græce quidpiam reddituris eſſe poſſunt, Interpretationem Græcam exhibeat. Recenſitum & plurimum Auctum a Sam. Patrick, 4*to*.

2. Clavis Homerica, ſive Lexicon Vocabulorum omnium, quæ continentur in Homeri Iliade & potiſſima Parte Odyſſææ, cum brevi de dialectis appendice, nec non Mich. Apoſtolii Proverbiis Græco Latinis; acceſſere etiam huic poſtremæ Editioni varia Elogia ſeu Teſtimonia de Homero, ex diverſis Auctoribus, tum antiquis, tum Neotericis collecta, 8*vo*.

3. Novus

3. Novus Hiſtoriarum Fabellarumque delectus, quæ è multis probatiſſimiſque Græcis Scriptoribus erudiendæ juventutis Gratia Compoſitum, notis & verſione illuſtravit J. Upton, A. M. Collegii Regal. apud Cantab. nuper Socius, 8*vo.*

M. Accii Plauti Comœdiæ quatuor Selectæ, Amphitruo, Captivi, Eupidicus, Rudens, cum interpretatione & Notis quas in uſum Delphini Edidit Jacobus Operarius: Selegit, recenſuit, indiceque adjecto Scholis aptavit, Samuel Patrick, 8*vo.*

5. Dionyſii Geographia emendata & locupletata, additione ſcilicet Geographiæ hodiernæ, Græco Carmine pariter donatæ: Cum XVI Tabulis Geographicis, ab E. Wells, A. M. Ædis Chriſti Alumn. Editio Quarta. 8*vo.*

6. Novus Græcorum Epigrammatum & Poëmatum delectus, cum nova Verſione & Notis, Opera Thomæ Johnſon, A. M. in uſum Scholæ Etonenſis. Editio Sexta Emendatior. 8*vo.*

7. Orthotonia, ſeu de Linguæ Græcæ Tonis Tractatulus, R. Franklino Autore, nunc demum in uſum Scholarum Optimorum Autorum Fide compendioſe auctum edidit Jac. Richardſon, A. M. Schol. Gram. de *Black-Heath*, Moderat. 12*mo.*

8. Biblia Sacra ex Sebaſtiani Caſtellionis Interpretatione, ejuſque poſtrema recognitione, in 4 Tomis. 12*mo.*

9. *Plinii*

9. *Plinii* Panegyricus Trajano Dictus Interpretatione & Notis Illuſtravit *Jacobus de la Baune*. Soc. Jeſu. Juſſu Chriſtianiſſimi Regis, ad Uſum Sereniſſimi Delphini. Huic Editioni adduntur quædam Notæ Selectiores Lipſii, Liveneii, Catanæi, Rayani, Baudii, Ritterſhuſii, & aliorum. In Uſum Scholæ Mercatorum Sciſſorum, 8*vo*.

10. Decerpta ex Ovidio, Tibullo, Propertio, & Pædone, ad Scholarum Grammaticarum Uſus. Editio Quarta, 8*vo*.

11. Elementa Arithmeticæ numeroſæ & ſpecioſæ, in Uſum Juventutis Academicæ. Auctore *Edv. Wells*, S.T.P. Editio altera, auctior, 8*vo*.

12. Epicteti Enchiridion Latinis Verſibus adumbratum, per *Edv. Ivie*, A. M. 8*vo*. *Oxon*.

In Uſum Delphini.

Cæſaris Comment. 8*vo*.
Ciceronis Orationes, 8*vo*.
Curtius, 8*vo*.
Eutropius, 8*vo*.
Florus, 8*vo*.
Horatius, 8*vo*.
Juſtinus, 8*vo*.
Juvenal, 8*vo*.
Martial, 8*vo*.
Nepos, 8*vo*.
Ovidii Opera, 8*vo*.
Plinii Paneg. 8*vo*.
Salluſtius, 8*vo*.
Suetonius, 8*vo*.
Terentius, 8*vo*.
Virgilius, 8*vo*.